

ΠΑΙΝΟΥΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4



ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 154

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Έτησια 200
Έξάμηνες 100

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Ευρώπη Λίρ. 1.10.0
Αμερική Δολ. 6

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ :
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

28 ΟΚΤΩΒΡ.—3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1936

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-335

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

ΕΞΕΧΑΣΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ



‘Ο δικαστής...—Δοιπόν πόσων
ἐτῶν εἶθε ;
‘Η γεροντοκόρη.—Συγγνώμην,
κύριε δικαστή, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν θυ
μᾶμαι πιά... ἤμουν τόσο μικρούλα σὰν
γεννήθηκα !

—‘Απ’ τὸν καιρὸ ποὺ παντρεύθηκες ἔχα
σες τὰ μαλλιά σου...γιατί ;
—Παντρεύου κι’ ἐσὺ καὶ θὰ τὸ μάθης.

‘Ο λοποδύτης.—‘Ενα ἑκατοστά
ρικο ἢ πυροβολῶ.
Τὸ φῦμα (τρέμοντας).—Εὐχαρίστως,
ἀλλὰ δὲν ἔχω ψιλὰ. Δόσε μου τὰ ρέστα
ἀπὸ ἓνα χιλιάρικο.

‘Η μιὰ φίλη.—Εἰσαι βέβαια Λιλή,
ὅτι ὁ ἀρραβωνιαστικός σου θὰ ἐξακολουθῇ
νὰ σ’ ἀγαπᾷ καὶ μετὰ τὸ γάμο σας ;
‘Η ἄλλη.—‘Ω, βέβαια! ἔξω πολὺ καλὰ
ὅτι τοῦ ἀρέσουν οἱ παντρεμμένες !

Μεταξὺ παντρεμμένων.—
Πάω νὰ τὰ χάσω ! ‘Η γυναίκα μου δὲν
ξέρει πιά τί θέλει.
—Εἰσαι εὐτυχής ! ‘Η δική μου, δυστυ
χῶς, τὸ ξέρει πολὺ καλά.

‘Ωρα θηρωτὴν στὸ πεζοδρόμιον.
—Δὲν πᾶς σίτιν σου πιά. ‘Η γυναί
κα σου θὰ σὲ περιμένῃ.
—‘Ακριβῶς ἐπειδὴ μὲ περιμένει διστάζω
νὰ πάω.

Στὸ κουρεῖον καθ’ ὡς φεύγει ὁ
πελάτης.
—Βρὲ παιδί μου, τὸν ἔκοψες ἄσχημα τὸν
ἄνθρωπο
—Τὸ ξέρω. Τάχω μὲ τὴν ὑπερηφάνειά του.
Καὶ μὲ τὸ σημάδι αὐτὸ τὴν εἰδοποιῶ ὅτι
τὸ βράδυ θὰ πάω νὰ τὴν βρῶ.

‘Ο ‘Αγγλος περιηγητὴς μπροστὰ στὸν
καταρράκτη τοῦ Νιαγάρα :
—‘Αρα γε τ’ ἐχει τὴ νύχτα ;

‘Η σύζυγος.—Τί φωνάζεις ;
‘Ο σύζυγος.—Δὲν κόβει τὸ ξυράφι
μου.
‘Η σύζυγος.—Μὴ γίνεσαι κουτός.
Τὰ γένεια σου δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι πιο
σκληρὰ ἀπὸ τὸ μουσαμά ποὺ κοίφα σήμερα.

‘Ενας ‘Αμερικανὸς ποὺ εἶε πάει στὴν
‘Αγγλία εἶδνε μερικὲς εἰκόνες τῆς ἐκτά
σεως τῆς χώρας του.
—Φίλοι μου, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή, νὰ
μπήτε σ’ ἓνα τραῖνο τοῦ Τεξᾶς το πρωί,
καὶ ὕστερα ἀπὸ 24 ὥρες νὰ βρεῖσθε ἀ
κόμῃ στὸ Τεξᾶς.
—‘Ε, τέτατα τραῖνα ἔχομε κι’ ἐμεῖς
ἐδῶ, ἀπήντησε ἓνας ἀπ’ τοὺς ‘Αγγλοὺς.

ΑΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑΝ



‘Αν οἱ κυρίες σιωποῦσαν γιὰ λίγες
στιγμὲς θ’ ἄκουγαν τὸν θόρυβο τοῦ
καταρράκτου.

ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙ



‘Η κυρία : Δὲν κάνεις τίποτε
δλη τὴν ἡμέρα. Μεταχειρίζεσαι τὴν
πρόδρα μου, τὸ ἀρώμα μου... Μὰ νο
μίζεις πῶς εἶσαι νοικοκυρὰ ἐδῶ μέσα ;
‘Η ὑπερήτρια : ‘Ω, κυρία...
δὲν εἶμαι τόσο ἡλιθία !...

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ



‘Ο ὑπνωτιστής : Τώρα σὲ διατάσ
σω νὰ κοιμηθῇς... κοιμᾶσαι... βρῖσκε
σαι στὴν ‘Αρρική. σὴ ζούγκλα... καὶ
τί βλέπεις ;
—Μιὰ μαῖμου μὲ σαρκί.



ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τ. 16. 8. 85
ΗΜΕΡΟΜ. 16. 8. 85
36017

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ ΚΑΙ
ΡΑΔΙΟΣΚΟΠΙΟΝ

Τὰ παπεύτσια.

Έφαγε τὰ παπούτσια του νὰ τηνε Κυνηγᾷ
Στὸ Ζάππειο, ἢ καὶ στὸ Σινεμᾶ
Τὴν ἔτρωγε μὲ τίς ματιές σὰν τὸν κολο-
φᾶγᾷ (φαγᾷ)
εἶτε μὲ φίλες ἦτανε εἶτε μὲ τὴ μαμά.

Εἶχε φρικτὰ παράπονα μὲ κάθε παπουτοῦ
γιατὶ τοῦ λυῶναν εὐκόλα οἱ σόλες καὶ τὰ
(ψίδι)
ἀπὸ ἀμερικάνικο τὸ ἔφκιασε πετοῖ
τοῦ κακοῦ τοῦ ξυλῶνανε καὶ πάθαινε τὰ
(ἴδια)

Κάποια φορὰ τὴν ἔτυχε κοντὰ στὸ μαχαλᾶ
νὰ ζαχαρώνῃ μ' ἄλλονε τὸ διαλεχτό του
(ταῖρι)
Καὶ τότε τὴ κατάλαβε τίς σόλες πὼς χαλᾶ
Καὶ πήρε τὰ παπούτσια του ὁ ἔρηνος στὸ
(χέρι).

Τὰ σινεμᾶ ἀνοιζανε.

Όταν δυὸ ἀρραβωνιασμένοι
θένε μιὰ γωνιά οἱ καυμένοι
γιὰ τὰ μάτε καὶ μούτε καὶ μὰ
Ποῦ τραβοῦν; Στὸ Σινεμᾶ

Καὶ μιὰ κόρη σὰν ἀρχίζῃ
σὰν κοκέτα νὰ νυφίξῃ
ποῦ τραβᾷ μὲ τὴ μαμά;
Ποῦ ἀλλοῦ στὸ... Σινεμᾶ

Καὶ παρηγοριὸ γιὰ νάβρῃ
ποῦ θὰ πάῃ ἢ χήρα ἢ μαύρη;
—“Αχ! τί θρηνησὶ ἐν Ραμᾶ!—
Πάει κι' οὐτὴ στὸ Σινεμᾶ.

Κι' ἡ μαγεύτρια Σταμάτα
παράγει κουζίνα, πιᾶτα,
μαγιονέζα, καπαμᾶ
καὶ τραβᾷ στὸ Σινεμᾶ

Ἡ παιδαγωγὸς ἡ Φάνη
τὰ μικρὰ βγάξῃ σεργιάνι
γιὰ τὸ Ζάππειο μὰς μὰ...
μπαίνει καὶ στὸ Σινεμᾶ

Κι' ἔτσι ὅλοι, ὅλα κι' ὅλες
καθημερινές καὶ σκόλες
τόνα τ' ἄλλο τοὺς βρωμᾶ
μ' ἀγαποῦν τὸ Σινεμᾶ

Γεμάτα.

Λένε πὼς ὅλα μὰς εἰν' ἄδεια
μὰ ἐγὼ θαρρῶ πὼς ἔχουν λάθος
γιατὶ τὰ βρισκῶ ὅλα γεμάτα
σὲ ὕψος, μῆκος καὶ σὲ βάθος.

Γεμάτα καὶ τὰ θέατρά μὰς
γεμάτ' οἱ κινηματογράφοι
οἱ φυλακὲς τὰ καφενεῖα
κάθε κουζίνα κάθε ράφι.

Τὰ φύλλα μὰς ἀπὸ ρεκλάμες
Ἡ ποίησις γεμάτη λύρες.
Ἡ τσέπη μὰς γεμάτη τρύπες
Κι' ἡ κάσσα μὰς γεμάτη ψεῖρες!

Κάθε κεφάλι ὅλο ἀέρα
τ' αὐτιά μὰς μουσικὴ γεμάτα
γεμάτη κάθε Ἀθηναῖα
Ρουσσο, ξανθὴ ἢ μαυρομάτα.

Κάθε γαμβρὸς γεμάτος φρούμαρα
οἱ νύφες μὰς γεμάτες προίκες
οἱ ἀντίστες μὰς φωτιά γεμάτες
Κι' οἱ χηρὲς μὰς γεμάτες γλύκες.

Οἱ παντρεμμένες... μὰ συγγνώμη
ἀκούω νὰ λέτε—Σοῦτε σταμάτα
μὴν πῆς καὶ τ' ἄλλα παρακάτω
νὰ μὴν τὴν πάθῃς στὰ γεμάτα!

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σὲ μιὰ ζωγράφω.

Τί πρόοδος σὲ τὴν τέχνη σου
ὥραία μὴν κοπέλλα
Στὸ πρόσωπό σου ἔμαθες
πιστέλ κι' ἀκουαρέλλα

Σὲ μιὰ κοκέττα.

Φεῖδι στάς κατακτήσεις σου
Γοργόνα, Κίρκη, Μέδουσα,
Πενήντα ἔχεις στὸ νησί
κι' ἐξήντα σὲ τὴν πρωτεύουσα.

Οἱ Κριτικοί!

(μετὰ ἀπὸ κάθε πρεμιέρα)

Ὁ ἕνας.—Εἶναι μεγαλεῖο!
Ὁ ἄλλος.—Εἶναι φοβερό!

Ὁ τρίτος τὸ φρονεῖ γελοῖο
Ὁ τέταρτος ἀνισαρό!

—Φταίει καλὲ ὁ συγγραφέας!
—Ἐχεὶ διάλογο γοργό!
—Πὰ πὰ πὰ δὲν εἶναι πρᾶγμα!
—Ἄν τὸ σκηνοθετοῦσα ἐγὼ!

Στὴ Λαλασύνη δὲν ἀρέσει
ἐννὴ δὲν εἶναι μέσα αὐτὴ!
Γιὰ τὸ Δεβάρη εἰν' φάσσα
κακοανεβασμένη καὶ κουτὴ!

—Κι' ἔτσι τῶν Κριτικῶν ἡ γνώμη
ἐννὴ δὲν εἶναι μέσα αὐτὴ!
Ἀπὸ τὸν Ἄη Λάζαρο
καὶ στή... Φανερωμένη!

Σύγχιαις κρότων.

Κάποιο βράδυ σ' ἓνα σπίτι ἐκαλέσαν τὴ
(Μαρία)
μὲ τὸν ἄντρα τῆς Γιωργάκη γιὰ νὰ πάρουνε
(τὸ τσᾶ)
Κι' ἂν ποτέ τῆς δὲν πηγαίνει. Τήνε διώ,
(χὲν) ἢ φασαρία
Κι' ἦτανε καὶ κουρασμένη, ἀπεφάσισε νὰ
(πάει).

Πῆγε, κόσμος, ράουτ, λόγια, μουσικὴ
(τραγουδιὸ πιάνο)
τῆς ἐκάναν τὸ κεφάλι σὰν καζάνι ἀπὸ
(μπακίρι)
Κι' ἐκοιμήθη' ἡ καυμένη σὲ τὴν καρέκλα
(τῆς ἐπάνω)
ὅταν μποῖνῃ κι' ἡ κυρία γιὰ τὸ τσᾶ, νὰ
(σερβίρῃ).

Τώρα νὰ τῆς πῇ «ξυπνᾶτε» ἡ οἰκοδέσποινα
(δὲν πάει)
τὴν τσαγιόνα εὐθὺς σηκώνει στὸ κεφάλι
(τῆς ψηλά)
καὶ σερβίρει στῆς Μαρίας τὸ φλυτζάνι
(ἓνα τσᾶ)
π' ἔκαν' ἓνα τσοῦρου, τσοῦρου πέφτοντας
(ἀπὸ ψηλά!).

Ἡ Μαρία κοιμισμένη, ὅτι βρῖσκειται νο-
(μῖξει)
στὴν κρεββατοκάμαρά τῆς. Ἐκινήθηκε λι-
(γάκι)
καὶ ἀκούοντας τὸ τσοῦρου, τοῦ τσαγιοῦ
(τῆς ψιθυρίζει)
—Δὲν ξημέρωσε ἀκόμη, πρῶτ' ἔμπνησες
(Γιωργάκη!)

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Ἐνα θαυμάσιο μουσικὸ κομμάτι τοῦ ἐκλεκτοῦ συνθέτου

κ. ΜΙΜΗ ΚΑΤΡΙΒΑΝΟΥ

“ΑΧ, ΓΥΝΑΙΚΑ!,,

(Ταγκὸ)

ΕΙΔΙΚΩΣ ΣΥΝΤΕΘΕΝ ΓΙΑ ΤΟ “ΠΑΝΘΕΟΝ,,

ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΚΑΝ' ΑΡΙΝΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ὁ Λίγκ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ μούσκεμα ἀπὸ τὸν
ἰδρώτα. Εἶχε δὴ ἓνα φοβερό ὄνειρο: Οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ, εἶχε
δὴ ὅτι τὸ καναρινάκι του εἶχε ψοφήσει!

Φοβερό ὄνειρο αὐτό; Ὁχι βέβαια. Καὶ ὅμως, γιὰ τὸν Λίγκ,
ἦταν πραγματικὰ φοβερό, ἀπελπιστικὸ. Τὸ καναρινάκι του σήμαινε
γι' αὐτὸν πόσα πράγματα! Ἀντιπροσώπευε ὅλη του τὴν εὐτυχία—
ὅλη του τὴν ζωὴ—ὅλη του τὴν χαρὰ. Ἀντιπροσώπευε—μάλιστα—
τὴν μόνη ἐγγύησιν ὅτι ἡ γοητευτικὴ μελαχροινούλα, ποὺ κοιμόταν
αὐτὴ τὴν στιγμὴ κοντὰ του θὰ ἔμενε μαζί του.

—Λίγκ, εἶχε πῆ πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια ἡ μικρὴ Γίτσι, δὲν πι-
στεύω σὲ τὴν ἀγάπην τῶν ἀνδρῶν. Ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖον εἶχα
χαρίσει τὰ πάντα μὲ πέταξε στοὺς δρόμους. Δὲν θέλω νὰ ξανα
παντρευθῶ... Ὅχι ζήσω μαζί σου... ἄς ποῦμε... ἓνα χρόνο, ἕως ὃ
του δηλαδὴ μὲ βαρεθῇς...

—Νὰ σὲ βαρεθῶ σ' ἓνα χρόνο, Γίτσι μου; διαμαρτυρήθηκε ὁ
Λίγκ... Ὁ! Γίτσι μου! Μὰ ἐγὼ θὰ σὲ λατρεύω πάντα!

—Ἐτοί μου ἔλεγε καὶ ὁ ἄλλος, Λίγκ...
—Ὁ! φῶς μου! Ζωὴ μου! μὴ μὲ ἀπελπίξης!

Τὰ μικρὰ καὶ στερογγυλά μάτια τῆς εἶχαν στεροφυγίσει
γρήγορα.

—Δυὸ χρόνια τότε, Λίγκ; πρότεινε,
—Ἄ! ὄχι! ὄχι! φώναξε ὁ Λίγκ. Πε-
νήντα χρόνια—ἐκατὸ χρόνια!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, τὸ καναρινάκι τοῦ
Λίγκ, μέσα ἀπὸ τὸ μεταλλινὸ κλουβίον του,
εἶχε κελαϊδεῖ τρελλά.

Μὰ λάμπρις φώτισε τότε τὸ προσωπάκι
τῆς μικρῆς κουκλίτσας.

—Τὸ βρήκα, Λίγκ! Ὅχι μείνω κοντὰ σου
ὅσον καιρὸ ζήσῃ τὸ καναρινί σου...

Καὶ εἶχε χειροκροτήσει μὲ παιδικὴ χαρὰ.
Ἄδικα εἶχε ἱκετεύσει ὁ Λίγκ. Ἡ Γίτσι ἡ
ταν ἀμετάπειστη.

—Θέλεις νὰ σοῦ δώσω ψεύτικες ὑποσχέ-
σεις; τοῦ εἶπε.

—Ἄ! Ὁχι, φῶς μου, ὄχι!

—Ἐ, τότε, πρέπει νὰ δεχθῇς τοὺς δροῦς
μου!

Ἐτοί λοιπὸν τὸ καναρινάκι—ἡ μάλλον ἡ
ζωὴ τοῦ πουλιοῦ—εἶχε γίνῃ ἡ ζωὴ τοῦ Λίγκ.
Ἄν πέθαινε τὸ καναρινάκι, θὰ ἔφυγε ἡ Γί-
τσι. Καὶ τότε—ἂ, τότε—, καλλίτερα νὰ πέθαι-
νε κι' αὐτὸς...

Ἐκείνη τὴν νύκτα λοιπὸν εἶχε δὴ στὸν ὦ-
πνός του τὸ καναρινάκι εἶχε πεθάνει. Καὶ
τώρα, καθισμένος στὸ κρεβάτι του, λαχανια-
σμένος, ἰδρωμένος, δὲν τολμοῦσε νὰ κινηθῇ—
δὲν τολμοῦσε νὰ ἐξακριβώσῃ, ἂν τὸ ὄνειρο ἦ-
ταν σωστό.

Ξαπλωμένη πλάι του, τρισαχαιτωμένη μὲ
τὴν πολυχρῶμη ρομπίτσα τῆς, ἡ Γίτσι κοιμό-
ταν βαθειά. Τὸ μικρὸ στήθος τῆς ἀνεβοκατέ-
βαινε ρυθμικὰ ἀπὸ τὴν ἀναπνοή. Καὶ ὅμως ἡ
ἀναπνοὴ ἐκείνη οὔτε ἀκούσταν καν.

Ὁ Λίγκ τὴν ἐκύτταξε μὲ ἀπέραντη λατρεία. Ἡ καρδιά του
κτύπησε ἄτακτα στὴ σκέψη ὅτι μιὰ μέρα θὰ τὴν ἔχανε—τὸ πρῶ-
τον ἴσως, ἂν τὸ καναρινάκι εἶχε πεθάνει. Ἄ! ἔπρεπε νὰ τὸ ἐξακρι-
βώσῃ—νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ ἀμέσως!

Κατέβηκε ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ προχώρησε πρὸς
τὸ διπλὸν δωμάτιο. Ἐβᾶλε τὸ χέρι του στὸν διακόπτη τοῦ ἡλε-
κτρικοῦ καὶ ὑπερὰ σιᾶθηκε διστακτικῶς.

Θεὲ μου! Ἄν, τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἀνάβε τὸ φῶς δὲν ἔβλεπε
τὸ πουλὶ κουρνιασμένο πάνω στὸ ξυλάκι του;

Τὰ χεῖλη του ψέλλισαν μιὰ προσευχή. Ὑστερα, μὲ ξαφνικὸ
θάρρος, γύρισε τὸν διακόπτη.

«Ντάγκ—ντάγκ! ντάγκ!»

Τὴν ἦταν αὐτό; Κήδεον κανένα χριστιανό! Ἀλήθεια, τί ἄ-
γρια συνήθεια τῶν ξένων νὰ κηδεύουν ἔτσι τοὺς ἀνθρώπους
τούς!... Ἐνοίωσε ἓνα πένθος μέσα σὲ τὴν καρδιά. Τὸ κλουβί,
πράγματι, φαινόταν ἄδειο. Βέβαια! Τὸ καναρινί, νεκρό, θὰ βρι-
σκόταν τώρα ξαπλωμένο ἀνάσκελα.

Ξαφνικὰ ὁ Λίγκ κατάλαβε τί σήμαιναν οἱ τρεῖς κτύποι ποὺ
εἶχε ἀκούσει γυρίζοντας τὸν διακόπτη.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ ΓΙΑΝ ΤΣΟ

ΤΟ ΚΑΝ' ΑΡΙΝΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Τὸ ρολοὶ τῆς πλατείας κτυποῦσε τρεῖς μετὰ τὰ μεσά
νυχτα.

Μιὰ θανάσιμη ἀνατριχίλα ἀνεβοκατέβηκε σὲ τὴν σπονδυλική
σπῆλη τοῦ Λίγκ. Ἦταν ἡ ὥρα τρεῖς! Σὲ δυὸ—δυόμισι ὥρες θὰ
ξημέρωνε. Σὲ δυὸ—δυόμισι ὥρες ἡ Γίτσι θὰ ξυπνοῦσε, θὰ
ἔβλεπε τὸ νεκρὸ καναρινί, καὶ τότε...

Δὲν τόλμησε νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν σκέψιν του. Δὲν μπό-
ρε οὐδὲ νὰ ἀποτελειώσῃ τέτοια σκέψιν!

Ἀρχισε νὰ νύνεται μὲ γρήγορες κινήσεις. «Γρήγορα! Γρή-
γορα Λίγκ! μουρμούριζε.

Τί σκόπευε νὰ κάνῃ; Ποῦ πῆγαινε τέτοια ὥρα τῆς νύκτας;
Δὲν ἤξερε—ἡ μάλλον δὲν ἤθελε νὰ ξέρῃ. Ἡ ἀγάπη του τὸν ὤδη-
γοῦσε, ἡ ἀγάπη του τοῦ ἔδινε θάρρος.

Ἀθόρυβος σὰν ὅλους τοὺς πατριώτες του, βγήκε ἀπὸ τὸ
σπίτι.

Μόνον ὅταν βρέθηκε στὸν δρόμο, τόλμησε νὰ συγκεντρώσῃ
τίς σκέψεις του. Ποῦ πῆγαινε; Μὰ ἀπλοῦστατα! Νὰ βρῇ ἓνα
ἄλλο καναρινί, νὰ τὸ φέρῃ στὸ σπίτι του προτοῦ ξημερώσῃ—
προτοῦ τὸ ἀνιληφθῇ ἡ Γίτσι!

Ἄλλοιμον! Δὲν πουλοῦν καναρινία τέτοια ὥρα! «Τὸ ξέρω
πὼς δὲν πουλοῦν» ἐπανέλαβεν ὁ Λίγκ μόνος του.

Ἦξερε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο. Ἦξερε ὅτι
ὁ ξανθὸς ἐκεῖνος Εὐρωπαῖος—αὐ ὃς ποὺ γνω-
νοῦσε διαρκῶς μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἄλλαζε
κάθε μέρα φιληνάδα—εἶχε ἓνα καναρινί. Naί,
τὸ ἤξερε αὐτό, γιὰτὶ τὸ εἶχε δὴ τὸ καναρινί
του σὲ τὴν ὥραία βεράντα τοῦ σπιτιοῦ του—
μέσα σ' ἓνα ὥραιο κλουβί—πὶὸ ὥραιο καὶ
ἐκεῖνο ποὺ εἶχε τὸ δικό του.

Δὲν δυσκολεύθηκε νὰ βρῇ τὸ σπίτι. Δὲν
δυσκολεύθηκε νὰ σκαρφαλώσῃ σὰν λίθηκος
σὲ τὴν βεράντα—νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο καὶ
νὰ μῇ μέσα σὲ τὸ σπίτι. Ἐκεῖνο στὸ ὁποῖον
δυσκολεύθηκε ἦταν νὰ βρῇ τὸ πουλὶ. Σὲ ποῖο
δωμάτιο ἄραγε νὰ τὸ ἔβαζε τὴν νύκτα ὁ Εὐ-
ρωπαῖος;

Δὲν καθυστέρησε σὲ σκέψεις. Δὲν εἶχε
καιρὸ, «Γρήγορα, Λίγκ, γρήγορα», ἔλεγε μιὰ
φωνὴ μέσα του. «Γρήγορα, προτοῦ ξημε-
ρώσῃ».

Ἀρχισε νὰ ψάχνῃ ἓνα ἓνα τὰ δωμάτια.
Σβέλτα ἀθόρυβα, σὰν γάτα. Τὰ γιαπωνέζικα
μάτια βλέπουν καλὰ μέσα στὸ σκοτάδι. Τὰ
γούρλωνε ἀπὸ τὴν προσπάθεια νὰ δῇ.

Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία. Οἱ μεταλλινὲς
ἐκείνες γραμμίτσες ποὺ γυλίζαν κάπως, δε-
ξιὰ, στὸν τοῖχο ἦταν τὸ κλουβί. Βέβαια.

Προχώρησε. Ἀπλώσε τὸ χέρι του. Σε-
κρέμασε τὸ κλουβί.

—Ποῖς εἶναι ἐκεῖ; ἀκούστηκε μιὰ ξένη
φωνή.

«Ἄ! ὄχι τώρα, Θεὲ μου!» σκέφθηκε ὁ
Λίγκ.

Καὶ μὲ τὸ κλουβί στὸ χέρι ἔκανε νὰ φύγῃ
τὸ καναρινί σου...

Ἐνὰς τρομακτικὸς κορὸς ἀντήχησε μέσα στὸ σκοτάδι—μιὰ
κραυγὴ—ἓνας πάταγος πτώσεως. Ὑστερα τίποτε!

Ὁ Εὐρωπαῖος, μὲ τὸ πιστόλι ἀκόμη στὸ χέρι, σηκώθηκε ἀπὸ
τὸ κρεβάτι του καὶ γύρισε τὸν ἡλεκτρικὸ διακόπτη.

Στὸ κατώφλι τῆς πόρτας, πεσμένως προοίμια, μὲ ἓνα ἀπαί-
σιο τραῦμα σὲ τὴν γάση, βρισκόταν ἓνας Γιαπωνέζος νεκρός. Κάτω
ἀπὸ τὴν μασχάλη του κρατοῦσε ἀκόμη ἓνα στραπατσarisμένο
κλουβί, μέσα στὸν ὁποῖον ἓνα καναρινάκι πηλοῦσε τρομαγμένο!

Ξημερώματα Ἡ μικρὴ Γίτσι ἀνοίξε τὰ μάτια. Ὁ Λίγκ δὲν
ἦταν κοντὰ τῆς. Τρόμαξε.

«Θεὲ μου! ἂν μ' ἔγκατέλειπε!», σκέφθηκε.

Ἐτοί ὅπως ἦταν, πέρασε στὸ διπλὸν δωμάτιο. Χαμογέλασε
εὐτυχισμένη μὲ τὴν ἀντίκρυσσιν τὸ καναρινάκι ποὺ ἔκανε τὴν πρῶτὴν
τουαλέττα του.

—Ζήσε, χρυσὸ μου καναρινάκι! ψιθύρισε. Ζήσε αἰώνια, γιὰ
νάμει κοντὰ στὸν ἀγαπημένο μου.

Καὶ ξαναγύρισε στὸ δωμάτιο τῆς, περιμένοντας νὰ γυρίσῃ ὁ Λίγκ.
Ἄλλοιμον! ἀκόμη περιμένει.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΦΟΝΗΑΣ ΤΗΣ

Ο Κλάρκ Ουέλλινγκτον δεν μπορούσε να θυμηθεί ποτέ ακριβώς είχε αποφασίσει να σκοτώσει την Ντόλυ, την γυναίκα του. Κατά έναν πιθανότατα ή ιδέα σχηματίστηκε σε α—σιγά μέσα του. Αυτός πάντως έκταλλαβε ότι είχε ωριμάσει μέσα του αυτή η ιδέα μόνον ένα πρωί όταν, όπως κάθε πρωί, η Ντόλλυ τον έβρισε επειδή καθυστέρησε και θα πήγαινε άργα στο γραφείο του.

Μετά το βραδινό, η Ντόλυ ξανακοιμήθηκε και ο Κλάρκ, άφου ξυρίσθηκε και ντύθηκε πήγε στη κρεβατοκομάτα για να πάρη την γραβάτα του και ξοίξε μια ματιά στο κρεβάτι. 'Η γυναίκα τ—υ είχε κουκουλωθή έντελως για να μην την έν—χλουν οι μυϊγες και να μην άκούη τους θορύβους των παιδιών που έτοιμζονταν για τόν σχολή τους. Κάτω άπο τά σκεπάσματα ύπηρχε ένα κεφάλι ώραιό μ' όλα τά τριανταέντε του χρόνια. 'Υστερα ένα σώμα άζυγνато και χαριτωμένο, τέλος δυό πόδια που έβουζαν, όταν θά ξυπνούσε η ιδιοκτήτρια τους, δηλαδή στάς 11 μεταξωτές άλτσες και άργότερα κατά τας πέντε, παπούτσια με ύψηλά τακούνια, τά όπ ια θά κτυπούσαν δυν τά τó έδαφος, μεταφέροντας τó φορτίο τους άπό κινήματογραφο σε κινήματογραφο...

Έξολοούθησε να τήν κυττάξη φτιάχνοντας τήν γραβάτα του. 'Εβλεπε με τήν αντίστροφή τó κρεβάτι χωρίς αυτήν και έννοιωθε μια ανατριχίλα άνακουφίσσεως. 'Η ιδέα τού φόνου είχε πιά όριζωθή μέσα στο μυαλό του, έκτός βέβαια των λεπτομερειών, όταν έλθεισε τήν πόρτα και κατέβηκε. Τά παιδιά έτρωγαν τó προγευμά τους, ύπό τήν επίβλεψη της Μαιρης, της ύπηρετριάς.

Φίλησε τά παιδιά και βγήκε. Στο δρόμο έκανε τή γενική άνακεφαλαίωση της ζωής του. 'Επαινε ένα καλό μισθό και όμως ούτε έτρωγε καλλ ούτε ντυνότ καλά. Τά παιδιά του ήσαν άδύνατα και καχεκτικά, πάντα κουρασμένα. Βέβαια, άφου τά φαγητά, σε σίτι, κάθε άλλο μπορούσαν να όνομασθούν παρ' φαγητά. Στάνια κρέας, ποτέ τυρί, ποτέ βούτυρο, ποτέ γάλα. Βρώμικα αυγά, τρόφιμα της τελευταίας ποιότητος, λάδια έλειναν, που έκοβον τήν όρεξη.

'Όλα αυτά άε έπειδή η Ντόλλυ είχε τήν διαχείριση. 'Από τόν καιρό που είχαν παντρευθή—έρωτευμένο τότε ζευγαράκι ο Κλάρκ είχε συνθησίσει να της δινή άκέραιο τόν μισθό του. 'Αργότερα, η Ντόλλυ είχε άπαιτήσει, με τó χαριτωμένο, τότε (για τόν Κλάρκ), πείσιά της, να έκδίδεται τó τσέκ τού μισθού του έπ' όνόματι της. Καί τά πράγματα έμειναν έτσι. 'Αν τολμούσε να ζητήσει άπό τήν έταιρία του να έκδιδη τó τσέκ στο δικό του όνομα ήσαν ίκανή να πύη στα γραφεία και να τόν κύνη ρεζίλι. Καί τού είχε δηλώσει ότι μόνον άν περνούσε επάνω άπο τó πτώμά της θ' άλλαζε ζωή.

'Ο διευθυντής του τόν φώνασε εκείνη τήν ήμέρα και τού συνέστησε να ντύνεται εύτρεπέστερα.

'Όταν γύρισε τó σπíti του, είχε πάρη τήν άπόφασή του. Θά ζητούσε άπό τήν Ντόλλυ δικτά λίρες για ένα κοστούμι κι' ένα ζευγάρι παπούτσια. 'Η Ντόλλυ όμως είχε βγή έξω. 'Ανέβηκε στήν κρεβατοκομάρα. 'Ενας διαβολός τόν έσπρωξε να έρευνήση τά σπέρια. Καί έξαφνα τó μάτι του έπεσε σ' ένα προσιπό βιβλιάριο με τήν έπιγραφή «Νάσιοναλ Μπάνκ». 'Ενα βιβλιάριο καταθέσεων. 'Ο άνοιξε με δάκτυλα που έτρεμαν. Καί έγούυλωσε τά μάτια. Τό σύνολον των καταθέσεων, έπ' όνόματι της Ντόλλυ, ήταν 2040 λίρες!

«2040 λίρες!» σκέφθηκε ο Κλάρκ. Καί τά παιδιά του να πεινούν και ν' είναι κατακίτρινα. Καί αυτός να δέχεται παρατηρήσεις άπό τόν διευθυντή του γιατί ήσαν κακοντυμένοι.

Τό δειγρό του πήρε συγκεχυμένη μορφή. Με 600—800 λίρες θά άγό αζε μια μικρή βιλίτσα, με μεγάλο, μεγάλο κήπο για τά παιδιά. Θά δαπνούνσε άλλες 200 για έπιπλα, θά τó έκανε τó σπίτι να μοιάζη σάν μικρό παλάτι. Θά ντυνόταν καλά.

'Επρεπε όμως να περάση επάνω άπό τó πτώμα της Ντόλλυ.

'Ελοιπόν! θ' άπερνούσε! Δεν μπορούσε ν' άφήση τά παιδιά του να λυώσουν ούτε να χάση αυτός τή θέση του λόγω «άναξιοπρεπούς εμφανίσεως». 'Εβαλε τó βιβλιάριο στή θέση του και κατέβηκε. 'Ηταν καιρός. 'Η Ντόλυ έμπαινε εκείνη τήν στιγμή.

'Α! αυτή δεν ήταν καθόλου κακοντυμένη! Φουστάνι καινούργιο, κάλτσες μεταξωτές, παπούτσια πέντε λιρών. 'Όταν έπρόκειτο για τó άτιμό της, οι οικονομίες σταματούσαν.

Μόλις βρέθηκε μόνος του με τήν Ντόλλυ ο Κλάρκ πήρε θάρρος και της είπε, ότι θά χάση τή θέση του, άν δεν τού έδινε δικτά λίρες για να πάρη ένα κοστούμι κι' ένα ζευγάρι παπούτσια. 'Η γυναίκα του μόνο που δεν τόν έδειρε, έκαμάρωσε.

Αυτή ήταν η Ντόλλυ του, η μικρή Ντολλίτσα τήν όποιαν είχε άγαπήσει πριν άπο δέκα χρόνια!

—Μά άφου σου λέω... τόλμησε ο Κλάρκ.

—Κι' έγώ σου λέω ότι είσαι τρελός... Πάψε για όνομα τού Θεού, με κάνεις και πιάνεται η καρδιά μου!

Μάλιστα! Τά ζητήματα έληγαν όταν έμπαινε η καρδιά στή μέση. 'Η άλήθεια βέβαια ήσαν ότι η Ντόλλυ υπέφερε κάπως άπ' τήν καρδιά της και φρόντιζε να τήν έξη ως πρόχειρη άπειλή.

—'Α! όχι! θά έπαναν πιά τά άστεία θά έπαν η άφόρητη αυτή κατάσταση. Καλλίτερα ένας φόνος έπ' προμελέτης!

Τό σχέδιο άρχισε να κατορίζεται σιγά—σιγά με όλες του τίς λεπτομέρειες. 'Ο Κλάρκ φρόντισε πρώτα—πρώτα να στείλη τά παιδιά του κατά τίς διακοπές τού Πάσχα, στο Σάντς, στο σπíti της άδελφής του. 'Ετσι άπεμάκρυνε τó κυριώτερο έμπόδιο. Τώρα ύπήρχε η Μοίρη ή ύπηρετρία.

'Αλλά κι' αυτή έφευγε πάντα τά βράδυα, στάς όκτώ, δηλαδή σχεδόν μόλις έπέστρεφε η κυρία άπό τó σινεμά της...

Τό σχέδιο λοιπόν. Δίγη κυνιούχο ποτάσσα στόν καφέ που έβριε η Ντόλλυ κάθε βράδυ στάς ένδεκα, προτού πέση στο κρεβάτι—πρώγμα άλλωστε που δεν τήν έμπόδιζε να κοιμηθή άμέσως βαρειά. 'Αλλά δεν έφθανε αυτό.

'Εκείνη τήν νύκτα ο Κλάρκ έκανε ένα παρόξενο πείραμα. Πόσην ώρα χρειάζεται για να λυώση ένα κερί; 'Αναψε ένα και περίμενε μια ώρα. Είχαν λυώσει τρία έκαστα του. Δηλαδή, γ' ά όλόκληρο τó κερί, που είναι μικρούς δώδεκα έκαστων, θά χρειάζόνταν τέσσερες ώρες.

Τά πράγματα τώρα θά έγίνοντο κατά τρόπο πολύ άπλό.

Στάς 8 έφανε η ύπηρετρία. Στάς 8 1/2 περίπου η Ντόλλυ ανέβαινε στήν κρεβατοκομάρα της, για να διαβάση κανένα άπό τά άστυνομικά μυθιστορήματά της, (άπό τά όποια, άλλωστε, ο Κλάρκ είχε έμψνευσθή τήν βασική όργάνωση τού έγκλήματός του). 'Ενώσο ο Κλάρκ θά βρισκόταν κάτω, θά έβαζε τó δηλητήριο στόν καφέ, (που ήσαν έτοιμος και ξαναεσταινόταν ύπο τοποθέτηση διάφορα εύφλεκτα πράγματα γύρω άπό ένα κερί. 'Εκατά τέτοιο τρόπο, ώστε, όταν θά τελώνε τó κερί, να έπαιναν φωτιά τά χαρτιά, ύστερα τά ξύλινα ράφια τού κελλαριού στά ό—ταν πεφωμένη. Στάς 1 θά τελώνε τó κερί και θάτιανε φωτιά τó νησ που τού βρισκό αν άκριβώς επάνω άπό τó κελλάρι. Οι ξύλι—και τó πτώμα της Ντόλλυ θά έκαίετο. Αυτό ήσαν άπαραίτητο, για να μην άποκαλυφθή τó δηλητήριο.

'Όσον άφορά αυτόν, τόν Κλάρκ, αυτός θά βρισκόταν μακριά, θά είχε θανατάσιο άλλο.

'Ηταν ή ώρα 8 1/2. 'Η ύπηρετρία είχε φύγει. 'Η Ντόλλυ είχε ανέβη στήν κρεβατοκομάρα. 'Ο Κλάρκ έρριξε τó δηλητήριο μέσα στο γεμάτο μπρίκι τού καφέ, με χέρια που έτρεμαν.

Πάνθον

Πάνθον

Πάνθον

Πάνθον

Πάνθον

Πάνθον

Πάνθον

Πάνθον

ΤΗΣ ΜΑΙΡΥ ΡΟΜΠΕΡΤΣ ΡΑ'ΙΝΧΑΡΤ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΟΥ

'Υστερα πέρασε στο κελλάρι και άναψε τó κερί. Πάει κι' η δεύτερη χειρονομία.

Με σκυφτό κεφάλι ανέβηκε τίς σκάλες και μπήκε στήν κρεβατοκομάρα. Τό θύμα ήταν εκεί, καθισμένο στήν άκρη τού κρεβατιού.

Δεν μπόρεσε να φύγη έτσι. 'Η καρδιά του ήλιπιζε ότι μια τελευταία άπόπειρα μπορούσε να συγκινήση τήν Ντόλλυ. Πήγε κοντά της.

—Ντόλλυ...

—Τί τρέχει;

Τόν κύτταξε με τó παγωμένο βλέμμα της που τόν έκανε να διστάση. 'Υστερα τά λόγια βγήκαν άπό τó στόμα του χωρίς πεπóηση, χωρίς θέρη. Μάταια τήν παρακάλεσε να δοκιμάσουν να δείξουν κάπως περισσότερη έμπιστοσύνη ο ένας στόν άλλο. 'Εκείνη άνασηκώθηκε άγριευμένη και τού επανέλαβε ότι τά πράγματα θ' άλλαζαν μόνο άν περνούσε πριν έπαινω άπό τó πτώμά της!

Τώρα έπιταχύνοντο τά γεγονότα. 'Αρπαξε τó καπέλλο του. —Φεύγω, είπε ξερά, πηγαίνω στο Σάντς να ιδώ τά παιδιά.

'Αρχισε να κατεβαίνει γρήγορα. 'Από τó επάνω μέρος της σκάλες η Ντόλλυ τού φώνησε.

—Τρελλάθηκες; Τέτοια ώρα;

'Ο Κλάρκ ούτε τήν άκουσε. Κατέβηκε γρήγορα και βρέθηκε στόν δρόμο. 'Ενα παράθυρο άνοιξε πάνω άπό τó κεφάλι του. 'Η Ντόλλυ ξεπροβάλε, έτοιμη να τόν άχίση στίς βρισιές. 'Εκείνη τή στιγμή όμως περνούσε ο γείτονάς τους Γκορβίλ, ένας νέος στόν όποιον η κομψή Ντόλλυ δεν θά ήθελε κατ' ούδένα τρόπον να έκτεθη και έτσι τó βρισιδί άνεβλήθη. Για τόν Κλάρκ όμως η παρουσία τού Γκορβίλ άποτελούσε ένα έπί πλέον άτιμό.

—Θά γυρίσω με τó πρωινό τραίνο! της φώνασε για να γίνη άκουστός και άπό τόν Γκορβίλ και να έξαφαιλήσει έτσι έναν σοβαρώτατο μάρτυρα, που θά μπορούσε να πιστοποιήση ότι, κατά τήν άναχώρησή του η Ντόλλυ ήσαν σώα και άβλοβής.

'Απομακρύνθηκε γρήγορα. Στόν σταθμό φρόντισε να ρωτήση τήν ώρα στόν σταθμάρχη, προτού μπή στο τραίνο. 'Ετσι θά είχε και άλλη μαρτυρία. Μέσα στο τραίνο έπιασε κουβέντα με τόν εισπράκτορα. 'Α'λος μάρτυς.

Τέλος όταν έφθασε στο Σάντς, φρόντισε να ρωτήση τόν εκεί σταθμάρχη τί ώρα έφανε τó τελευταίο τραίνο για τó Λονδίνο. 'Εφανε στάς 11 30' πρώγμα άδιάφορο για αυτόν, άλλ' έξασφάλισε και άλλον μάρτυρα. 'Εφθαναν βέβαια. 'Αν πρόδοθετε τώρα και τήν μαρτυρία της άδελφής και τού γαμπρού του, στο σπíti των όποιων θά περνούσε δλη τήν νύκτα του, θά ίδητε ότι ο Κλάρκ Ουέλλινγκτον έπρεπε να ήταν άπολύτως ήσυχος. Καί όμως, όχι! Δεν ήταν ήσυχος. 'Όταν πήγε στο σπíti της άδελφής του, ήσαν κάτω χροος. Τά παιδιά του και τά παιδιά τού γαμπρού του είχαν ήδη κοιμηθή. Εάπλωσε σε μια πολυθρόνα, έξηνητημένος.

'Ο γαμπρός του γρήγορα παρετήρησε τήν όχρόνητά του.

—Τί έχεις, Κλάρκ; ρώτησε άήσυχος. Φαίνεσαι άρρωστος.

—Μά είμαι κάπως κουρασμένος, άπήντησε ο Κλάρκ.

Κύτταξε τήν ώρα. 'Ησαν δέκα παρά τέταρτο. Βέβαια, τó κερί έλυνε σιγά—σιγά. 'Η Ντόλλυ δεν θά κατέβηκε άκόμη για τόν καφέ της. Αυτό συνήθως τó έκανε κατά τας 11. 'Ασυνέθιστος σε τέτοιες συγκινήσεις ένοιωθε τά μέλη τού σώματός του να παυαλύουν και γρήγορα άποκοιμήθηκε στήν πολυθρόνα του.

Εύπνησε άπότομα, μούσκεμμα άπό τόν ιδρώτα. Κύτταξε τó ρο—

Πάνθον

Πάνθον

Πάνθον

Πάνθον

Πάνθον

λόι του. 11 και τέταρτο.

Τό μυαλό του έτρεξε με 1 λιγιά ή ταχύτητα 11 και τέταρτο!! 'Η Ντολλυ θά είχε παρειήδη τόν καφέ της. Θέε μου!

Πώς είχε τολμήσει να κύνη τέτοιο πράγμα στήν γυναίκα του. Ούτε να έπρόκειτο για μια σκύλα. 'Ισως ναιεν άκόμη καιρός.

—'Α! ναι, ούτε σκύλα να ήταν!

Τινάχθηκε όρθιος. 'Η άδελφή του και ο γαμπρός του τόν είδαν να όμα πός τó τηλέφωνο, να σχηματίζη τόν ρυθμό τού σπιτιού του. Ε. Ξ. 11713... Σχημάτισε τόν άγ θυμό τουλάχιστον δέκα φο ές. Καμιά άπαντησις. Κύτταξε τó ρολόι τόν 11 και είκοσι. 'Α! τó «Κυνιούχο ποτάσσα» είναι κεραυνόβόλο. Αυτός είχε ύπολογισί μιση ώρα. Ως φαίνεται ένα τέταρτο είχε φθάσει... Σχημάτιζε πάλι τόν αριθμό Ε. Ξ. 1173... Τι θά της έλεγε; 'Οτιδήποτε, τήν άλήθεια εν άνάγκη... ά, κεί να τήν έμπόδιζε να πύη τόν καφέ της... 'Αλλ' αυτή τόν είχε πύη, όπως φαίνεται και είχε ήδη πεθάνει... ήσαν ήδη νεκρή. 'Οχι... Πώς να πιστεψή τέτοιο πράγμα. Ούτε σκύλα άν ήταν!

Κύτταξε τó ρολόι τού 11 και είκοσι τρία.

Έσχασε να ζητήσει και συγγώνων κιν. Με πηδήματα βρέθηκε στόν δρόμο κι' έτρεχε σάν τρελός. 'Ηταν ζήτημα άν θά πρόγανε τó τελευταίο τραίνο τών 11 και μισή. Τό προέκανε όμως, πηδώντας λυχανιασμένος στο τελευταίο βιγόνι, με κίνδυνο ά ταικίστή. 'Επιταχύνθηκε σε μια πολυθρόνα, πτώμα σχεδόν. Τά πηγαίνε να άνη; Θί έφθανε στο σπíti του άργότερα άπό τίς 12, όότε η Ντόλλυ θά ήσαν όπω ιδήποτε νεκρή. 'Αλλωστε και τώρα ήσαν πεθωμένη ή καλλίτερα άπόδειξις ότι δεν άπάντωσε στο τηλέφωνο.

'Όταν όμως κατέβηκε στόν σταθμό ένοιωσε τά πόδια του να λυγούν. Τά πόδια εκείνα δεν θα κατώρ—

θοναν να τόν μεταφέρουν στο σπíti του. 'Οτιδήποτε άλλο μάλιστα, στο σπίτι όμως όχι. Δεν θά είχε ποτέ τó κουράγιο να ην άντιγρύση, μελανιασμένη άπό τήν δηλητηρίαση. 'Α! όχι καλλίτερα πύ άργα, πιο άργα.

'Αρχισε να γυοίζει στίς δρόμους, χωρίς σκοπό, μηχανικά. Δεν είχε συνείδηση τού χρόνου. 'Όταν ξαναέσταζε τήν ώρα, ένοιωσε μια ανατριχίλα στήν σπονδυλική του στήλη. Δύο παρα τέταρτο. 'Όλα θά είχαν τελειώσει. Στίς δωδεκάμιση η μιά παρά τέταρτο, τó κερί θά είχε λυώση.

'Από τότε έως τώρα! Σάν αυτόματο πύρε τó δρόμο τού σπιτιού του. 'Απόρησε μη βλέποντας ούτωκίνητα της πυροσβεστικής ύπηρεσίας να περνούν δλοταχώς τήν Σάιντ 'Αντονυ Στρή... Ετοιμάσθηκε να περάση τήν καμίνη που σχηματίζε ο δρόμος. Μόλις έστριβε θά έβ—επε τó σπίτι του να καίεται σάν πυροτέχνημα. 'Εστριψε... Πασάρε. Καμιά φλόγα. Τό σπίτι του ήταν άθιχτο. Μόσον ένα φως στο ισόγειο... Γιατί; 'Εφθασε στήν πόρτα και κύλησε νευρικά.

'Όταν τού άνοιξαν, είδε έναν άστρ φύλακα καί τήν γειτόνα του τόν Γκορβίλ. 'Ανατριχίλασε η ώρα της συλλήψεώς του είχε φθάσει. Με μοιρολατρικό ύφος προχώρησε πός τόν άστυφύλακα για να παρα—οθή.

—'Ουίστε, κύριε, εδώ είμαι.

—'Αχ! κύριε Κλάρκ! Θά—

ρος πρ' αυτός επενέβη ο Γκορβίλ.

—'Εχω άκορετό θάροςος έρωσίλις ο Κλάρκ, που ήταν βέβαιος ότι τόν περιέμενε η κρεμάλα.

—'Ο κύριος Γκορβίλ ήσαν ούτωπτης μάρτυς, είπε ο άστυφύλαξ. Καθόταν στο διπλανό κάθισμα τού κινήματογράφου, όταν η κουμένη ή κυρία σας έπηξε μια φωνή. 'Αχ! και τελείωσε. Συγκοπή!

—'Ε; βροντορόνησε ο Κλάρκ. 'Α!

—Διάβλε! κι' άλλη συγκοπή! μοιρομύρις ο άστυφύλαξ βλέποντάς τον να λιποθυμή.

—'Ε; βροντορόνησε ο Κλάρκ. 'Α!

—Διάβλε! κι' άλλη συγκοπή! μοιρομύρις ο άστυφύλαξ βλέποντάς τον να λιποθυμή.

—'Ε; βροντορόνησε ο Κλάρκ. 'Α!

—Διάβλε! κι' άλλη συγκοπή! μοιρομύρις ο άστυφύλαξ βλέποντάς τον να λιποθυμή.

—'Ε; βροντορόνησε ο Κλάρκ. 'Α!

—Διάβλε! κι' άλλη συγκοπή! μοιρομύρις ο άστυφύλαξ βλέποντάς τον να λιποθυμή.



Τό θύμα ήται εκεί καθισμένο στήν άκρη τού κρεβατιού

—Τρελλάθηκες; Τέτοια ώρα;

ΟΙ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Πώς εοράζονται. — Μὲ ποιὸν τρόπο ἀνακαλύπτουν τὸν δράστην. — Ἀνακρίσεις. — Ἀποτυπώματα. — Φωτογραφίες. — Σχεδιαγράμματα. — Περιγραφές. — Χημικὰ μέσα κ. λ. π.



— Ἐμπρός! Ἄρχη γείων ἐκεῖ; Ἐδῶ [ἀστυνομικὸν] Ε. 114. Στὸν ἀρ... τῆς ὁδοῦ... ὑπάρχει ἕνας νεκρὸς. Φαίνεται ὅτι πρόκειται περὶ φόνου.

Μόλις ληφθῇ στὸ ἀρ- γηγεῖον ἕνα τηλεφώνημα τέτοιου εἶδους, οἷοσδήποτε ἔμπειρος ντέτεκτιβ πού βρίσκεται διαθέσιμος ἀναλαμβάνει τὴν υπόθεσιν. Συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς του, μεταξὺ τῶν ὁποίων συμπεριλαμβάνεται καὶ ἕνας φωτογράφος καὶ ὁ εἰδικὸς τῶν ἀποτυπωμάτων, ὁρμᾷ ἔξω πρὸς τὸ «αὐτοκίνητον περίπολος», ἀρπάζον- τος μαζί του ἕναν «σάκκο φόνων».

Ὁ σάκκος αὐτός, ὁμοῖος περίπου μὲ τοὺς λατρικοὺς σάκκους, περιέχει ἕνα σωρὸν πράγματα—τὰ ἀπαραίτητα γιὰ μιὰ ἔρευνα δολοφονίας. Δηλαδή γυάλινους πειραματικούς σωλήνας, καθαρὸν φακέλλου γιὰ νὰ τοποθετηθοῦν μέσα τὰ πειστήρια, σκόνη ὕδατος γύρου καὶ γραφίτου γιὰ τὰ ἀποτυπώματα, ὑποδεκάμετρο, ἀσπλέ- νιο μέτρο, ἐλαστικὰ γάντια, ἡλεκτρικὸ φανάρι, φακὸς καὶ χειρο- πέδες. Ἐπίσης καὶ ἀπολυμαντικὸ σαποῦνι καὶ μιὰ πετσέτα, γιὰτὶ ἡ ἔρευνα εἶναι συχάμενη δουλειὰ πολλὰς φορὲς.

Πὼς βρίσκονται τὰ ἀποτυπώματα.

Στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, ἐρωτῶνται ὅλοι ὅσοι μποροῦν νὰ ἔξουν κάτι σχετικῶς μὲ τὸ ἐγκλήμα. Παίρνονται οἱ καταθέσεις τῶν ἐνῶ, οἱ μάρτυρες ὑπογράφουν. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ντέτεκτιβ ἀρ- χίζει τὸ κυνήγι τῶν πειστηρίων, προτοῦ καταφύγῃ στὸν φωτο- γράφο καὶ στὸν εἰδικὸ τῶν ἀποτυπωμάτων.

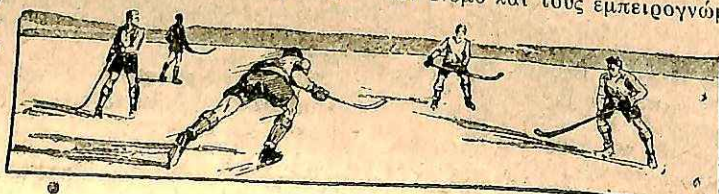
Ὁ φωτογράφος παίρνει φωτογραφίες τῆς σκηνῆς ἀπὸ ὅλες τὶς γωνίες. Ἡ πρώτη φωτογραφία παίρνεται ἀπὸ τὴν ἐξοδὸν. Φωτογραφίζεται τὸ κάθε τί. Ὑστερὰ ὁ εἰδικὸς τῶν ἀποτυπωμα- τῶν ρίχνει τὴν γκριζὰ ἢ τὴν μαύρη σκόνη του πάνω σὲ κάθε τι πού μπορεῖ νὰ ἔχη ἀποτυπώματα δακτύλων. Ἡ γκριζὰ σκόνη, ἀπὸ ὑδράργυρο, χρησιμοποιεῖται γιὰ τὶς ἐπιφάνειες πού ἔχουν σκοῦρο χρῶμα, ἐνῶ ὁ μαῦρος γραφίτης ρίχνεται πάνω σ' ἀνοιχτὸ χρῶμα ἀντικείμεν.

Ἀπὸ τὸ τίποτε μαντεύονται ὅλα.

Τότε πλέον ἀρχίζει ἡ πραγματικὴ ἐργασία. Σημειώνονται προσεκτικὰ ἡ στάσις τοῦ πτώματος, ἡ κατάστασις τῶν ρούχων του καὶ ἡ ἀπόστασις τοῦ ὅπλου, (ἀν εὐρεθῇ τὸ ὅπλο). Ἡ ὅλη περιγραφή λαμβάνεται λεπτομερῶς ἀπὸ τὶς σημειώσεις καὶ τὶς λυφθοῦν ἰχνη εἰσόδου ἢ ἐξόδου τοῦ ἐγκληματίου καὶ κρατεῖται διὸν αὐτὸ εἶναι τὸ σοβαρὸτερον στοιχεῖον τῆς ἀνακρίσεως.

Παντοῦ γίνεται ἔρευνα πρὸς ἀνακάλυψιν πειστηρίων—ἢ οἷου— δὴποτε ἀντικειμένου πού μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ πειστήριον. Κομ- μάτια ὑφάσματα, χαρτάκια, τριχες μαλλιών, ἀποτίγαρα, κουμ- πιά, λάσπη ἢ σκόνη—ὅλα αὐτὰ μποροῦν, κάποτε, νὰ φλυσηθῶν πολλὰ πράγματα σ' ἕναν ἔμπειρο ἀστυνομικόν.

Ἡ παρουσία ἐνὸς σπανίου ἀντικειμένου ἀπαιτεῖ κάποια ἐξήγη- σιν, ὅπως ἀπαιτεῖται ἐξήγησις καὶ γιὰ τὴν ἀπουσία ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα περιμένει κανεὶς νὰ βρῇ. Παραδείγματος χάριν, ἀνακα- λύπεται σ' ἕνα δωμάτιον ἕνα πτώμα ἀνθρώπου κυττημένου ἀπὸ δυὸ σφαίρας αὐτομάτου περιστρεφόμενου. Πρὸς νὰ εὐρεθῶν



στὸ δωμάτιο καὶ τὰ φυσιγγία τῶν σφαιρῶν αὐτῶν, τὰ ὁποῖα, ὅ- πως εἶναι γνωστὸν, ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν πλαγία δὴ τοῦ μπρά- ουνιγ. Ἄν, ἀπ' ἐναντίας ὁ φῶ- νος ἔγινε μὲ πιστόλι, φυσιγγία δὲν πρὲπει νὰ ὑπάρχουν, γιὰτὶ μένουν μέσα στὸ μύλο τοῦ

πιστολίου. Κατὰ τὴν διάο- κειαν τοῦ κυνηγίου τῶν πειστηρίων, τίποτε δὲν πρέ- πει νὰ παραμελη- τῇ, γιὰτὶ πολλὰς φορὲς ἀσήμαντα καὶ ἀνάξια προσοχῆς ἀντικείμενα ἀποτελοῦν θαν- μάσια πειστήρια.



Ἀπὸ μιὰ κόρα ψωμιοῦ.

Στὴν Γαλλίαν, παραδείγματος χάριν, πρὸ ὀλίγου καιροῦ, εἶχε βρεθῇ μιὰ γυναῖκα νεκρὴ σ' ἕναν ἔρημο δρόμο. Ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀσφαλείας ἔτρεξαν ἐπὶ τόπου, ἀλλ' οἱ ἔρευνες τους δὲν κατέλη- ξαν σὲ τίποτε. Τὸ μόνο πού βρέθηκαν, ἦταν ἕνα καμμένο κομμάτι κόρας ψωμιοῦ. Καὶ ὅμως ὁ φόνοναρχος τοῦ χωριοῦ πού βοισκό- ταν σὲ μερικῶν χιλιόμετρων ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ σημεῖο τοῦ ἐγκλή- ματος, θυμήθηκε ὅτι, τὸ τελευταῖο καμμένο χθ' εἰς τὸν ὁ ψωμί- του τὸ εἶχε πωλήσει τὸ πρωτὶ σ' ἕναν συγγενικόν του. Τὸ ἀπο- τέλεσμα ἦταν νὰ συλληφθῇ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀπε- δείχθη ὁ δολοφόνος τῆς γυναίκας.

Τὰ διάφορα ἀντικείμενα πού περισυλλέγονται στέλλονται γε- νικῶς στὸ ἐργαστήριον τῆς ἀστυνομίας. Εἶναι καταπληκτικὸ πόσα πράγματα συμπεραίνει οἱ χημικοὶ ἀπὸ τοὺς «σιωπηλοὺς» αὐτοὺς μάρτυρας.

Καὶ ὅμως, οἱ χημικοὶ βρίσκονται κλεισμένοι μέσα στὰ ἐργα- στήρια τους σὲ ἀπόστασιν πολλῶν χιλιόμετρων ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος.

Μολοντοῦ ὅμως ἡ ἐπιστήμη θριαμβεῖ στὶς ἀποκαλύψεις τῆς, οἱ ἐνοχοὶ φόνων ἀνακαλύπτονται πολλὰς φορὲς μετὰ ἀπὸ πολλῶν μηνῶν προσεκτικῆς—καὶ μονότονης—ἀστυνομικῆς ἔρευνας. Διάφο- ρα ἰχνη ἀκολουθοῦνται καὶ ἀπορρίπτονται, νέα ἰχνη λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Σιγὰ—σιγὰ, σχηματίζεται ἡ πεποιθὴς στὸν ντέτεκτιβ. Πολλὰς φορὲς ὁ ντέτεκτιβ ἀναγκάζεται νὰ συζητήσῃ μὲ πενήντα καὶ μὲ ἑκατὸ καὶ περισσότερα ἀκόμη πρόσωπα. Ἀκούει ἔτσι διά- φορες γνώμες, ἀκούει διάφορα ὀνόματα πού προφέρονται ὡς ἀν- τιπροσώπωντα πιθανῶς τὸ ὄνομα τοῦ ἐγκληματίου. Φυσικὰ, ὁ πάρχων ὄνομα πού προφέρονται ἀπὸ πολλὰ στόματα, καθὼς καὶ ἀντιλήψεις πού ἐκφράζονται σχετικῶς μὲ τὰ αἰτία τοῦ ἐγκλή- ματος. Ὁ ντέτεκτιβ λαμβάνει διαρκῶς σημειώσεις.

Ὁ ὑποπτος ὑφίσταται ἐρωτήσεις ἐπὶ ἐρωτήσεων. Ἀναγκάσεται νὰ ἀναφέρῃ λεπτομερῶς ὅλες τὸν τις κινήσεις κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος—νὰ δώσῃ τὸ «ἄλλοθι» του. Κάθε λεπτομέρεια πού δίνει ἐλέγχεται καὶ ἐναελέγχεται.

Ἐτοὶ οἱ ψευτιὲς βγαίνουν στὴ μέση. Ὅταν ἕνας ὑποπτος πια- σθῇ σ' ἕνα ψέμμα, ἀναγκάζεται γενικῶς νὰ ἀλλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀρ- χή, ὕστερὰ πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ σὲ τέλος βουτᾷ—μονάχος του μέσα στὸ βάραθρο. Ὁ κλοιὸς τῶν ἀποδείξεων σφίγγεται γύρω του καὶ τὸν πνίγει.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγο ὁ ἔξυπνος ντέτεκτιβ θὰ κάνῃ ἐρωτήσεις στὸν ὑποπτό του κατὰ διαλείμματα—στὰ καλά καθούμενα—σὲ στιγμὴ πού αὐτὸς δὲν θὰ περιμένῃ τὴν ἐρώτησιν. Στὶς ἀνακρί- σεις αὐτὲς ὁ ἐνοχος θὰ ψάχνῃ ψευτιὲς γιὰ νὰ κάνῃ νὰ «κολλή- σουν» οἱ πρώτες του ψευτιὲς. Καὶ ὕστερὰ... μὰ πρέπει κανεὶς νὰ ἔχῃ ἕνα θαυμάσιον μνημονικόν γιὰ νὰ εἶναι καλὸς ψεύτης.

Ἐνα παράδειγμα.

Ἐστὶ δουλεύουν οἱ ἔμπειροι ντέτεκτιβς. Ἐχουν πίσω τους τὸν Νόμο καὶ τοὺς ἔμπειρογνώμονας, τοὺς χημικοὺς καὶ τεχνι- κούς. Ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλα θὰ τοὺς βοηθήσῃ ἡ λογικὴ τους καὶ ἡ παρατηρητικότης τους. Νὰ κ' ἕνα κλασσικὸ παράδειγμα (18 Σεπτεμβρίου 1936, Λονδίνον).

Στὸ 9ο ἀστυνομικὸ τμήμα τοῦ Λονδίνου ὁρμᾷ ἄναμαλλιασμένος ἕνας ἄνδρας, ὁ Οὐῶλτερ Σάλμον.

—Κύριε Ἐπιθεωρητά, σκό- τωσαν τὴν γυναῖκα μου! Ὁ ντέτεκτιβ Κλέβερ ἀρπάζει τὴν «σπάνια φόνου» καὶ συνο- δευόμενος ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς του μπαίνει μέσα στὸ ἀστυνομικὸ αὐ- τοκίνητο, παίρνοντας μαζί του καὶ τὸν ἄνδρα τῆς δολοφονηθεί- σης. Καμμιὰ ἐρώτησις μέσα στὸ αὐτοκίνητο.



Στὸ κατώφλι τοῦ δωματίου τοῦ ἐγκλήματος ὁ ντέτεκτιβ Κλέ- βερ στέκεται.

—Καὶ τώρα σὰς ἀκούω, κύριε, λέγει προτοῦ ἄνοιξῃ τὴν πόρτα.

—Ἐπείστερα σπίτι μου, κύριε Ἐπιθεωρητά, ἀπαντᾷ ὁ Οὐῶλ- τερ Σάλμον. Μόλις ἀνοίξα τὴν πόρτα αὐτὴ βλέπω τὴν γυναῖκα μου στὸ κρεββάτι τῆς πεθαμένης.

—Φωνάζετε γιὰτὸ; ῥωτᾷ ὁ ντέτεκτιβ.

—Ὁχι, κύριε. Κατάλαβα ἁμέσως ὅτι ἦταν πεθαμένη. Πὼς μποροῦσε ἄλλωστε νὰ ζήσῃ μὲ μιὰ σφαῖρα μέσα στὴν καρδιά— μιὰ τρύπα τὴν δα;

—Τί κάνετε λοιπόν, μόλις ἀνοίξατε τὴν πόρτα;

—Στάθηκα σὰν ἀπολιθωμένος χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ μπῶ μέσα...

Ὅταν συνήλθα, ἔκλεισα τὴν πόρτα καὶ ἔτρεξα σὲ σὰς.

—Πολὺ καλὰ κάνετε. Πειράξατε τίποτε μέσα στὸ δωμάτιο;

—Ὁχι. Ἀφήσα τὰ πράγματα ὅπως εἶναι, γιὰ νὰ μὴν δυσκο-

δωμάτιου. Τὸ δωμάτιο εἶναι ἀνω κάτ. Τὰ ἐπιπλα εἶναι ἀναπο- δογυρισμένα, τὰ σιγῆτα σπασμένα. Εἶναι φανερό ὅτι λησταὶ πέρασαν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα.

Στὸ κρεββάτι ξαπλωμένη ἀνάσκελα, εἶναι μιὰ γυναῖκα. Τὸ σῶμά της εἶναι σκεπασμένο—ἐκτὸς ἀπ' τὸ κεφάλι—μ' ἕνα πά- πλωμα.

Ὁ ντέτεκτιβ Κλέβερ γυρνᾷ τότε πρὸς τὸν Οὐῶλτερ Σάλμον.

—Ἡ ἱστορία σου δὲν ἀξίζει πεντάρα! φωνάζει. Σὲ συλλαμ- βάνω! Ἐσὺ σκότωσες τὴν γυναῖκα σου!

Ὅλοι κυττάζουν κατάπληκτοι τὸν ντέτεκτιβ.

—Μὰ φίλοι μου! φωνάζει ὁ ντέτεκτιβ ἀγανακτισμένος μὲ τὴν βλακείαν τους. Ἀφοῦ ὁ κύριος Σάλμον δὲν πείρξε τίπο- τε μέσα στὸ δωμάτιο, πὼς ξέρει ὅτι ἡ γυναῖκα ἔχει μιὰ τρύπα δα τρύπα στὴν καρδιά;

Καὶ πράγματι, μὲ τὸν ἀφοῦ ἀνασηκώσανε τὸ πάπλωμα, εἶ- δαν τὸ φορικτὸ, πράγματι, τραῦμα τῆς κυρίας Σάλμον.

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΦΕΙΔΙΑ

Πὼς πιάνει ζωντανὲς τίς ἔχιδνες. — Τὸ γυάλινο κλουβί. — Πὼς τίς συλλαμβάνει. — Πὼς τίς τρέφει κ. λ. π.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού τροφο- δοτοῦν μὲ ἔχιδνες τὸ Ἰνστιτοῦτον Παστέρ τῶν Παρισίων λέγει τὰ μυστικὰ τοῦ δύ- σκολου καὶ ἐπικίνδυνου ἐπαγγέλματός του.

Εἶναι ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἄσπρα μαλλιά πού κάθεται σ' ἕνα ἀρκετὰ ὥρατο σπίτι στὴν ὁχθὴ τοῦ ποταμοῦ, στὴν Ἀνξέ.

Στὸν ρεπόρτερ πού τὸν ἐπεσκέφθη εἶπε χαμογελώντας.

—Ὅταν πῆρα τὴν σύνταξί μου ἀπὸ τὸ Κράτος, ἐσκέφθηκα ὅτι ὁποσδήποτε ἔπρε- πε νὰ εὐρῶ μιὰ ἐργασία. Εἶχα συνηθίσει στὴν δράσιν, στὴν διαρκὴ δράσιν, ἐκεῖ κάτω στὴν Κίνα...

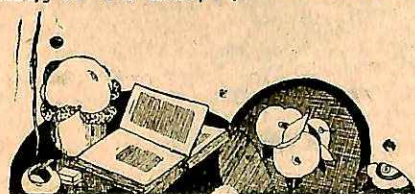
—Ὅπου εἶχατε ἤδη ἐξοικειωθῇ ἀσφα- λῶς μὲ τὰ ἀνίσχυρατικὰ ἐρπετά σας, διέ- κοψε ὁ ρεπόρτερ.

—Καὶ ἀπ' ὅπου ἔφερα τὸν φιλαράκο αὐτὸν πού εἶναι πίσω σας καὶ σὰς κυτ- τάζει.

Ὁ ρεπόρτερ ἔκανε μεταβολὴ τρομοκρα- τημένος.

Μέσα σὲ ἕνα μεγάλο γυάλινο κλουβί, ὁ «φιλαράκος» ἔχει σηκωμένον τὸ κεφάλι καὶ κυττάζει πράγματι, τὸν ρεπόρτερ μὲ ἕνα τέτοιο βλέμμα, ὥστε ὁ δημοσιογράφος εἶναι εὐτυχὴς πού ὑπάρχει τὸ γυάλινο κλουβί. Ὁ «φιλαράκος» εἶναι ἕνας κόκκινος πύ- θων, ἕνα φεῖδι μὲ πάχος σὰν χερί ἀνθρώ- που καὶ μῆκος τριῶν μέτρων.

Γύρω ἀπὸ τοὺς δύο συνομιλητάς, μέ- σα στὸν ὥρατο κῆπο, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα κλουβιά, μιὰ γυάλινα, μιὰ μὲτάλλινα, ὁ- ποὺ ὑπάρχουν ὅλα τὰ εἶδη ἔχιδνῶν πού μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Ὑπάρχει ἔ- πίσης κ' ἕνα κλουβί μὲ ποντικούς, δηλα-



δὴ ἡ ἀποθήκη τροφίμων τοῦ πύθωνος. (Ὁ πύθων τρῶναι τοὺς ποντικούς μὲ μεγάλη λαίμαργίαν).

Ὁ ἐχιδνοσυλλέκτης, ὡστόσο, ἐξακολου- θησ τίς ἐξηγήσεις του.

—Νομίζω ὅτι εἶμαι στὸ εἶδος μου, ὁ μεγαλύτερος προμηθευτὴς τοῦ Ἰνστιτού- του Παστέρ. Πέρυσιν τοὺς ἔστειλα 400 ἔ- χιδνες!

—400 ἔχιδνες!..

—Μὰ βέβαια, φίλε μου. Γιὰ νὰ κατα- σκευάσουν ὁρούς. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἀκριβῶς ἡ αἰτία πού καθιστᾷ τὴν σύλληψιν πολὺ δύσκολη καὶ ἀπαιτεῖ εἰδικὴς προφυλάξεις. Πράγματι, τὸ νὰ συλλάβῃ κανεὶς ἕνα φεῖδι γιὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ ἢ γιὰ νὰ τὸ βάλῃ σὲ κλουβί, δὲν εἶναι δύσκολον πρᾶγμα. Κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπον τὰ καταφέρ- νει κανεὶς πάντοτε. Ἀλλ' ὅταν τὸ φεῖδι προσορρίζεται γιὰ Ἰνστιτοῦτον, τὰ πράγματα διαφέρουν. Γιὰτὶ ἀπολύτως, ὅταν θὰ συλλάβετε τὸ φεῖδι, αὐτὸ θὰ ἔχει προκά- νει πάντοτε νὰ δαγκώσῃ τὸ ἐργαλεῖο μὲ τὸ ὁποῖο τὸ συλλαμβάνετε καὶ τότε τὸ ὥ- ρατο χρυσὸ δηλητήριον χάνεται! Πρέπει λοιπόν, νὰ μαζέψετε τὸ φεῖδι μὲ μιὰ κί- νησιν γρήγορη καὶ ἐπιτυχημένη, ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι, εἰς τὸν τρόπον ὥστε τὸ φεῖδι νὰ μὴν μπορῇ νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του πίσω. Τότε, ἀπὸ μιὰ στενὴ τρύπα πού βρίσκεται πάνω στὸ γυάλινο κλουβί, τὸ βά- ζετε προσεκτικὰ μέσα στὸ κλουβί, μὲ τὴν οὐρὰ πρῶτα καὶ τέλος τὸ ἀφήνετε νὰ πέ- σῃ μέσα.

—Παράξενο!... Καὶ πὼς πῆγε τὸ κυνήγι φέτος;

—Ε, ἀρκετὰ καλὰ... Τὸν Μάρτιον καὶ τὸν Ἀπρίλιον ἰδίως, τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐρωτος γιὰ τὰ φεῖδια, ὅταν τὰ ἀρσενικά σφύριζον μέσα στοὺς θάμνους γιὰ νὰ φωνάξουν τὰ θηλυκά.

—Μπρε...

—...Ἐπίασα 600! μὲ τὸ μεγάλο ξύλι- νο πηροῦνι πού βλέπετε. Μιὰ φορὰ βρήκα 17 μαζί, κουλουριασμένα!

«Διάβολε, πρέπει νὰ τὸ ἀγαπᾷ κανεὶς αὐτὸ τὸ κυνήγι! σκέφθηκε ὁ ρεπόρτερ, ἀ- φοῦ τὸ Κράτος δίνει μόνον 1 φράγκον γιὰ κάθε κεφάλι φεῖδιου καὶ τὸ Ἰνστιτοῦτον Παστέρ μόνον 3 φράγκα γιὰ κάθε ζωντανὸ φεῖδι!...

—Καὶ εἶναι ἐπικερδὲς τὸ ἐπάγγελμά- σας; ῥώτησε δειλὰ ὁ ρεπόρτερ.

—Δὲν πρόκειται βέβαια νὰ μὲ κάνῃ πλούσιον. Μοῦ δίνει ὅμως ἕνα καλὸ εἰσό- δημα.

—Ἐχετε δηλαδή ἀρκετὴ ζήτηση ἐμ- πορευμάτων;

—Πῶς! Ἐν πρώτοις «τροφοδοτῶ» τὸ Ἰνστιτοῦτον Παστέρ, κατόπιν ἄλλα Ἰντι- τοῦτα καὶ ἐπιστημονικὰ ἰδρύματα.

—Καὶ εἶναι ἀρκετοὶ αὐτοί;

—Στέλνω ἐπίσης φεῖδια σὲ πολλοὺς ἰδιώτας, συλλέκτας. Νὰ εἶδῃ, παραδείγμα- τος χάριν, ἔχω ἀκριβῶς ὡραιότατες μαῦρες ἔχιδνες...

—Ἡμερες; ῥώτησε ὁ ρεπόρτερ.

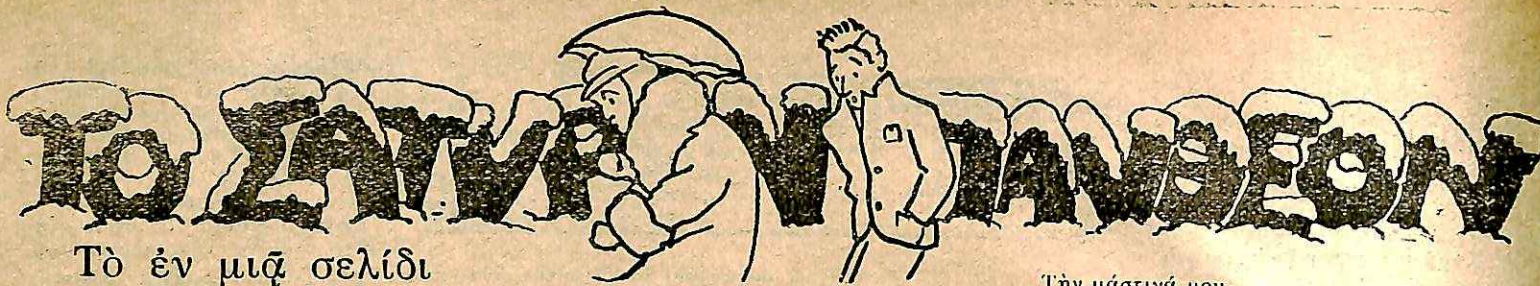
—Ὁ ἐχιδνοκυνηγὸς τοῦ ἔρριξε ἕνα ἀγριε- μένον βλέμμα.

—Ὁχι κύριε! Ἡ ἔχιδνα εἶν ἐξημερώνε- ται τοτέ! Ἀλλ' αὐτὲς ἐδῶ ἀνήκουν σὲ μιὰ κατηγορίαν σπανιωτάτη, πού οἱ συλλέκται ζητοῦν πολὺ. Εἶναι ἐπιθετικῆς, δαγκάνουν φοβερά καὶ τὸ δηλητήριόν τους εἶναι πολὺ δυνατό...

Τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ κα- θὼς ἐξηγοῦσε τὰ... προσόντα τῶν φειδιῶν του.

Ὁρατὰ προσόντα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Σὰν αὐτὰ πού ἔχουν μερικὲς πεθερές... ὁ Θεὸς νὰ σὰς φυλάξῃ.





Τὸ ἐν μιᾷ σελίδι
γραφόμενον ἀπ' τὸν Πῶλ
Νδρ (Νίκο Νικολαΐδη)

Κύριον ἄρθρον.
Ἀποσύνθεσιν!

Αἱ λεῶς πλέον, κύριοι, κύριοι Μοῦσι
κοι! Σὺς ἡ δὴ οἱ ἐπάγχε λέσθε διὰ τὴν
μὲ ῥώνετε τὰ ἴδι καὶ τὰ ἄτιθι! Αἱ λεῶς!
Ἄφετέ μας πλέον νὰ ἴσι χ' ἄτωμεν!
Εὔα ῥύνθημεν πλέον τὰς συνδέσεις σας!
Δὲν θέλομεν τοῦ λοιποῦ οὐνθεσιν! Σύν-
θημά μας πλέον ἄς γυνῇ ἡ ἀποσύνθεσις!
Εἶναι καιρὸς νὰ λάβετε τὰς διαφόρους
Μαρίκας σας, τὰς καταφύρους Ριρίκας
σας, τὰς ἂν εἴπω φόρους Σαχλαμαρίκας
σας καὶ νὰ τὰς ἀποσυνθέσετε! Ἀρχεὶ
πλέον! Διότι ἐπροχώρησαμεν εἰς τὸ μὴν
περαιτέρω! Θέλετε νὰ μάθετε τὸ «Γιατί»;
Γιατί; Γιατί; Γιατί ἔτσι θέλομεν! Μὰς
ἐπαρσασκοῦσατε! Τὸ ἐν νόμισατε; Κάτω
τὰ εἶδ' ὅλα! Ναι! Κάτω! Θὰ ἐπανέλ-
θωμεν παλιν εἰς τὰ ἴδια! Εἰς τὴν Σερνὰ
ταν Σοῦπερε! Εἰς τὴν «Ἀπαγωγὴν ἀπὸ
τὸ Σερῶν», εἰς τοὺς «Ἀρχιτραγουδιστὰς
τῆς Καλκούττας». Διὰ νὰ τὰ ἀποσυνθέ-
σωμε καὶ αὐτὰ! Διὰ νὰ τὰ διαλύσωμεν
καὶ αὐτὰ εἰς τὰ ἔξ ὧν συνετέθησαν! Καὶ
μὲ τὰς ὁποίας θὰ λάβωμεν νότας, νὰ
συνθέσωμε τεμάχια νέα τεμάχια πρωτὰ
κουσινά, τεμάχια ἀφάνταστα! Καὶ νὰ τὰ
ἐκτελέσωμεν! Ναι, νὰ τὰ ἐκτελέσωμεν
εἰς εἰς τὸ γουδί, χορηγοποιοῦντες ὡς ἐκ-
τελεστικά ὄργανα ἰδία καὶ ἰδιόχειρα!
Γουδιά καὶ γουδοχέρια!

Κ. Ἀθς
Τὸ διήγημά σας.
Ἡ σοῦλα—μοῦπες.

Στὸ καζάνι βράζαν τὰ φασόλια... Οἱ
φουσχάλες κάνανε διαδήλωση μὲ μούρες
σημαῖες στὸν ἀφρό... Πενάμε! Φωνάζανε...
Κι' ἀπὸ πάνου κράζανε τὰ δόλωμαρα κο-
ράκια τοῦ σπαραγμοῦ... Ἡ Χαῖδω ἀνοίξε
τὴν ἀλλόπορτα καὶ μπόρβαλε τὸ καυκί...
Ἦταν ἓνα καυκί, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ
καυκηθῇ καν ἰς γι' αὐτό... Ἀνῆκε στὴν
καυκάσια ῥάτσα κι' ἦταν ἀπὸ ταράστα.
Τὸ βατόρι σφύριζε πέρα...
Κι' ἓνας ἀρηός, ἀρηὸς καπνὸς διαλυό-
τανε στὸν ἀγέρα!...
Ἦρα καλὴ!...

Ναπολέων Δοφολήπτης ἡ
Βουνοπάρετης.
Καλαμπούρια πρὸς ἀποφυγὴν.
(ὑπὸ Μίμη Ἀμμήτου)

Μὴν ἀνοβιβάζετε τὸν τόνον τῆς λέξεως
«ἀπορί». Τοῦτο εἶναι «ἀπόρ-
ροία» ἀμηχανίας.

Μὴν καταβιβάζετε τὸν τόνον τῆς λέ-
ξεως «ἀφίη». Εἰσθε-τρελλός;

Μὴ τρώγετε σύμφωνα μὲ τὴν «ὄρε-
ξι» σας, γαλλιστί. Ἡ ἀνάγκη τὸ «ἀπ-
πει».

Μὴ ἀνοβιβάζετε τὸν τόνον τῆς «ρι-
νό» σας. Διότι γίνεται ποταμός.

Μὴ μεταθέτετε τὰς συλλαβὰς τῆς λέ-
ξεως «ἀναῖς». Διότι παραμένει ἡ
ἰδία.

Μὴ ἀναγινώσκετε ἀνάποδα τὴν λέξιν
«σώμα». Γίνεται προσητής (Ἄμως) καὶ
«ἄμμο».

Μ. Ἀμ.
Νεοελληνικὴ ποίησις.
Βάρα στὸ κούτελο λιοπύρι!
Τοῦ βασιλεῖος βαστοῦν οἱ πύροι
τὸ θεῖο κρασί φυλακωτό,
καὶ μὲ τὰ σώματα τ' ἀκράτα
γουρμάζει κι' ὁ μπελντὲς ντομάτα
στὸ λιακωτό.

Νωχελικὰ γερμένη
πὸ στὸ σοφά,
ἡ Ζουχραὲ γῆ ἀφροπαρμένη
γῆλιο ρουφά.

Γῆλιε μου, γῆλιε, γῆλιε μου
μὲ τὴ φωτιά σου μίλιε μου!
Ἄχου, Ζολὰ Αἰμιλίε μου,
μὴ μὲ ζουλάς,
πῶ, πῶ, μπελᾶς!

ΦΥΛΛΟΣ ΜΑΝΟΛΙΑΣ
Ρωμαντικὴ ποίησις.

Γῆν καὶ οὐρανὸν ἐκίνει
ἥρκει νὰ τὸ ἤθελεν ἐκείνη.
Διὰ τὸ κάλλος τῆς καθεῖς ἄς κρίνει.
Λευκότεροι οὐτε οἱ κρίνοι
αὐτὰ δὲν ἦσαν, Κι' ὅταν τὸ ἔαρ
ἦλθεν, ἐκείνη ἐροῖσθη εἰς φρέαρ,
φρέαρ βαθύ.
Καὶ ἦδη ἡ Κορὴν
μαζί κι' οἱ κρίνοι
αὐτὴν πενθεῖ!

ΑΡΙΣΤΙΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ
Τελευταῖαι λέξεις μεγάλων ἀν-
δρῶν καὶ τῆς μέδας.

Τὸν ὑψηλὸν μου πῖλον!
Ροβέρτος Πήλος

Τὴν καμπούραν μου!
Κάμηλος, Δεμουλέν

Τὴν μάστιγά μου.
Μ—Ἀσιγῆ

Ἐτελείωσαν τὸ βάσανά μου!
Βασάνιος

Μὲ ἔχουν ματιάσει!
Β—Ἀσάνιος

Ὀλίγον σολωμόν!
Δ. Σολωμός

Τὴν περιβολὴν μου!
Ἀδάμ

Εὐοῖ, Εὐάν!
Εὔα

Καθημερινοὶ διάλογοι.
(Γραμμένα μὲ πολὺν, πνεῦμα τῆς ἐποχῆς)
—Καλημέρα σας!
—Καλημέρα σας!

—Πῶς εἰσθε;
—Μεροὶ καλά!

Μοντέρνα ποίησις.
Ἀποκλειστικότης

Κι' εἶχε τὴν ἐκλυσιβιτὴ σὲ δλα.
Ἐπαιξε ὑπέρροχη πιανόλα
μὲ τὰ δέκα δάκτυλά της τάπιν' ὅλα
κι' ἔκανε περιήγηση ἀκκρόντα.
Κι' ἐνῶ ἔμοιαζε μὲ τὴ Μαρία Κόρντα,
εἶχε τῆς Κρόφορντ (Τζόαν) τὰ σκέρτσα
κι' ὅταν ἐμῖμότανε τὴ Ντόβ τὴ Μπίλλι
μὲ κείνο τὸ σικ τσάκισμα στὰ χεῖλη
ἐρχόταν τέρτσα!
Πάντως ἦταν πολὺ χαριτωμένη,
πολὺ γλυκεῖα, πολὺ, πολὺ... Ἄς μένη.
D i d i s T s o u r a p o r o n i c

Τὸ θέατρο τῆς φρίκης.
Ὁ Χρυσοβέργας

(Δραματάκι)
Πρόσωπα:
Στέφ. Στεφάνου
Στέφανος Στέφ.
Εἰς θεατῆς.

Θεατῆς.—Χορρ! (Εἰσπνοή)
Στέφ. Στεφάνου.—Ἦσυχία,
κύριοι! Ὁ ἀρχίσουμε!
Θεατῆς.—Χορρ! (Ἐκπνοή)
Στέφ. Στεφ.—Τὸν συγ-
γραφέα! Τὸν συγγραφέα!

ΑΥΔΑΙΑ
—Πῶλ ΝΟΡ
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ

Ἡ νύκτα εἶχε ἀπλώσει πρὸ πολλοῦ τὸν μαῦρο πέπλο τῆς πά-
νω στὴν παραλία. Δὲν ἀκουόταν κανένας θόρυβος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἀ-
τέλειωτο τραγοῦδι τῶν κυμάτων ποὺ πηδοῦσαν πάνω στὰ χαλίκια.
Ἐαφνικὰ ἓνας σκύλος οὐρλιάσει ἐπίμονα.
Ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ σύννεφα φάνηκε τὸ φεγγάρι καὶ οἱ ὠχρὲς
ἀκτίνες τοῦ ἀτλάνθηναν στὰ κύματα καὶ στὴν ἀμμουδιὰ τῆς ἀ-
κροθαλασσίαις.

Οἱ δυὸ τελωνοφύλακες ποὺ ἔκαναν τὴν ἐπιθεώρησίν τους, διέ-
κριναν καθαρὰ μιὰ σκιά ποὺ ἔτρεχε καὶ ἔξαφανίσθηκε τέλος, πῆ-
σω ἀπὸ κάτι ἄγριους θάμνους.
—Προσοχὴ! ψιθύρισε ὁ ἀρχιφύλαξ. Νὰ ἀκόμη ἓνας ποὺ ἐπι-
στρέφει ἀπὸ τὸ Βέλγιο. Πρόσεξες πόσο ἐξωγκωμένη εἶναι ἡ ράχη;
Ἀσφαλῶς μεταφέρει κανένα δέμα καπνοῦ. Λοιπὸν, ἀκριβεία στὸ
σημάδι!

Οἱ δυὸ ἄνδρες σήκωσαν τὰ ὄπλα τους καὶ σημάδεψαν. Ἀκού-
στηκε μιὰ διπλὴ ἐκπυσοκρότησις.
Τὸ φεγγάρι κρύφθηκε πάλι. Δὲν ἔβλεπε κανεὶς οὔτε σὲ δέκα
βημάτων ἀπόστασιν.
Οἱ τελωνοφύλακες πλησίασαν προσεκτικὰ τοὺς ἄγριους θά-
μνους, μὲ τὰ τουφέκια τους ἑτοιμα καὶ μὲ τὰ δάκτυλα στὶς
σκανδάλες.

—Μὴν πυροβολήτε! φώναξε μιὰ φωνή.
—Ψηλά τὰ χέρια ἀπὸ τὴν ἀπὸ τῆς! ὁ ἀρχιφύλαξ.
—Αὐτὸ κάνω κι' ἐγώ!

Οἱ ἀκτίνες τοῦ ηλεκτρικοῦ φαναριοῦ τοῦ ἀρχιφύλακος ἔπεσαν
σ' ἓνα ξανθὸ νέο, ποὺ εἶχε σηκώσει τὰ χέρια του καὶ τοὺς
κύτταξε.

—Τί διάβολο κάνεις ἐσὺ ἐδῶ;
—Ἄ! ἔσεῖς εἰσθε κύριε ἀρχιφύλακα. Κάνω περίπατο, ὅπως βλέ-
πετε. Ἡ νύκτα εἶναι τόσο ὥραία!
—Κάνεις περίπατο, ἔ; Τέτοια ὥρα;
—Ἰσως νάχω κανένα ραντεβού...
—Καλὰ θὰ περιμένω νὰ δοῦμε...
—Καὶ ἂν μὲ γελᾷσθ τὸ κορίτσι μου;
—Θὲν φαίνεται νάχης μούρη ἀνθρώπου ποὺ τὸν γελοῦν οἱ
γυναῖκες.

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κομπλιμέντο, κύριε ἀρχιφύλακα. Ἀλλὰ
θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι τὸ ραντεβού εἶναι κά-
τι ἱερὸ

—Βέβαια, νεαρέ μου, πρὸ παντὸς ὅταν εἶναι ραντεβού ὑπο-
θέσεων.

—Ὑποθέσεων; τί ἐννοεῖτε;
—Ψάξε τον! διέταξε ὁ ἀρχιφύλαξ στὸν συνάδελφό του.
Ἡ ἔρευνα δὲν ἀπεκάλυψε τίποτε τὸ ὑποπτό, οὔτε καν ἓνα πα-
κέτο τσιγάρα.

—Ὁ νέος εἶχε ἀρχίσει νὰ διαμαρτύρεται.
—Μὰ τί διάβολο! Δὲν ἔχει κανεὶς τώρα τὸ δικαίωμα οὔτε
περίπατο νὰ κάνη στὴν παραλία! Τί Δημοκρατία εἶναι αὕτη;

—Ἡ Δημοκρατία, φίλε μου, ἀπαγορεύει τοὺς ὑπόπτους περι-
πάτους. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης δὲν συμπαθῶ ἰδιαιτέρως τοὺς νυκτερινούς
περιπατητάς. Πήγαινε καὶ πρόσεχε—πρόσεχε, φίλε μου.

Καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες ἀπομακρύνθηκαν μὲ γρήγορα βήματα.
Δὲν πῆγαν ὅμως πολὺ μακριά. Στὴν πρώτη στροφή τοῦ δρό-
μου ποὺ ἔφθανε στὴν παραλία, στάθηκαν καὶ κρύφθηκαν πίσω ἀ-
πὸ ἓνα φυσικὸ ἐξώγκωμα τοῦ ἐδάφους.

Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον εἶχαν ἐρευνήσει χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἀ-
πομακρυνόταν μὲ μεγάλα βή-
ματα.

Τὸν ἀκου-
σαν νὰ σφυ-
ρίζη ἔπανε.
Λημμένα.

Τότε ἴμο-
νον διέκρινον
μιὰ μεγάλη
καὶ χαμηλὴ
σκιά νὰ τρέχη
σχεδόν, σύρι-
ζα μὲ τὸ ἔ-
δαφος.

—Τί εἶναι

αὐτό; ῥώτησε τὸν ἀρχιφύλακα ὁ σύντροφός του.
—Σιωπὴ. Ἀκολουθήσε με καὶ γρήγορα! ἀπῆντησε αὐτός.

Ὁρμησαν πρὸς τὴν παραλία. Ἦταν ὅμως ἀργά. Ἀκουσαν ἔ-
να χαρακτηριστικὸ θόρυβο τὸν θόρυβο ποὺ κάνουν τὰ κουπιὰ μέ-
σα στὴν θάλασσα.

Μιὰ μικρὴ βάρκα ἀπομακρυνόταν γρήγορα πρὸς τὸ πέλαγος.
—Μὰς κοροϊδεύει! οὐρλιάσει ὁ ἀρχιφύλαξ.
—Μὰ θὰν ὁ νεαρὸς ποὺ εἶδαμε πρὸ δλίγου παρετήρησε ὁ ἄλ-
λος τελωνοφύλακας. Θυμᾶσαι ὅτι δὲν τοῦ βρήκαμε τίποτε
ὑποπτό.

—Βέβαια! ἀπῆντησε εἰρωνικὰ ὁ ἀρχιφύλαξ. Ἐἰ λοιπὸν, κύτ-
ταξε, ἐκεῖ!

Ὁ τελωνοφύλακας κύτταξε πρὸ τὴν διεύθυνση ποὺ τοῦ ἔδειχνε
ὁ προϊστάμενός του. Ἐνα πρᾶγμα ἀκαθορίστου σχήματος, γλυ-
στρουσε κατὰ μῆκος τῆς παραλίας σηκώνοντας τὴν ἀμμοστὴ πέρα
σμά του. Ὁ ἄνθρωπος δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τίποτε καὶ γύ-
ρισε πρὸς τὸν ἀρχιφύλακα κυττάζοντάς τον ἐρωτηματικὰ.

—Δὲν κατάλαβες ἀκόμη ῥώτησε ἐκεῖνος ἀνυπόμονα.
—Ὁμολογῶ ὅτι ὄχι. Βλέπω κάτι ποὺ κινεῖται, ἀλλὰ δὲν μπο-
ρῶ νὰ ἐξηγήσω τί πρᾶγμα εἶναι.

—Εἶναι ὁ συνένοχος τοῦ «Ἀθῶνου» νέου, ποὺ τὸν ἀφήσαμε, σὰν,
ἡλίθιοι, νὰ φύγῃ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας. Ἀλλὰ δὲν θὰ γλυτώσῃ
Ἄνοιξε τώρα τὸ βῆμα σου καὶ πάμε.

Οἱ δυὸ ἄνδρες βᾶδισαν γρήγορα κι' ἔφθασαν στὸ σημεῖο ἀπ' ὁ-
ποῦ εἶχε ξεκινήσει ἡ περιεργὴ σκιά.

—Βλέπεις, τώρα;
Ὁ ἀρχιφύλαξ ἔδειχνε κάτι πρόσφατα ἔχνη βημάτων ἐπάνω
στὸν ἄμμο, τὰ ἀποτυπώματα βημάτων σκύλου.

Ταυτοχρόνως σηκώσε τὸ τουφέκι του, τὸ ἀκούμπησε στὸ μά-
γουλο καὶ σημάδεψε τὸ μαῦρο σημεῖο ποὺ ἀπομακρυνόταν, σχε-
δὸν ἀδιόρατο.

Μιὰ κραυγὴ ἀπῆντησε στὸν πυροβολισμό του. Τὸ γεμάτο ἀγω-
νία οὐρλιαχτὸ ἑνὸς ζώου θανάσιμα τραυματισμένου.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἐπιτάχυναν τὸ βῆμα, ἐνῶ ὁ ἀνώτερος ἐξηγοῦσε
στὸν συνοδό του ὅτι οἱ λαθρέμποροι δένουν τὸ δέμα μὲ τὸν κα-
πνὸ στὴν ράχη ἑνὸς λυκόσκυλου ποὺ ἔχουν εἰδικῶς ἐκγυμνασμένο.

Ὁ λαθρέμπορος περὶ τὰ σύνορα συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν σκύλο
ποὺ μεταφέρει τὸ πολυτίμητο φορτίον. Μόλις φανῇ ὁ κίνδυνος, ὁ
σκύλος χώνεται μέσα στὴν ἄμμο ἢ κρύβεται πίσω ἀπὸ ἄγριους
θάμνους καὶ ὁ λαθρέμπορος ἐμφανίζεται, ἀσπίλος καὶ ἀμόλυντος
μπροστὰ στὸν τελωνοφύλακα ὁ ὁποῖος δὲν βρῖσκει τίποτε ἐπάνω
του. Ὅταν ἀπομακρυνθῇ ὁ κίνδυνος, ὁ σκύλος, ἀκούοντας τὰ
σφυρίγματα τοῦ κυρίου του, πηγαίνει πάλι κοντὰ του καὶ ἡ φάρ-
σα ἔχει παιχθῇ.

Οἱ δυὸ τελωνοφύλακες ἔφθασαν γρήγορα κοντὰ στὸν σκύλο
ποὺ κυλοῦταν μέσα στὴν ἄμμο βγάζοντας οὐρλιαχτὰ πόνου. Οἱ
τοῖχες τοῦ σβέρκου τοῦ ζώου εἶχαν ἔχνη σαφῇ τῶν σχοινίων μὲ
τὰ ὁποῖα οἱ κύριοί του ἔβεναν τὰ δέματα στὴν ράχη του.

—Τοῦλάχιστον ξεκαθαρίσαμε ἓνα ἐπικίνδυνον ζῶο!
Ὁ ἀρχιφύλαξ δὲν εἶχε προκάνει σκεδὸν νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν
φράση του. Ὁ τεράστιος λυκόσκυλος, μόλις εἶδε τὴν μισητὴ στο-
λὴ τῶν τελωνοφύλακων, ποὺ οἱ κυριοὶ του τὸν εἶχαν μάθει νὰ
θεωρῇ ἐχθρούς, κατώρθωσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του καὶ μ' ἓνα
πήδημα, βρέθηκε στὸν λαιμὸ τοῦ ἀρχιφύλακος. Τὰ γιγαντιαῖα
δόντια του χόθηκαν βαθειὰ μέσα στὸν λαιμὸ τοῦ δυστυχισμένου,
μὲ τὴν δύμηση μιᾶς τανάλας ποὺ κλείνει γιὰ νὰ μὴν ξανανοῖξη
ποτέ.

Ὁ ἀρχιφύλαξ κυλίσθηκε στὸ ἔδαφος μὲ ἓνα ῥόγχο, ἐνῶ ὁ
σύντροφός του, κατὰ
πληκτός
καὶ ἀπελ-
πισμένος,
ἐσφίγγε
σπασ μωδι-
κά τὸ πε-
ρίστρφο
τὸν χορὸν
τὴν παρα-
μικρότερη
σκέψη νὰ
τοῦ χρησι-
μοποιήσῃ



ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΕΥΤΥΧΙΑΣ



«Ηπιαν, χόρεψα», σφιχτά άγκαλιασμένοι.

Ψηλά τὰ χέρια, δεσποινίς!

«Η Λίλιαν έγύρισε απότομα τὸ κεφάλι καὶ εἶδε, στὸ μισοσκόταδο τοῦ δρόμου, ἕναν ὑψηλὸ προσωπιδοφόρο ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε μὲ τὸ περιστροφὸ τοῦ.

«Ετοιμάσθηκε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ σκέφθηκε ὅτι αὐτὸ θὰ ἦταν χειρότερο. Τὸ εἶχε σκάσει γιὰ πέντε λεπτά ἀπὸ τὸ κολέγιο, ὅπου ἦταν ἐσωτερικὴ γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Στάνλεϋ Κλάρκ. «Ὁ φῶναξ, θὰ γλύτωνε ἴσως ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ προσωπιδοφόρου, ἀλλὰ θὰ νεροπιάζονταν καὶ θὰ γινόταν αἰτία νὰ βοῇ τὸν μπелὰ τοῦ ὁ ἀγαθὸς γέρο — Μπερνάρ, ποὺ τὴν ἄφηνε ποὺ καὶ ποὺ νὰ στρίβῃ, ἐπὶ μερικὰ λεπτά γιὰ νὰ βλέπῃ τὸν ἀγαπημένο της.

Τρομαγμένη λοιπὸν, σήκωσε τὰ χέρια. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἀγνωστὸς μὲ μιὰ ἀπτομὴ κίνηση, τῆς ἔχωσε ἕνα μανδύλι μὲ χλωροφόρμιο στὸ στομάχι. «Ὑστερα ἀρπάζοντας τὴν μέσα στὰ χέρια του, τὴν μετέφερε σ' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ ἦταν σταματημένο σὲ σκοτεινότερο μέρος τοῦ δρόμου.

Θάταν μεσάνυχτα περίπου, ὅταν ὁ Στάνλεϋ Κλάρκ, ὁ νεαρὸς μποξέρ ποὺ ἀγαποῦσε τὴν Λίλιαν, ξυπνοῦσε ἀπότομα ἀπὸ τὸ ἐπιμονο κοουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου. «Ἀρπάξτε ὁ ἀκουστικό.

«Ὁ κύριος Κλάρκ παρακαλῶ; ἀκούστηκε μιὰ ἀγνωστὴ φωνὴ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

—Ναί, ὁ ἴδιος. Λέγετε, τί τρέχει; Ποιὸς εἶσθε;

—Δὲν ἔχει σημασία ποιὸς εἰμαι, οὔτε συμβαίνει τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ. Πάντως, ἂν ἐνδιαφέρεστε γιὰ τὴν Λίλιαν Κόξ, μπερδεύετε νὰ τὴν βοῇτε στὸ ξενοδοχεῖο «Τὰ Γλυκὰ Ὀνειρά»... Ξερετε, ὁ αὐτὸ χιλιόμετρο πρὶν ἀπὸ τὸ «Αβεντορο... Μ' ἀκούτε;

—Τρελλαθήκατε; φώναξε ὁ Στάνλεϋ. Μὰ ποιὸς εἶσθε λοιπὸν;

Δὲν ἔλαβε καμμιά ἀπάντηση. «Ὁ ἀγνωστος εἶχε διακόψει.

Ὁ Στάνλεϋ Κλάρκ ἔσφιξε τὶς γροθιὲς του, τὶς περιφίρμησε ἐκείνες γροθιὲς ποὺ τὸν ἀνέβαζαν δλοταχῶς πρὸς τὸ στερέωμα τῶν πρωταθλητῶν. Ντύθηκε βιαστικὰ καὶ βγῆκε. «Ὑστερα ἀπὸ λίγο, τὸ αὐτοκίνητό του σταματοῦσε μπροστὰ σὲ ξενοδοχεῖο «Τὰ γλυκὰ ὄνειρα», εἰς καὶ κόρημο ἐξοχικὸ κέντρο.

Τινάχθηκε ἀπὸ τὴ θέση του καὶ ὤρμησε στὸ σαλόνι. Καθισμένη μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια βρισκόταν ἡ Λίλιαν. Μόλις τὸν εἶδε σηκώθηκε ἀπότομα καὶ ὤρμησε κοντὰ του. Δάκρυα χαρᾶς ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ ὦραία μαυρὰ τῆς μάτια.

—Ἀγάπη μου! φώναξε ὁ Στάνλεϋ. Τί ἔπαθες; Πές μου, τί ἔπαθες;

Μὲ λυγμοὺς ἡ νέα τοῦ διηγῆθηκε τὴν ἐπίθεση μπροστὰ στὸ κτίριο τοῦ κολλεγίου—τὸ χλωροφόρμιο—τὸ αὐτοκίνητο. Δὲν θυμῶταν τίποτε ἄλλο. Πρὸ μισῆς ὥρας μόνον εἶχε ξυπνήσει ξαπλωμένη μέσα στὰ χόρτα, σὲ ἕνα μέρος ἔρημο καὶ ἀγνωστο... «Ὅχι, δὲν τῆς εἶχαν κάνει κανένα!... κακό.

—Γύρισε λοιπὸν, τρομαγμένη τὰ μάτια δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ εἶδε τὰ φῶτα αὐτοῦ τοῦ ξενοδοχείου. Τράβηξε κατ' εὐθείαν ἐδῶ καὶ θέλησε νὰ σοῦ τηλεφωνήσω. «Ὁ γραμμὴ ὅμως ἦταν χαλαρὴ. «Ὅταν τὸ ἀνέφερα σὸ γραμματέα, αὐτὸς παρενεύθηκε.

«Περίεργο πρᾶγμα, μοῦ εἶπε. Πρὸ δλίγου ἀκόμη ἕνας ὑψηλὸς κύριος ἦταν ἐδῶ καὶ τηλεφώνησε. Δὲν μοῦ εἶπε τίποτε γιὰ βλάβη τῆς γραμμῆς.

«Αὐτὸς θὰ τὴ χάλασε! σκέφθηκε ὁ Στάνλεϋ. Μοῦ τηλεφώνησε πρῶτα καὶ ὕστερα ἔκοψε τὰ σύρματα.

—Πᾶμε νὰ φύγουμε, ἀγάπη μου! εἶπε στὴ νέα. Νὰ δοῦμε πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς νὰ μπῇς στὸ κολέγιο...

Εὐχαρίστησε τὸν γραμματέα τοῦ ξενοδοχείου καὶ παρέσυρε τὴν νέα πρὸς τὴν πόρτα. Φθάνοντας ὅμως σὲ αὐτοκίνητό του, στά-

Π Α Ν Θ Ε Ο Ν

«Ἀλλωστε πρὶν τελειώσουν αὐτὲς οἱ τέσσερις—γιατί εἶναι καιρὸς νὰ τελεώσουν—θέλω νὰ ἰδῶ πῶς διασκέδαζε ὁ λαὸς μου. Καὶ καρφώνοντας ἐπάνω του κατὰ παράξενο τρόπο τὰ σοβάρὰ βλέμματά της.

—Μείνατε λοιπὸν μαζί μας Γιάννη τῆς Βουργώνης, πρόσθεσε... ἂν δὲν θέλετε νὰ πιστέψω ὅτι σὰς περιμένουν κάπου ἄλλω.

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἐκείνη ἐπρόφερε ἤσυχα ἐμεγάλωσαν τὴν ταραχὴν ποὺ εἶχε πιάσει τὸν δούκα, Ἀφριζώντας, ἀλλὰ δαμασμένος, ὑπεχώρησε εἰς ἐννεῖξιν ὑποταγῆς! Καὶ ἐκείνη τοῦ ἀπηύθυνε ἕνα μειδίσμα γοητευτικὸ, σὰν γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Τὴν στιγμή ἐκείνη κατὰ τὴν ὅτι ἰαν τὸ ἀμάξι εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦς, εἰς ἑφίππος ἐπλησίωσε καὶ ἐγραττοῖνε ἐλαφρὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ δούκου, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπο ἐφωτίζετο ἀπὸ ἕνα ὄχρὸ μειδίσμα. Μισοάνοιξε τὸ παρατάσμα καὶ μὲ τὴν ὑπόκωφη φωνή του.

—Τί συμβαίνει Μαλέτρο; ρώτησε.

Καὶ συγχρόνως ἡ ἐπιβλητικὴ ματιά του καρφώθηκε στὸν ἀκόλουθο εἰς ὥστε νὰ τοῦ δείχνῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶναι προσεκτικὸς καὶ ἐπιφυλακτικὸς.

Μὲ μιὰ ματιά ὁ Μαλέτρο ἄφρησε ἂν ἀντιληφθῇ ὁ κύριός του, ὅτι ἐνόησε τὴν σκέψη του. Καίτοι ἔσκηψε ψιθύρισε μερικὰ λόγια σὲ αὐτὸ τοῦ «ἐκείνος διέταξε.

—Μόλις τὸν πιάσουν, ἂς τὸν κρατῶσιν τὸν ἀρρεῖον, χωρὶς καμμιά ἄλλη δίκη.

Αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐλέγχθη μὲ δυνατὴ φωνὴ προφανῶς προωρίζετο ἂν οἶξη σιᾶχτη στὰ μάτια τῶν ἄλλων.

Ἡ ἀληθινὴ διαταγὴ ἐδόθη εὐθὺς ἀμέσως σ' ἕνα ψιθύρισμα ποὺ δὲν ἀκούσθη.

Εἶναι ζήτημα ἂν τὰ χεῖλη τοῦ ἐκινήθησαν! Ἐν τούτοις ἡ βασίλισσα καὶ ἡ ἐμπιστὸς τῆς κυρία Ζιά· ἀντήλλαξαν μιὰ φευγαλέα ματιά.

Ὁ δούξ ἄφρησε νὰ πῆσιν τὸ παρατάσμα, ὁ Μαλέτρο ἔφυγε ὅσο μποροῦσε ταχύτερα. Τώρα τὸ ἀμάξι προχωροῦσε ἀργὰ πρὸς τὴν γέφυρα. Ὁ Γιάννης Ἀτρώμιτος ξαναπῆρε μιὰ χαρούμενη ἔκφραση καὶ δειχνόταν καὶ πάλι περιποιητικὸς πρὸς τὴν Ἰζαμπά, ἡ ὁποία διαρκῶς χαμογελοῦσα ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο.

IV

Η ΙΖΑΜΠΩ ΣΤΟ ΕΡΓΟΝ.

«Ἐπειτα ἀπὸ ἀνάμονή μιᾶς ὥρας ἡ ὁποία τοῦ ἔφάνη θανάσιμος μακρυὰ ὁ Μιλὸν ντὲ Ταλας ὁ ἔλαβε ἐπὶ τέλους τὴν χωρὶς νὰ τὴν νὰ παρουσιάζεται ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ἐπερίμενε. Ἡ Φλώρα, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ εἰποῦμε, συνοδευέτο ἀπὸ τὴν Σιμόνη. Ἀδὲ δὲν ἦταν λόγος γιὰ νὰ ἐνοχληθῇ ὁ ἐρωτευμένος μας. Ἀλλὰ πίσω ἀπὸ τὴν δυὸ γυναῖκες διεγάρφετο ἡ σκυφτὴ σιλουέττα τοῦ Μερσερό. Καὶ αὐτὸ τὸν ἐκάρφωσε στὴν θέση του.

Ἀγωνιώδως ἐξήτισε τὸ γλυκὺ πρόσωπο τῆς πολυαγαπημένης δίαμα τὸ ὁποῖον τοῦ ἀπηύθυνε ἐκείνη ἦταν γεμάτο ἀπὸ χαρούμενο ποθυμῶσε ἀπὸ εὐτυχίαν.

Περνώντας κοντὰ του, ἡ γοργὰ Σιμόνη τοῦ πέταξε στὰ κρυφὰ μερικὲς λέξεις. Καλὴ εἰδήσις; Σύστασις νὰ εἶναι προσεκτικὸς;... Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ εἰποῦμε ἀκριβῶς. Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ἔφυγε σὰν τρελλὸς, μόλις συγγρατούμενος, γιὰ νὰ μὴν φωνάξῃ τὴν ἀσυγκράτητὴ χαρὰ τὸν στοὺς διατάτες.

Οἱ δυὸ γυναῖκες διηυθύνοντο πρὸς τὴν συνοικίαν τοῦ Πανεπιστημίου. Φυσικὰ πῆρε τὸν ἀντίθετο δρόμο. Περνώντας πρὸς τὸν Ἅγιον Βαρθολομαῖον διεσταυρώθη μὲ τὸ ἀμάξι, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὴν Ἰζαμπά καὶ τὸν Γιάννη Ἀτρώμιτο. Δὲν ἔδωσε σ' αὐτὸ προσοχή. Ἰσως μάλιστα τὸν νὰ μὴν τὸ εἶδε καθόλου.

Καθὼς ὁ κύριος Μερσερό, μὲ τὴν σειρά του ἔβγαине ἀπὸ τὸ

Ἀνάτορο συνηντήθη μὲ τὸν ἄνθρωπο τὸν ὁποῖον ὁ δούξ εἶχε ὀνομάσει Μαλέτρο καὶ στὸν ὁποῖον εἶχε δώσει μιὰ μυστηριώδη διαταγὴ. Βιαστικὰ ὁ κύριος Μερσερό, ἔκανε μιὰ στροφὴ, λησμονώντας τὴν βιασύνη του νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν νέα. Ὁ Μαλέτρο τὸν ἀκολουθῆσε! Καὶ οἱ δυὸ τὸν πῆγαν καὶ κλείστηκαν στὸ οἶκμα τῆς ὁδοῦ Γκαλιλέ.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Φλώρα καὶ ἡ Σιμόνη ἐφθασαν στὴν ὁδὸ τῆς Γεφύρας Ἀγίου Μιχαήλ, ὅπου, ἀντελήφθησαν ὅτι ὁ Μερσερό δὲν τὶς ἀκολουθοῦσε. Καὶ ἐσταμάτησαν.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ τὸν δρόμο Ὁμπερτί, (ὁ ὁποῖος ἐκτείνεται κατὰ μήκος τοῦ Σηκουάνα ἀπὸ τῆς Μικρᾶς Γεφύρας μέχρι τῆς Γεφύρας Ἀγίου Μιχαήλ) ἐφάνη νὰ ἔρχεται μιὰ γυναίκα. Ἦταν ἡ ἴδια ἐκείνη τρελλή, τῆς ὁποίας ἡ θεὰ εἶχε προξενήσει μιὰ τόσο μεγάλη ἐντύπωση στὸν ἄνθρωπο μὲ τὶς μακρυνὲς κνήμες. Ἡ ἴδια ἐκείνη τρελλή τὴν ὁποῖαν εἶχε ἀποκαλέσει «κυρία Σομπερνόν» καὶ ἡ ὁποία ἦταν, ὅπως εἶπε, ἡ μητέρα τῆς Φλώρας. Ἡ τρελλὴ παρατήρησε τὶς δυὸ γυναῖκες! Καὶ μιὰ φωτιὰ κακίας ἐφώτισε τὰ μάτια της, τὰ συνήθως χωρὶς καμμιά ἔκφραση. Ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὲς.

Ἡ Φλώρα τὴν εἶδε νὰ ἔρχεται καὶ ἕνα μειδίσμα πολὺ γλυκὺ ἀνέβη σ' αὐτὴν τῆς, ἐνῶ τὸ χέρι τῆς γρήγορα ἄρχισε νὰ ἀναζητῇ τὴν χρηματοσάκκουλα τῆς μερικὰ νομίσματα, τὰ ὁποῖα τῆς ἔδωσε κυττάζοντάς τὴν μὲ συμπάθεια.

Ἡ τρελλὴ ἐστάθη ἐμπρὸς τῆς μὲ τὰ δυὸ τῆς χέρια ἐπὶ τῶν ἰσχυῶν καὶ μὲ μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ ἐφώνασε.

—Τί κάνεις ἐδῶ;... Περιμένεις τὸν ἀγαπητικό σου; Χμ!; Διεφθαρμένη! ἀκόλαστο! Ἀσελγής! Πῶς τολμᾷς νὰ παρουσιάζεσαι χωρίς τὴν ἀγυρὴ ζώνη; (Σημειώσις.) Τὸ σημεῖα τῶν κοινῶν γυναικῶν. Θὰ σὲ καταγγείλω στὸν βασιλέα τῆς Ἀσελγείας! Θὰ ἰδῇς τί θὰ σοῦ κοστίσῃ.

Τὸ γλυκὺ πρόσωπο τῆς Φλώρας δὲν ἐξέφρασε παρὰ τὸ αἰσθημα ἐνὸς θερμοῦ οἴκτου. Ἀφρησε νὰ πῆσιν τὸ χέρι τῆς λυπητερά.

Αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη ἡ Μπὸν ἦταν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κακὲς τῆς κρίσεις.

Ἡ γοργὰ Σιμόνη θυμωμένη ἐφώνασε δυνατὰ.

—Δὲν ντρέπεσαι νὰ βοῖζεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν εὐεργετιδὰ σου; χωρὶς τὴν ὁποῖαν θὰ εἶχες πεθάνει τῆς πείνας; Ἐμπρὸς φεύγα ἀπ' ἐδῶ τρελλή! Φεύγα!

Ἡ Σιμόνη, θὰ ἔπρεπε νὰ ξέρῃ καὶ τὸ ἔμαθε πολὺ ἀργά, ἀλλοίμονο, ὅτι ὁ καλὸς τὸν ἄ- ἔξαργισήσε κανεῖς ἕνα τρελλό, εἶναι νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ τρελλό.

Πράγματι, ἡ Μπὸν, ἡ τρελλή, ἀνεπήδησε καὶ μὲ βρυχηθμοὺς ὑπόκωφους, οὐρλιάξε.

—Τρελλή! ἐγὼ! Ποιὸς λέει ὅτι εἰμαι τρελλή;... εἶσαι σύ, γοργὰ μάϊσσα; Περιμένε λιγάκι... θὰ ἰδῇς...

Κι' ἄρχισε νὰ φωνάξῃ δυνατὰ.

—Σκοτώσατε! ριχθῆτε κατὰ τοῦ ἀγύρτου!.. «Α! Α! Α!.. Προσταθοῦσε νὰ βοῇ τὴν φράση ἐκείνη, ἡ ὁποία θὰ ἦταν ἡ πιὸ πετυχημένη γιὰ νὰ ἐξεγείρῃ τὸ πλῆθος. Καὶ ξαφνικὰ, μὲ ἀνάμνηση φωνῶν, ποὺ ἀντηχοῦσαν σχεδὸν σὲ κάθε μέρος, διέσχι- σε αὐτὸ τὸ ἀνισόροστο μυαλὸ τῆς καὶ μὲ μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ οὐρλιάσε!

—Κατὰ τοῦ Ἀρμανιάκ!.. Κατὰ τοῦ Ἀρμανιάκ!.. Καὶ μειδιῶσε εὐχαριστημένη, προφανῶς ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὸ εὐόημα τῆς.

Λοιπὸν αὐτὸ ἦταν τρομερό! Ἰσως κανεῖς δὲν θὰ ἡσχολεῖτο, νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειά της! Ἀλλὰ τὸ νὰ λάβῃ μέρος στὴν ἀν- θρωποφαγίᾳ, ἂ! αὐτὸ ἦταν ἄλλο ζήτημα! Οἱ λυσσασμένοι λύκοι δὲν θὰ ἔλειπαν! Καὶ αὐτὸ ἀλλοίμονο συνέβη!

Στὶς φωνὲς αὐτὲς, θηρία, τὰ ὁποῖα θὰ ἐνόμιζε κανεῖς ὅτι εἰ- χαν τοποθετηθῇ ἐπὶ τῆς ἐκεί, ἐγλύστησαν ἔρποντας ἀπὸ σκο- μένα τὰ νύχια τους, ἀνωρθωμένες τῆς καίτῆς τῶν ἔτοιμα νὰ ξε- στίσουν καὶ νὰ συντριβούν.

Μὲ μιὰ ματιά οἱ δυὸ γυναῖκες, εἶδαν νὰ περικυκλώνονται ἀπὸ μιὰ ἐπαναστατικὴν μαῖα μολοσσῶν, μὲ τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀπειλὴ στὰ μούτρα τῶν! Καὶ παραξένο πρᾶγμα! πρόσωπα ποὺ περιφρονοῦσαν τὴν γοργὰ Σιμόνη, ἡ ὁποία ἀνθίστατο γενναίως, καὶ ἐρρίχον ἐπάνω στὴ νέα τὴν ἀγριότητά τους.

(Ἀκολουθεῖ)

Π Α Ν Θ Ε Ο Ν

ἦκε ἀπολιθωμένος. Καὶ τὰ τέσσερα λασίχα σπασμένα ἡ ἀσπίς τῆς βενζίνης ἦταν τρυπημένη καὶ τὸ πο- λυτιμὸ ὕδωρ εἶχε κυτῇ ὅλο!

—Ὁ! Θεέ μου! φώναξε μὲ λυγμοὺς ἡ Λίλιαν μόλις κατάλαβε... Καὶ τώρα, τί θὰ κάνωμε; «Α! Στάνλεϋ, θὰ γίνω ρεζίλι! Θὰ μὲ διώξουν ἀπὸ τὸ σχο- λεῖο θὰ μὲ διώξουν ἀπ' τὸ σπίτι!...

«Ὁ Στάνλεϋ τὴν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι κι' ἐπέστρεψαν μέσα στὴν πύλη τοῦ ξενοδοχείου. Ἦταν ἐντελὼς ἄδεια.

—Σαρμάνια, γκαρσόν! διέταξε ὁ Στάνλεϋ. —Πρὸς τί νὰ κλαίμε ἄδικα, εἶπε, γυ- ρίζοντας πρὸς τὴν Λίλιαν. «Ἀς διασκεδά- σωμε σήμερ! Αὐρί... αὐρίο ἔχει ὁ Θεός.

«Ἦπιαν, χόρεψαν σφιχτὰ ἀγκαλια- σμένοι.

—Εἴπατε εὐτυχισμένη, Λίλι; —Τρελλὰ... αὐρίο ὅμως... «Ἀλλὰ ἔχει ὁ Θεός, Στάνλεϋ! Ἰσως τὰ καταφέρω.

«Ὅταν περασεμὲνες τέσσερες διαν πῆ- γαν ὁ καθένας στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ κοιμηθῶν...

Κατὰ τὶς 7 πρωτὶ ἕνας ὑπάλληλος ξύ- πνησε τὸν Κλάρκ γιὰ τὸ ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὸν ζητοῦσαν στὸν τηλεφώνου, τὸ ὁποῖον παραδόξως λειτουργοῦσε πάλι. Ὁ νέος ἔ- τρεψε στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο.

—Ὁ κύριος Στάνλεϋ. Κλάρκ, παρα- καλῶ;

—Πάλι ἐσὺ εἶσαι, παληοτόμαρο! φώ- ναξε ὁ Κλάρκ ἀναγνωρίζοντας τὴν φωνὴ τοῦ ἀγνώστου. τοῦ τοῦ εἶχε τηλεφωνήσει τὸ προηγουμένον βράδυ.

—Κυρίατιστὴ γιὰ τὸ κομπλιμέντο... ἀ- πῆντησε ὁ ἀγνώστος. «Ακούστε με, διως

τώρα προσεκτικὰ. Ἐχω στοιχηματίσει ὅλα τὰ χρή- ματά μου ἐναντίον σας γιὰ τὸν πεθαιριανὸ γῶ- νί σας μὲ τὸν Ρεξ Πρέπει λοιπὸν, νὰ χάσετε! Π ρ ε σ ε ι ν ὸ χ ἄ σ τ ε ! Γιατί ἂν δὲν νὰ χάσετε, ἡ διευθύντρια τοῦ κολλεγίου θὰ πληροφορηθῇ ποῦ πέρασε τὴν νύκτα τῆς ἡ μίς Λίλιαν.

«Ὁ νέος ἐδίστασε. Δὲν μπορούσε βέβαια νὰ ἐκ- θέσῃ τὸ κορίτσι ποὺ ἀγαποῦσε. Ὁ ἀγνώστος τὸν εἶχε ψυχολογήσει καλὰ. Δὲν ἦταν παληάνθρωπος. —Ἐστω, μουρμουρίζετε... θὰ χάσω!.. Ἀλλ' ἂν ποτὲ μάθω ποιὸς εἶσαι!

—Ἀν! εἶπε ὁ ἀγνώστος, κλείνοντας τὸν τηλεφώνου.

Ἀγανακτισμένος καὶ ἀπελπισμένος ὁ Κλάρκ τηλεφώνησε σ' ἕ- να γκαρσόν καὶ ζήτησε νὰ στείλουν ἕνα ταξί. «Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥ- ρα, ἐπέστρεψαν στὴν πόλη καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Κλάρκ ἔ- παιρνε ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸν γέρο—Μπερνάρ, ὅτι ἡ δεσποινὶς Λίλιαν «ἦ τ α ν ἔ ν τ ἄ ξ ε ι τ ὴ

Μετὸ δυὸ μέρες, στὸ σαλόνι τοῦ κολλεγίου οἱ μαθήτριες ἄκουαν στὸ ραδιόφωνο τὴν ἐξέλιξη τοῦ μιστοῦ Κλάρκ—Ρεξ. Ὅλες ἦσαν χαρούμενες ἐκτὸς τῆς Λίλιαν, ποὺ ἤξερε ἐκ τῶν προτέρων τὸ ἀ- ποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνος.

«Τέταρτος γύρος», ἔλεγε ὁ σπῆκερ. «Ὁ Κλάρκ μειονεκτεῖ πα' σιφανῶς... «Ἐβδομος... ἡ πτώσις τοῦ Κλάρκ εἶναι ζήτημα δευτε' ρολέπτων... κλονίζεται... Ἡ χαμπάνα τὸν σώζει ἀπὸ τὸ νῶκ—ἄουτ... Παρὰ τὴν ἐξάντλησίν του ὁ Κλάρκ... ἐξακολουθεῖ σὲ ἄλλο τόνο ὁ σπῆκερ—ἔδωσε ἐντολὴ στὸν μάντινξερ του, νὰ στοιχηματί- σῃ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ... 10000 δολλάρια.

Ἡ Λίλιαν ἄκουγε λαχανιασμένη. Τρελλαθῆκε ὁ Κλάρκ;

«Ἐννὰτος γύρος... Ὁ Κλάρκ δὲν μπορεί οὔτε νὰ ἀμυνθῇ. Δέ- κατος... Ὁ Κλάρκ κλονίζεται...

Ξαφνικὰ ἀκούσθησαν φωνὲς καὶ ζητωκραυγὲς στὸ ραδιόφωνο «Τελευταῖος! Καταστράφηκε ἡ καρριέρα του γιὰ μένα σκέφθηκε ἡ Λίλιαν. «Ὅταν ἔγινε ἡσυχία, ὁ σπῆκερ μίλησε πάλι.

«Ὁ Ρεξ ἔπρεπε νῶκ ἄουτ μὲ μιὰ τρομερὴ γροθιὰ τοῦ Κλάρκ.

«Θεέ μου, χάθηκε!» σκέφθηκε ἡ Λίλιαν Κόξ. «Α! τὸν ἂν- δρο γιὰ δέκα χιλιάδες δολλάρια! Δὲν πρόκανε νὰ κἀν ἄλλες σκέψεις γιατί ὁ Σπῆκερ ἔλεγε. «Κυρία καὶ κύριοι... ὁ Κλάρκ πα- ρακαλεῖ νὰ ἀναγγεῖλωμε δὲ αὐτὸν παντρεύεται μὲ τὴν Λίλιαν Κόξ, μαθήτριά του κολλεγίου «Ωμαρον»!

Οἱ μαθήτριες ἔκαναν τέτοιο πανδαιμόνιο ὥστε ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπέμβῃ ἡ διευθύντρια γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ κάποια τάξη.

2603

-Μπιλ Ράιντερ, δέν θά γίνης ποτέ καλός δημοσιογράφος, δέν θά γίνης ποτέ πλούσιος! Σου γλείπει τὸ πρακτικὸ μυαλό.

Ἐτσι μιλοῦσε ὁ διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ «Οὐάντερ» σὸν νεαρό ρεπόρτερ.

Δέν καταλαβαίνω, κύριε Διευθυντά, ψέλλισε ὁ Μπίλ.

—Ἀκουσέ με καὶ θά καταλάβης. Μετὰ δύο ὥρες καταφθάνει σὸ ἀεροδρόμιο Κρόντον ὁ Βίκτωρ Μάρλοου, καταρρίπτοντας τὸ ρεκόρ Αὐστραλίας—Ἀγγλίας. Ἐχει στείλει ἤδη κάποιο ραδιογράφημα, ἀναγγέλλοντας ὅτι πλησιάζει. Λοιπόν, Σου ἀναθέτω νὰ μοῦ γράψης ἕνα καλὸ ἀρθρο. Τώρα θά σου ἐξηγήσω τί ἐννοῶ πρακτικὸ μυαλό. Δέν θέλω νὰ μοῦ κάνης τεχνικὲς περιγραφές, ὅπως κάνεις πάντα, οὔτε καὶ τήβιογραφία τοῦ Μάρλοου ὅπως, ἀσφαλῶς, δέν θά παρέλειπες νὰ κάνης ἂν δέν σέ εἰδοποιούσα ἐγκαίρως. Θέλω νὰ βρῇς κάποιο θέμα σχετικὸ μὲ τὴν ἀτομικὴ ζωὴ τοῦ Μάρλοου, σχετικὸ μὲ τὴν αἰσθηματικὴ ζωὴ του. Αὐτὰ ἐνδιαφέρουν τὸν κόσμο. Αὐτὰ συγκινοῦν. Κατάλαβες;

Ὁ Μπίλ Ράιντερ καταλάβαινε θαυμάσια, ἀλλ' ἤξερε ἐκ πείρας ὅτι οἱ διάσημοι ἄνδρες—καὶ διάσημος θά ἦταν σὲ δύο ὥρες ὁ Μάρλοου—ἀποφεύγουν νὰ διατυμπανίζουν τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν τους, γιὰτί ξέρουν τὴν ὁπλίστριά του ἐφημερίδων καὶ τοῦ κοινοῦ. Ὑποσέθηκε ὡς τόσο σὸν διευθυντὴν του νὰ κάνῃ ὅ, τι μποροῦσε. Εὐτυχῶς εἶχε τουλάχιστον καιρό. Τὸ «Οὐάντερ» ἦταν περιοδικὸ ἐβδομαδιαίον, καὶ τὸ ἀρθρο ἐπερπε νὰ δοθῇ τὴν Δευτέρα, δηλαδὴ μετὰ τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες.

Ἀποφασισμένους νὰ κάνῃ κάτι, ἔστω καὶ μὴ φορὰ, ὁ Μπίλ Ράιντερ ἔτρεξε σὸν σταθμὸ τοῦ Τσάιγκ Κρός, πήρε ἕνα ταξί γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο Κρόντον καὶ ὕστερα ἀπὸ μιά ὥρα κατέβαινε σὸν τερραίν, ὅπου ἐλάχιστοι εἰδοποιημένοι περιμέναν τὸν ἐπίδοξο πρωταθλητή.

Ὁ Μπίλ ἔτρεξε ἀμέσως σὸ γραφεῖο τοῦ ἐπισμηναγοῦ Κελαουέκ, μὲ τὸν ὁποῖον συνδεόταν στενότερα. Ὁρμησε μέσα σὸ γραφεῖο, ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ φίλου του καὶ μίλησε ἀμέσως μὲ τὸν ἰκετευτικό:

—Φίλε μου, θά μὲ σώσης! Κινδυνεύω νὰ χάσω τὴν δουλειά μου. Πρέπει νὰ ἀποκτήσω ἐμπιστευτικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ Μάρλοου, τοῦ Βίκτωρ Μάρλοου. Τί νὰ κάνω;

Ὁ ἐπισμηναγὸς Κελαουέκ βρόθηκε μεταξὺ δύο ἀντιθέτων αἰσθημάτων. Τῆς ἐχεμυθείας, πού ἦταν τὸ κυριώτερο προσόν του, καὶ τοῦ οἴκτου πρὸς τὸ φίλο του. Ἀλλ' ὁ Μπίλ ἐπέμεινε τόσο πολὺ, ὥστε σὸ τέλος ὁ Κελαουέκ ὑπεχώρησε καὶ τοῦ εἶπε ὅ, τι ἤξερε γιὰ τὸν ἀεροπόρο. Ὅτι δηλαδὴ ὁ Βίκτωρ Μάρλοου ἦταν παντρεμμένος μὲ μιά ὠραιότητα γυναίκα, τὴν ὁποία ἐλάτρευε. Ὅτι αὐτὴ ὅμως τὸν ἐγκατέλειπε πρὸς χάριν τοῦ τραπεζίτου Κλάιν, κάνοντας ἔτσι τὸν Μάρλοου νὰ μισήσῃ ὅλες τὶς γυναῖκες καὶ νὰ ἀφοσιωθῇ ἀποκλειστικῶς στὴν ἀεροπορία.

—Καὶ πῶς τὴν ἔλεγαν τὴν γυναῖκα αὐτή; ρώτησε ὁ Μπίλ Ράιντερ.

—Πωλίνα, ἀπάντησε ὁ ἐπισμηναγός.

Ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος τὸν εὐχαρίστησε θερμότατα καὶ ἔφυγε. Ἀντίθετα πρὸς κάθε λογικὴν, δέν περιέμενε τὴν ἀφίξη τοῦ ἀεροπλάνου. Ἐτρεξε ἀμέσως σὸ σπίτι τοῦ τραπεζίτου Κλάιν, γιὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ πάρῃ ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὰς μερικὲς πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὴν ἐρωμένη του.

Ἡ τύχη τὸν βοήθησε κάπως—ἂν, βέβαια, μισῇ νὰ ὀνομασθῇ τύχη ἢ ἀπόκτησις τῆς πληροφορίας ὅτι ἡ Πωλίνα, ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ ἀεροπόρου

ΚΑΘΗΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

θεματάκι τὸ ὁποῖο ἀσφαλῶς δέν θά ὑπῆρχε σὲ κανένα ἄλλο φύλλο ἡμερησίου ἢ ἐβδομαδιαίου. «Ἡ γυναῖκα τοῦ Μάρλοου, ἀφοῦ ἐγκατέλειπε τὸν ἄνδρα τῆς ἀπογοητευτικῆς ἀπὸ τὸν ἐραστὴ τῆς, (φυσικὰ δέν ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ ἀναφερθῇ τὸ ὄνομα τοῦ ἐραστοῦ) καὶ ἠτοκτόνησε. Ὁ ἥρωας, ὁ ὁποῖος φαίνεται γελαστός κατὰ τὴν ἀφίξη του σὸ ἀεροδρόμιο, εἶναι στὴν πραγματικότητά, ἕνας ἄνθρωπος δυστυχισμένος, ἕνας ἄνθρωπος μὲ μαυρισμένη τὴν ψυχὴ!»

Αὐτὰ καὶ ἄλλα διάφορα θά ἔγραφε σὸ ἀρθρο του. Ἦσυχος πλέον, ὁ Μπίλ ἀσχολήθηκε μὲ ἄλλα ζητήματα, καὶ γρήγορα διεπίστωσε ὅτι εἶχε κάνει καλὰ φεύγοντας ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀφίξη τοῦ Μάρλοου. Γιὰτί ὁ ἀεροπόρος, ὁ ὁποῖος κατέφθασε πράγματι στὴν ὥρα του, καταρρίπτοντας τὸ παγκόσμιο ρεκόρ Αὐστραλίας—Ἀγγλίας δέν θέλησε νὰ δεχθῇ κανένα δημοσιογράφο καὶ κατάρθωσε μὲ χίλιες πονηρίες, νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τους καὶ νὰ γίνῃ κυριολεκτικῶς ἀφαντος. Οἱ συναδελφοὶ τοῦ Μπίλ καὶ οἱ ρεπόρτερ δλον τῶν ἐφημερίδων μάλιστα προσπαθοῦσαν νὰ ἀνακαλύψουν τὸ καταφύγιό του.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ διευθυντὴς τοῦ «Οὐάντερ» ἐκάλεσε τὸν Μπίλ Ράιντερ.

—Μπίλ, σοῦ ἀναθέτω καὶ δευτέρη ὑπόθεση. Τὸ ἐπόμενο φύλλο μας πρέπει νὰ ἔχῃ τεραστία ἐπιτυχία. Τὰ γεγονότα βοηθοῦν, κύτταξε νὰ βοηθήσῃς κι' ἐσύ.

—Ποιά γεγονότα, κύριε διευθυντά; ρώτησε ὁ Μπίλ.

—Μὰ δέν ἔμαθες λοιπόν τὴν αὐτοκτονία τοῦ τραπεζίτου Κλάιν; Θέλω ἕνα ἀρθρο σχετικὸ μ' αὐτήν.

«Ὁχι. Ὁ Μπίλ δέν τὴν εἶχε μάθει. Πῶς θά τὴν μάθαινε ἄλλωστε, ἀφοῦ δέν διάβαζε ποτέ καθημερινὲς ἐφημερίδες, μολονότι τὸ ἐπάγγελμά του τοῦ τὸ ἐπέβαλλε; Τώρα ὅμως πού τὴν ἐπληροφόρειτο ἀπὸ τὸν διευθυντὴ του ἐνοιωθε παραξένες σκέψεις νὰ γεννιῶνται μέσα σὸ μυαλό του. Εἶχε, ἄραγε, ἡ αὐτοκτονία τοῦ

τραπεζίτου καμμιά σχέση μὲ τὴν ἀφίξη τοῦ Μάρλοου;

Ὁ Μπίλ ἔτρεξε σ' ἕνα περίπτερο καὶ ἀγόρασε μιά ἐφημερίδα. Πράγματι ὁ τραπεζίτης Κλάιν εἶχε αὐτοκτονήσει. Οἱ ὑπηρετὰι του τὸν εἶχαν βρῇ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα νεκρὸ σὸ γραφεῖο του. Εἶχε πῇ κάποιο δραστηκώτατο δηλητήριο μαζί μὲ τὸ οὐίσκου του. Ἡ ἀστυνομία ἦταν τῆς γνώμης ὅτι οἱ λόγοι τῆς αὐτοκτονίας ἦσαν αἰσθηματικοί, γιὰτί τὰ οικονομικά τοῦ τραπεζίτου ἦταν σὲ ἀρίστη κατάσταση.

«Δόγοι αἰσθηματικοί! μουρμούρισε μόνος του ὁ Μπίλ Ράιντερ. Ἀστεῖο πρᾶγμα! Τί καρδιά μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνας ἄνθρωπος πού κλέβει τὴν γυναῖκα ἐνὸς ἄλλου, τὴν κάνει δυστυχισμένη, γίνεται αἰτίας τῆς αὐτοκτονίας τῆς καὶ μολισταῦτα ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο μῆνα τὴν ἀμέριμνη ζωὴ του!

Ἡ ὑπόνοια οἰζώθηκε σιγά—σιγά μέσα σὸ μυαλό τοῦ Μπίλ. Βέβαια. Ὁ ἀεροπόρος Μάρλοου, στὴν Αὐστραλία, ἐπληροφορήθηκε τὸν θάνατο τῆς γυναίκας του, τῆς ἐρωμένης τοῦ Κλάιν. Ἰσως μάλιστα νὰ πῆκε καὶ καμμιά ἐπιστολὴ τῆς, δυνάμει τῆς ἀνήγγελε τὴν ἀπόφασή της. Ἦλθε λοιπόν ἀπὸ τὴν Αὐστραλία ἀεροπορικῶς γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν τραπεζίτη. Ἡ λαχτάρα του, ἡ βία του, ἡ ἀγωνία του νὰ τιμωρήσῃ τὸν Κλάιν, τὸν ἔκαναν νὰ καταρρίψῃ τὸ παγκόσμιο ρεκόρ.

«Ὡ! νὸ ἕνα θαυμάσιο θέμα! μονολόγησε ὁ Μπίλ Ράιντερ».

Καὶ σὸ μυαλό του ἐπλάθε ἡδη

εἶχε αὐτοκτονήσει πρὸ ἐνὸς μηνός!

Ὁ Μπίλ Ράιντερ ἐπέστρεψε σκεπτικὸς σὸ σπίτι του. Βέβαια εἶχε ἕνα θεματάκι γιὰ τὸ περιοδικό του—ἕνα

τὴν θαυμασία σελίδα πού θά ἔγραφε τῆς θαυμάσιες παραβολὲς πού θά χρησιμοποιοῦσε.

«Ὁ βέμβρος τοῦ μοτέρ φαινόταν στὸν ἀεροπόρο ὡς ἂν μιά ἀνωτέρα φωνή. Ἡ ἐλπίς, στροφογυρίζοντας καὶ σφυρίζοντας, ἔμοιαζε σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε. Γρήγορα—πῶς γρήγορα—πῶς γρήγορα νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἄτιμο!»

Νὰ μιά θαυμασία ἐπιτυχία γιὰ τὸ περιοδικό. Ταυτοχρόνως θά παρουσίαζε ἕνα θέμα σπαρταριστοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ θά ἀπεκάλυπτε κι' ἕνα ἐγκλημα, τὴν ὥρα πού ἡ ἀστυνομία θά πιστοποιοῦσε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας.

Ὁ Μπίλ Ράιντερ τράβηξε γιὰ τὴν ἐξοχικὴ κατοικία τοῦ τραπεζίτου.

«Τί θάκανα ἐγὼ ἂν ἦμουν στὴν θέση τοῦ Μάρλοου; σκέφθηκε. Νὰ θά πηδοῦσα πρῶτα πάνω ἀπ' αὐτὸν τὸν τοῖχο τοῦ κήπου».

Χωρὶς νὰ τὸ πολυσκεφθῇ ὁ Μπίλ σκαρφάωσε στὸν τοῖχο καὶ στάθηκε λίγες στιγμὲς κυττάζοντας ἐρευνητικὰ τὸν κῆπο καὶ τὸ σπίτι τοῦ τραπεζίτου.

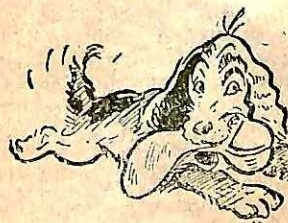
«Θὰ βράδισα, συνέχισε—πραγματοποιώντας συγχρόνως τὴν σκέψη του—ἀθόρῳτα κατὰ μήκος αὐτῆς ἐδῶ τῆς ἀλλέας καὶ θά ἐφθανα μπροστὰ σὸ ἰσόγειο αὐτοῦ παραθύρου—τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου τοῦ Κλάιν. Φυσικὰ—ἂν ἦμουν ὁ Μάρλοου—ὅλα αὐτὰ θά γινόταν τὴν νύκτα. Θὰ ἐβλέπα τὸν Κλάιν νὰ διαβάζῃ ἢ νὰ γράφῃ κάτι. Θὰ τοῦ ἔτεινα τὸν περιστροφὸ μου.

—Ψηλὰ τὰ χέρια, Κλάιν! Μὴν βγάλης μιλιὰ!

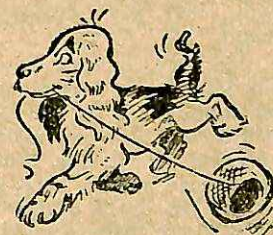
—Πῶς! Ἐνὸς ἐδῶ! θά φώναζε κατάπληκτος ὁ τραπεζίτης.

—Ναί, Κλάιν, ἐγὼ. Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσῃς τὰ ἐγκλήματά σου. Μοῦ ἔκλειψες τὴν γυναῖκό μου, τὴν Πωλίνα μου. Τὴν ἔκανες δυστυχισμένη. «Γίνεις αἰτίας τοῦ θανάτου της. Πρέπει λοιπόν νὰ πεθάνῃς, σκύλε!

Θὰ σκαρφάωνα σὸ παράθυρο, ἀπειλώντας τὸν πάντοτε μὲ τὸ πιστόλι μου καὶ θά ἐδίδα στὸν Κλάιν τὴν ἐκλογὴ. Σφαίρα ἢ δηλητήριο. Ἰσως θά τοῦ ἀδειαζα μὲ τρόπο τὸ δηλητήριο σὸ ποτήρι του. Ναί, βέβαια, μάλιστα ἔτσι. Γιὰ νὰ συνέλθῃ, ὁ Κλάιν θά ἔπινε λίγο... καὶ θά γινόταν μακαρίτης. Θαυμάσια. Ἀτάραχος



ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΦΑ- ΝΗΣ ΑΡΡΩΣΤΟΣ



Στὴν κλινικὴ τοῦ δόκτορος Λεονάρ, σὸ Παρίσι, παρουσιάσθηκε τελευταίως ἕνας Ρώσος, ὀνόματι Ἰμένιεφ, ὁ ὁποῖος ἐξήτησε νὰ ἀκτινογραφηθῇ.

Ὁ δόκτωρ Λεονάρ τὸν παρέπεμψε στὸν ἀκτινολόγο τῆς Κλινικῆς καὶ ὅταν τὴν ἐπαύριο ἐπέστρεψε ὁ Ρώσος γιὰ νὰ πληροφορηθῇ, τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀκτινογραφίας, ὁ δόκτωρ Λεονάρ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι εἶχε ἕναν ὄγκο σὸ σκαληκοειδὲς ἐντερρο καὶ ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῇ σὲ ἐγχείρηση.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ὁ δόκτωρ ἐγνώρισε τὴν μεγαλειότητα τῆς ἀκτινολογίας. Ὁ Ἰμένιεφ σὸ ἀκουσμά τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀκτινογραφίας, εἶχε χαμογελάσει καὶ ὅταν ἄκουσε τὴν λέξη «ἐγχείρησης» ἄρχισε νὰ πηδᾷ σχεδὸν ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

Ὁ γιατρὸς φοβήθηκε πρὸς στιγμὴν μήπως εἶχε νὰ κάνῃ μὲ τρελλό, ἀλλ' ὁ Ἰμένιεφ, ἀφοῦ ἄφησε νὰ ξεσπάσῃ ἡ χαρὰ του, ξαναπῆρε τὸ φυσιολογικὸ ὕψος του καὶ παρεκάλεσε τὸν χειρουργὸ νὰ ὀρίσῃ τὴν ἡμέρα τῆς ἐγχειρήσεως, καὶ «μάλιστα ὅσο τὸ δυνατόν συντομότερα».

Ὅταν ὅμως ἐφθάσε ἡ στιγμὴ τῆς ἐγχειρήσεως ὁ δόκτωρ Λεονάρ ἐγνώρισε δευτέρη καὶ μεγαλειότητα ἀκόμη κατάπληξη. Ὁ ἐξαφρενικὸς πρᾶγματι ἐκεῖνος Ρώσος, πού εἶχε δεῖξαι τόσο χαρὰ σὸ ἀκουσμά τῆς ἐγχειρήσεως, ζήτησε, οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ, νὰ ἐγχειρισθῇ χωρὶς ἀνασθητικὰ.

—Ἀδύνατον! ἀπάντησε ὁ δόκτωρ Λεονάρ. Ὁ πόνος θά σᾶς κάνῃ, πὲ τέτοια περίπτωση, νὰ τινιχθῇς ἀπότομα σὲ μιά στιγμὴ καὶ θά κινδυνεύσῃ ἡ ζωὴ σας.

Ἀλλ' ὁ Ἰμένιεφ ἐπέμεινε τόσο, ἔκανε τόσους ὀγκους ὅτι ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸν πόνον καὶ ὅτι θά μείνῃ ἀκίνητος, ὥστε ὁ δόκτωρ Λεονάρ ὑπέκυψε στὴν καταπληκτικὴ ἀξίωσή του.

Κατὰ τὴν ἐγχείρηση, πρᾶγματι, ὁ Ἰμένιεφ φάνηκε ἀνώτερος πάσης προσδοκίας. Ὅχι μόνον δέν κινήθηκε ἀπ' τὴ θέσιν του, ὁχι μόνον δέν φώναζε οὔτε μούγκρισε καν, ἀλλὰ καὶ χαμογελοῦσε μὲ μακάριο ὕψος!

Ὁ χειρουργὸς διηρωτάτω ἂν εἶχε νὰ κάνῃ μὲ κανένα λευκὸ φακίον.

Ὅταν τελείωσε ἡ ἐγχείρησις, ὁ Ρώσος ἐξήτησε νὰ δῇ τὸν ὄγκον πού εἶχαν βγάλει ἀπὸ τὸ σκαληκοειδὲς ἐντέρο του.

—Θὰ σᾶς τὸν δεῖξωμε ἀφοῦ τὸν καθαρίσωμε, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

—Ὅχι! ὄχι! ἐπέμεινε λαχανιασμένος ὁ Ἰμένιεφ. Δόστε μου τὸν ὅτις ὅπως εἶναι θά τὸν καθαρίσω ἐγὼ.

Ὁ Γιατρός ἔμεινε κατάπληκτος.

—Θὰ τὸν καθαρίσετε σεις; ρώτησε.

—Ναί! Ναί!

—Στὴν κατάστασιν πού εἴσθε;

—Εἶμαι θαυμάσια! δέν ἔχω τίποτε.

Ὁ γιατρός ἔχασε τὴν ὑπομονήν του.

—Μὰ εἴσθε τρελλὸς λοιπόν; φώναξε.

τότε ἐγὼ καὶ μὲ ἡσυχὴ τὴν συνείδησή μου, θά πηδοῦσα πάλι ἀπὸ τὸ παράθυρο προσέχοντας νὰ μὴν ἀφήσω ἕνα τῆς ἐπισκεψέως μου καὶ προσέχοντας ἰδίως νὰ μὴν πέσῃ τίποτε διὰ τὴν πηλοῦσα... Ἀ! ναί, θά ποῶσα πολὺ ἐνῶ ὁ Μάρλοου δέν ποῶσε!

Τὶς τελευταῖες αὐτὲς λέξεις ὁ Μπίλ τῆς εἶπε προφανεῖ ὕστερα ἀπὸ κάποιο δισταγμό. Τὸ βλέμμα του εἶχε πέσει σὸ γῶμα μπροστὰ σὸν παράθυρο καὶ εἶχε δῇ ἕνα μικρὸ νόμισμα νὰ λάμπῃ πάνω σὸ ἔδαφος.

Ἐσκυψε λίγο. Δέν χωροῦσε ἀμφιβολία. Τὸ νόμισμα ἐκεῖνο εἶχε πέσει ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ Μάρλοου—γιὰτί ἀτλούστατα, ἦταν μιά Αὐστραλιανὴ δεκάρα.

Σᾶς ἔτυχε ποτὲ νὰ κοιτᾶτε τὴν ζωὴ ἐνὸς ἄλλου στὰ γέδια σας; Ἄν ναί, θά καταλάβετε τί αἰσθάνθηκε ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ὁ Μπίλ.

Μποροῦσε, σὲ δυὸ λεπτά, νὰ καταστρέψῃ γιὰ πάντα τὸν Βίκτωρ Μάρλοου. Δέν εἶχε παρὰ νὰ φωνάξῃ ἐπὶς δύο ἀκτινολογικοὺς πού ἀνέκριναν ἀκόμη τοὺς ὑπηρετὰς τοῦ Κλάιν, νὰ τοὺς δεῖξῃ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο νόμισμα πάνω σὸ γῶμα καὶ νὰ διηγηθῇ τὴν ἀσπὴ, ἐν παρενθέσει, ἱστοριοῦλα, πού εἶχε γενῇσει ἡ φαντασία του. Μιά ἐκτακτὴ ἐκδοσις τοῦ «Οὐάντερ» θά προκαλοῦσε πάταγο κι' αὐτὸς ὁ Μπίλ Ράιντερ, θά γινόταν διάσημος δημοσιογράφος.

Θυμηθῆκε τὰ λόγια τοῦ διευθυντοῦ του.

«Μπίλ Ράιντερ, δέν θά γίνης ποτέ καλὸς δημοσιογράφος, δέν θά γίνης ποτέ πλούσιος».

Πόσο δίκιο εἶχε ὁ διευθυντής του! Γιατί, ἀντὶ νὰ κάνῃ αὐτὰ πού εἶχε ὑπ' ὄψιν του, αὐτὰ πού τοῦ ὑπανάσκει τὸ σιωπῆρόν του, αὐτὰ πού τὸν υπαγόρευε ἀκόμη καὶ ἡ συνείδησίς του, νὰ δοθεῖ ἐξηγητὴς, τὸ ἐγκλημα καὶ τὸν ἐγκληματία, ἔκτυψε ἀλλοπλάστῃ μὲ τρόπο, μαζέψανε τὸ ἐνοχοποιητικὸ νόμισμα καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του.

Ὑστερα ἀπομακρύνθηκε εὐχαριστημένος. Ὁπωδῆποτε, εἶχε γίνει πλουσιώτερος κατὰ μιά Αὐστραλιανὴ δεκάρα.



Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ τοίχου ὁ Μπίλ, κύτταξε τὸν κῆπο καὶ τὸ σπίτι τοῦ τραπεζίτου.

Ελάτε σενόρι! Είναι η κατάλληλη στιγμή θά αν θέλετε να τους συλλάβετε επ' αυτοφώρω. Ο Ντόν Νικάριο Μανχάντο, ένας από τους άρχοντες της Μονάγκονας, τινάχθηκε όρθιος κι' εκύτταξε με μίσος τόν Πατριόριο τόν μαύρο ύπηρέτη του, πού του είχε πη εκείνα τό λόγια.

—Μείνε εδώ, πηγαίνω μόνος μου. Αλλοιμόνό σου όμως αν με ξεγέλασες —Ω κύριε! διεμαρτυρήθη ό Πατριόριος.

Ο Ντόν Νικάριο προχώρησε αποφασιστικά γιά να συλλάβη την γυναίκα του Καταλίνα Παλάτιο, μία όραισιότατη νέα πού την είχε παντευτή πρδ' ενός έτους, αν και ήταν φτωχή κι' από ξεπεσμένη οικόγενεια και οι δικοί του δέν ήθελαν με κανένα τρόπο αυτόν τόν γάμο.

Περπατούσε σιγά, σιωπηλός σαν σκιά. Με τό δεξί του χέρι πίεζε τήν καρδιά του πού χτυπούσε δυνατά.

Όταν έφθασε στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας, στάθηκε. Δέν ήταν κλειστή, όπως νόμιζε πως θά την εύρισκε, αλλά μονάχα γυρισμένη. Μιά άκτινα φωτός περνούσε από τό άνοιγμα της. Έσπρωξε σιγά—σιγά τήν πόρτα και την άνοιξε χωρίς θόρυβο. Οι κουρτίνες από βαρύ δαμάσκο ήσαν κατεβασμένες. Άκούσε δυό φωνές, της γυναίκας του κι' ενός νέου πού αντίηλασαν τρυφερά λόγια.

Ο Ντόν Νικάριο δάγκωνε τό χέιλη του γιά να μη ξεφωνήσει. Κατώρθωσε να δαμάση την άγωνία του και κύτταξε άνάμεσα από τά κρόσια τών δυό κουρτιών. Είδε τότε έναν νέο ύψηλό και δυνατό πού τή στιγμή εκείνη ξέφευγε από τήν άγκαλιά της Καταλίνας και πλησίαζε τό άνοιχτό παράθυρο πού έβλεπε στόν κήπο με τήν φανερή πρόθεση να απομακρυνθί. Ο Ντόν Νικάριο δέν μπόρεσε να συγκρατηθί περισσότερο και με μία άπότομη κίνηση άνοιξε τί κουρτίνες, ώρμησε μέσα στο δωμάτιο και στάθηκε μπροστά στη γυναίκα του και τόν έραστή της πού σαστισμένοι άπ' τόν αίφνιδισμό—καρφώθηκαν στίς θέσεις τους.

—Αθλιοι! ούρλιασε ό Ντόν Νικάριο, άρπάζοντας τήν γυναίκα άπ' τό χέρι και στρεβλώνοντάς το με τόση δύναμη ώστε εκείνη άναγκάστηκε να γονατίσθ. Θά σάς σκοτώσω και τούς δυό!

Κύτταξε τόν νέο πού έμενε άκίνητος και σιωπηλός προσπαθώντας να κρύψη τά χαρακτηριστικά του προσώπου του κάτω από τό πλατύγυρο καπέλλο του πού ήδη είχε φορέσει.

Ο Ντόν Νικάριο πρόσεξε τότε πως τό πρόσωπο του έραστού της γυναίκας του ήταν μαύρο. Γιά μία στιγμή άνατρίχιασε και ή μανία της θα άσιμης ζήλειας πού γέμιζε ως τώρα τήν ψυχή του, μετεβλήθη σ' ένα φρικτό συναίσθημα άηδίας.

—Με πρόδοσες λοιπόν, μ' ένα τέτοιο υποκείμενο ούρλισε... Μ' έχει μαύρο!

—Νικάριο, εσπλαχνίσου με... άκούσε με, μουρμούρισε ή ντόνα Καταλίνα.

—Ένα παράξενο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χέιλη του προσβεβλημένου συζύγου.

—Δε θά μου δώσεις χαμμιάν εξήγηση είπε. Θά μάθης άργότερα τί άποφάσεις μου. Τώρα θά εξηγηθώ με τόν έραστή σου.

—Όχι... όχι... Κάνεις λάθος, άκούσε με, σέ ικετεύω...

Με μία βάνανση χειρονομία ό Ντόν Νικάριο έσπρωξε τή γυναίκα του πού σερνόταν στα πόδια του, ύστερα πλησίασε ένα ντουλάπι τοίχου και πήρε από μέσα δυό παληά πιστόλια, πανόμοια σέ σχήμα και μήκος. Σήκωσε τήν σκανδάιη του ενός και άφίρσε τό καπνολί του.

—Συ θ' άποφασίσης ποιός από τούς δυό μας πρέπει να έξαφανισθί από μπροστά σου, είπε, δίνοντας στη γυναίκα του τό ένα πιστόλι. Τό ένα από αυτά είναι γεμάτο και μπορεί να σκοτώσει,

τό άλλο όμως είναι άκίνδυνο γιατί του λείπει τό καπνολί. Δόσε τε με τό χέρι σου σ' όποιον θελήσης, με τή διαταγή να σκοτωθί άμέσως μπροστά σου.

Η ντόνα Καταλίνα άφίρσε μία διαπεραστική φωνή τρόμου και προσπάθησε γιά μία φορά άκόμη να ικετεύσει τόν Νικάριο.

—Όχι... όχι... άκούσε με... σου όρκίζομαι ότι...

—Υπόκουσε σ' ό,τι σου είπα!

Τή στιγμή εκείνη ό νεαρός μαύρος μη μπορώντας πιά να συγκρατηθί, σήκωσε τό δεξί του χέρι με τήν πρόθεση ν' άρπάξη ένα από τά δυό εκείνα πιστόλια. Μ' αυτή όμως τήν κίνηση πού έκανε, τραβήχθηκε πρδς τό έπάνω τό μανίκι του και φάνηκε ένα μέρος λευκής επι-

δερμίδος.

Ο Ντόν Νικάριο άρπαξε εκείνο τό χέρι και σήκωσε μέχρι τόν άγκώνα τό μανίκι πού τό σκέπαζε. Με μεγάλη του έκπληξη είδε πως ήταν λευκό.

—Δέν είσαι μαύρος! φώναξε. Ποιός λοιπόν, κρύβεται κάτω άπ' αυτήν τήν άπίστια προωπίδα;

—Νικάριο... είναι ό άδελφός μου, πού οι άνθρωποι του κόμματός σου κατεδίκαναν σέ θάνατον και τόν κυνηγούν να τόν σκοτώσουν. Πολλές φορές ήρθε εδώ στο δωμάτιό μου, γιά να κρυφθί. Κι' άπόψε ήρθε, μεταμφιεσμένος σέ μαύρο ιδιογενή, γιά να με άποχαριέσει και να τού δώσω χρήματα να φύγη, να περάσει τά σύνορα της Νικαράγουας και να σωθί... Κάποιος όμως τόν είδε και σκέφθηκε πως ίσως ήταν έραστής μου και... σέ είδοποίησε... Άν μ' άφηνες να σου μιλήσω να σου εξηγήσω...

Όσο τού μιλούσε ή γυναίκα του, ό Ντόν Νικάριο ένοιωθε τήν μανία της ψυχής του να κατευνάζεται. Τό πρόσωπό του έπαιρνε μία ήρεμη όψη και τά μάτια του βούρκωναν σιγά—σιγά από δάκρυα. Πλησίασε τή γυναίκα του πού βρισκόταν άκόμη γονατιστή μπροστά του και τόν ικέτευε, τήν τράβηξε τρυφερά στην άγκαλιά του και της είπε.

—Συγχώρησε με, άγάπη μου πού σ' έπρόσβαλλα με τίς ύποψίες μου. Πρέπει όμως να άναγνωρίσης ότι δέν φταίω έγώ σ' αυτό. Γιατί; δέν μου μιλούσες τόσον καιρό.

—Δέν τολμούσα. Ήξερα τό μίσος σου έναντίον τών αντίπαλων σου και φανταζόμουν ότι δέν θά μπορούσες να κάνης εξαίρεση ούτε γιά τόν άδελφό μου.

—Κουτό κορίτσι! είπε ό Ντόν Νικάριο άπομακρύνοντάς τήν ήρεμα από τήν άγκαλιά του.

Γύρισε πρδς τόν νέο πού παρακολουτούσε άφωνος άπ' τήν συγκίνηση τήν τρυφερή σκηνή και τού έτεινε τό χέρι.

Οι δυό άνδρες έσφιξαν τό χέρια σέ μία σιωπηλή, αλλά θερμή χειραψία κι' ύστερα ό Ντόν Νικάριο μίλησε με φωνή πού είχε κάτι τό επίσημο.

—Θά σώσωμε τή ζωή αυτού του νέου... θά τόν διευκολύνω έγώ ό ίδιος να επιστρέψη στην πατρίδα του, μόλις τελειώσει ή άλληλοσφαγή στόν τόπο μας. Συγχώρησέ με Καταλίνα. Τώρα σ' άγαπώ περισσότερο γιατί είδα με τά μάτια μου πως είσαι μία υπέροχη γυναίκα.

Ο Ντόν Νικάριο κρατησε τόν λόγο του σαν άληθινός άρχιστοκράτης.

Παρά τήν ύποχρέωση πού είχε άπέναντι τών όπαδών του να παραδδσθ στο έκτελεστικό άπόσπασμα, τόν άνθρωπο εκείνον, τόν φιλοξένισε στο σπίτι του όσον καιρό κράτησε ή άλληλοσφαγή και φρόντισε κατόπιν ό ίδιος γιά τήν διαφυγή του έξω άπ' τά σύνορα της Νικαράγουας.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΟΛΙΒΕΡ ΓΚΡΑΝΤ

άνατρίχιαση.

«Θεέ μου, τί θαυμάσια και τί άγνά μάτια!», σκέ-

φθηκε ό "Έντουαρντ και άπήντησε γρήγορα.

—Μά βέβαια, δεσποίνις μου. Η μεγαλύτερη ένδειξις εύγνωμοσύνης γιά μένα... θά ήταν να με πάρετε μέσα στο αυτοκίνητό σας!

—Στο αυτοκίνητό μου;

—Μάλιστα.

—Νά κάνετε τί;

Ο "Έντουαρντ κοκκίνισε. Δέν είχε τήν ετοιμότητα να συνεχίση τήν συνομιλία στόν τόνο πού τήν άρχισε.

Η νέα, έν τό μεταξύ, τόν κύτταξε μ' ένα βλέμμα πού άποτελούσε ένα είδος συνεχείας στην έρώτησή της.

Ο "Έντουαρντ σήκωσε τό κεφάλι και πρόσεξε ότι τό βλέμμα εκείνο δέν είχε τίποτε τό άπειλητικό. Άπ' έναντίας, μάλιστα τόν ενεδάρωνε να προχωρήσει.

—Λοιπόν; ρώτησε ή νέα χαμογελώντας. Τί θά κάνετε στο αυτοκίνητό μου;

—Θά σάς άκολουθήσω όπου θά πάτε!.. βρήκε, επί τέλους, τό θάρρος ν' άπαντήσθ ό "Έντουαρντ.

—Κακόπαιδο! είπε ή γυναίκα με τσακνίτικο ύφος, άνοίγοντας ώστόσο τήν πόρτα του αυτοκινήτου.

Οι λεπτομέρειες, σέ τέτοιες περιστάσεις, είναι περιττές. Έκείνο πού ενδιαφέρει είναι ότι, ύστερα από δέκα ώρες, πού γύριζε ό "Έντουαρντ με τήν γυναίκα εκείνη, κατώρθωσε να τήν πείσθ να έλθη μαζί του στο ξενοδοχείο του και να μείνουν μαζί «σαν καλά παιδάκια».

Πράγματι, αυτό έγινε και, σαν «καλό παιδάκι», ό "Έντουαρντ Κόρμπιν ξύπνησε τό πρωί γιά να διαπιστώσθ ότι ή χαριτωμένη σωφφερίνα έλειπε.

«Θυ ντραπήκε ή κακομοίρα», σκέφθηκε ό "Έντουαρντ. «Ήταν τόσο δειλή!»

Έκανε τό μπάνιο του, ξυρίσθηκε, ντύθηκε μ' εξαιρετικό κέφι, σφυρίζοντας διάφορους εύθυμους σκοπούς και οίκτειροντας ένδομύχως τόν έαυτό του γιά τήν κουταμάρα πού έκανε να περάσει τρεις ολόκληρες μέρες στο Παρίσι σαν καλόγερος γιά να μην παρακούσθ στίς πατρικές συστάσεις.

Ένώ ντυνόταν, κατέστρωνε τό πρόγραμμα τών γλεντιών πού θά έπακολουθούσαν ύστερα από τήν όριστική έγκατάλειψη της έπιφυλακτικότητας άπέναντι τών Γαλλίδων, τήν όποία είχε άποφασίσει.

Γιά μία στιγμή θυμήθηκε πάλι τή χαριτωμένη σωφφερίνα. Άλήθεια τί γλυκό κορίτσι! Και πόσο άθώα φαινόταν.

Γρήγορα όμως άλλαξε γνώμη. Γιατί άνοίγοντας τό πορτοφόλι του γιά να πάρη χρήματα, διαπίστωσε ότι τό περιεχόμενό του, δηλαδή 286 λίρες και 10 σελλίνα, είχε κάνει φτερά...

Ευτυχώς—ά! ευτυχώς!—ή γυναίκα δέν του είχε πάρει και τά εισιτήρια επιστροφής. Έτσι, άτελεισμένος και άπογοητευμένος, ό "Έντουαρντ διέκοψε τήν τρίμηνο άνάπαυσή του και γύρισε στο Λονδίνο.

—Μιά! τόσο γρήγορα! φώναξε ό πατέρας του μόλις τόν είδε.

—Δέν μου άρεσει ή τεμπελιά και τό γλέντι, μπιμπά.

Ο κ. Κόρμπιν κύτταξε τόν γυιό του δύσπιστα.

—Τά χόρτσες τόσο γρήγορα; ρώτησε.

—Ναί, μπαμπά, δέν ιατριάζει στόν χαρακτήρα μου αυτή ή ζωή.

—Και τώρα τί θά κάνης;

—Θέλω να δουλέψω. Δός μου τίς πεντακόσιες λίρες.

Ο "Έντουαρντ Κόρμπιν πήρε πράγματι τίς πεντακόσιες λίρες. Δέν άνοιξε όμως ιατρείο. Άγόρασε έξη μεταχειρισμένα αυτοκινήτακια, (κούτσες, βέβαια), άγάτσες και έξη όρεκτι κώτατα γκέφες και τά άμόλυσε στο Λονδίνο, με τήν σωμαβουλή να προτιμούν ίδιαι

τέρως τούς Γάλλους περιηγητές.

Μέσα σ' ένα χρόνο έβγαλε πε-

ρισσότερα λεπτά άπ' όσα θά έ-

βγαζε ως γιατρός, σέ όλη του τήν

ζωή. Και πού

παντός έκδικήθη-

κε τούς Γάλλους.

Και τώρα, μπαμπά, είπε ό νεαρός "Έντουαρντ Κόρμπιν, μόλις πήρε τό διπλωμά του, θά κάνω ένα τρίμηνο ταξιδάκι στην Γαλλία, και όταν επιστρέψω, θά άνοίξω τό ιατρείο μου.

—Πολύ σωστά, παιδί μου, άπήντησε ό κ. Κόρμπιν.

Και, άνθρωπος πρακτικός, έβγαλε τριακόσιες λίρες από τήν τσέπη του και τίς έδωσε στόν γυιό του, γιά τά έξοδα τών τριών εκείνων μηνών.

—Έλπίζω, "Έντουαρντ, είπε μ' ένα χαμόγελο, ότι θά είναι τά τελευταία χρήματα πού θά έχης άνάγκη να πάρης από μένα.

—Βέβαια μπαμπά, έκτός φυσικά, από τίς πεντακόσιες λίρες πού θά μου δώσεις γιά τό άνοιγμα του ιατρείου μου.

Ο κ. Κόρμπιν κούνησε τό κεφάλι και ύστερα έδωσε τίς τελευταίες συμβουλές στόν γυιό του.

—Πρδ παντός, παιδί μου, να προσέχης τίς γυναίκες του Παρισιού. Είναι μοναδικές γιά τά λεπτά τών άνδρων... και τά κλέβουν, πολλές φορές, μονοκόμματα.

Ο νεαρός "Έντουαρντ, άφοϋ ύποσχέθηκε να είναι προσεκτικός, έφυγε γιά τήν Γαλλία.

—Γαλλία! βέβαια, γιά κάθε ξένο είναι τό Παρίσι, και εκεί κατέβη μία ώραία μέρα ό κομψότατος "Έντουαρντ. Παραλείπομε βέβαια, όλα τά δευτερευούσης σημασίας πράγματα πού έκανε ό μέλλον γιατρός όταν έφθασε στην πρωτεύουσα. Παραλείπομε άκόμη και τήν απρέπεια του εις βάρος του Ναπολέοντος, όταν έπεσε κέφθ τόν τάφο του, έπάνω από τόν όποιον μουρμούρισε μερικές λέξεις—όπως π.χ. «παλητομάρο» και «γουρουνι» και φθάνομε κατ' ευθείαν στην περιπέτειά του.

Περιπέτεια! Μαγική λέξις! Επί τρεις ήμέρες μάτια τήν κυνηγούσε ό καλός "Έντουαρντ. Φυσικά, τού παρουσιάσθη υπό διάφορες μορφές, —καλοντυμένες και χαριτωμένες Παριζιάνες πού τού χαμογελούσαν προκλητικώτατα, κοριτσόπουλα δέκα έπτά έτών πού τόν κύτταζαν γλυκά, μοιραίες γυναίκες πού καθόνταν άπέναντί του στο ρεστωράν του ξενοδοχείου και κάρφωναν τό βλέμμα των έπάνω του.

Όλες αυτές όμως τίς άγνοούσε, γιατί σ' αυτές του άνηχούσαν άκόμη οι πατρικές συμβουλές.

Τήν τρίτη μέρα όμως τά πράγματα άλλαξαν. Ο "Έντουαρντ Κόρμπιν είχε πάει πρωί—πρωί στο Δάσος της Βουλώνης και άνέπνεε καθαρόν άέρα.

Ξαφνικά, καθώς προχωρούσε, βλέπει σέ μικρή άπόσταση ένα αυτοκίνητο, —μία κουρσίνα, —σταματημένη στή μέση του δρόμου, χωρίς έπιβάτη, ούτε οδηγό.

Περίεργος λιγάκι εκ γενετής, ό "Έντουαρντ Κόρμπιν πλησιάζει τήν κούρσα και βλέπει, επί τέλους, τόν οδηγό, ή μάλλον τήν οδηγό: Ήταν σκυμμένη πάνω από τήν άνοιχτή μηχανή του αυτοκινήτου και ματαιοπονούσε να άνακαλύψη τήν αίτία της βλάβης της.

—Νά ώραία εύκαιρία, σκέφθηκε ό "Έντουαρντ Κόρμπιν, πού κάτι ήξερε από αυτοκίνητα.

Πλησίασε τήν χαριτωμένη σωφφερίνα, έβγαλε τό τουριστικό καπέλλο του κι' έκανε μία υπόκλιση.

—Μπορώ να σάς βοηθήσω, δεσποίνις μου;

—Α! κύριε, πόση καλωσύνη εκ μέρους σας!

Ο "Έντουαρντ δέν περίμενε δεύτερη πρόσκληση. Έβγαλε τά δάκτυλά του εις ένέργειαν, έψιξε άπ' έδω, έψιξε άπ' εκεί κι' επί τέλους βρήκε τήν αίτία του κακού. Μετά δυό λεπτά ή μηχανή ήταν έν τάξει.

—Έ βουαλά! είπε γελώντας ό "Έντουαρντ και κάνοντας μία υπόκλιση.

—Δέν έξρω πως να σάς εύχαριστήσω, κύριε, άπήντησε ή σωφφερίνα.

—Α! είναι τόσο εύκολο πράγμα, είπε πονηρά ό "Έντουαρντ Κόρμπιν.

—Αλήθεια;

Λέγοντας αυτή τήν λέξη, ή ώραία γυναίκα, είχε σηκώσει τά υπέροχα μά-

τια της και εί-

χε καρφώσειτά γλυκά βλέμμα-

τάτης στόν τολ-

μηρό "Αγγλο,

κάνοντά τον να

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΕΡΑΝΤΗΣ

ΑΙΜΙΛΙΟ ΜΑΡΙΝΟ



—Αθλιοι! ούρλιασε ό Ντόν Νικάριο.

ΑΙΜΙΛΙΟ ΜΑΡΙΝΟ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Άννα την ικέτευσε να τὰ πετάξει και αυτή άρνήθη. Οι δυο γυναίκες, ή μια κατάλευκη, ή άλλη κατάμαυρη, βριτκόνταν άντιμέτωποι.

— Έλα! φώναξε ή δυστυχισμένη γυναίκα.

Προπορεύθηκε και ή Λαύρα την άκολουθήσε. Έφθασαν στο δωμάτιο της Άννας χωρίς ν' ανταλλάξουν λέξη, και της είπε να καθίσει και επάλειψε άπελπιστικά με τόν έναντό της για να μην άρπάξει από τη ζώνη της αδελφής της το μαρμαίνο μπουκέτο τών ρόδων, πούηταν συνένοχος τού άμαρτήματος.

— Λαύρα! άνέκραξε έξαλλη. Είσαι έρωμένη τού άνδρός μου.

— Είσαι για τó φρενοκομείο, αδελφή μου.

— Ψεύτρα! έλεεινó και άχρειό πλάσμα, πού δέν έχεις τó θάρρος τού έρωτός σου. Δέν μου τó είπαν δέν έλαβα άνώνημο γράμμα, δέν μου τó μαρτύρησε κανένας από τούς ύπηρέτας. Άλλά τó είδα... τó είδα με τά μάτια μου.

Η Λαύρα πούεψε σηκωθή κατακίτρινη και δάγκωνε τó χείλη της για να βαστήξει τó θυμό της, εξαγοιωμένη έρώτησε.

— Τί είδες;

— Είνοι φοικτό! είναι φοικτό! έψέλλισε ή Άννα, πούεψε και ταληφθή και πάλι από παράκρουση.

— Τί είδες; Ξαναρώτησε ή Λαύρα σείοντας την αδελφή της από τó μπράτσο.

Και έπειδή εκείνη, θρασεία και θυμωμένη επέμεινε να της είπη τί είχε ιδή, ή Άννα, μαστιγώνοντας την με την πικρή ειρωνεία της, της είπε τί είδε. Συντετριμμένη ή υπερήφανη και άγέρωχη έως τη στιγμή εκείνη Λαύρα, σωριάσθηκε τότε στην καρέκλα της, χωρίς να προφέρη λέξη.

— Λαύρα! Γιατί τó έκανες αυτό; την έρώτησε ή αδελφή της.

Η νέα δέν άπάντησε, αλλά στεκόσανε κυτάζοντας χάμο.

— Δέν τολμάς ν' άπαντήσης; Πόσο είσαι ποταπή και δολία!.. Γιατί τόκανες αυτό; Όέλω να μάθω.

Η Λαύρα πού άνασκιρτούσε σέ κάθε βρισιά, άπήντησε μόνο.

— Έπειδή αγαπάω τόν Κάισαρα.

— Α, Θεέ μου! είπε άναστενάζοντας με λυγμούς ή Άννα.

Δέν τó ήξερες; Δέν είδαν τίποτε τó μάτια σου λοιπόν; Δέν άκουσαν τίποτε τ' αυτιά σου; Μιά γυναίκα, μπορεί τάχα να πάλ στο δωμάτιο ένός άνδρός, χωρίς να τόν αγαπά; Άφήνει να την φιλούν και μπορεί κι' εκείνη να φιλή χωρίς να ύπάρχη έρωσ; Τί άλλο θέλεις; Άγαπάω τόν Κάισαρα.

— Ω, σόπα! σόπα!

— Κι' ó Κάισαρ με αγαπάει!

— Σόπα! Σόπα! Είσαι αδελφή μου... είσαι παιδι άκόμα και δέν μπορείς να λές αυτά τά λόγια. Σόπα!

— Πρώ όλίγου τά είδες όλα; αγαπάω τόν Κάισαρα και με αγαπάει κι' αυτός! επανέλαβε δυσώπητη ή νέα.

— Φρίκη!

Η Άννα Άκουαβίβα, μία ζωηρή και δομητική νέα, φεύγει κρυφά κατά τά μεσάνυχτα από τó δωμάτιό της, όπου έμενε με τη μικρότερη αδελφή της Λαύρα, ένα κορίτσι ψυχρό, σοβαρό και άμύλητο και άψηφόντας τó κρύο και τούς κινδύνους κατέβη στον κήπο, όπου συννητήθη με τόν αγαπημένον της Ιουστίνον Μορόγλι, ó οποίος την έληροφόρησε ότι δ κηδεμών της, Κάισαρ Δίας, επ' ουδενί λόγω, έδэхετο να συγκαταστή στή γάμο τους, έπειδή αυτός ήταν πτωχός και άσημος, εκείνη δέ πλούσια και από ευγενική οικογένεια. Η νέα τού έπρότεινε τότε ν' αλληλοπαχθούν και ó Ιουστίνος, ένας ήθικός νέος, προσεπάθησε να την πείσει, ότι δέν έπρεπε να έπιμειν, γιατί άργότερα θα μετανοιώνε. Μπορούσε, ναβρη έναν νέον και όραιον, πλούσιον και ευγενή. Γιατί να θυσιάσθ ή άντηση ώστε ήναγκασθή να ύποχωρήσει και συμφωνήσει να τού γράψει δωμάτιό της, ή αδελφή της ήταν εύπνια και έδιαβάσε κι' αυτή εξαγοιωνη- πεκοιμήθη χωρίς να της ελπή τίποτε. Στην έπιστολή που έστειλε, ή Α κηδεμόνα της ó οποίος όμως συγκατετίθετο εις τόν γάμο τους. Δέν έ- μανε συνεπώς άλλη λύσις άπ' την αλληλοπαχαγή κι' αυτό τού όρίζει ταντεβού στην Πομπηία άπ' όπου να φύγουν για την Άνατολή. Συναντών- σάτι της και την πληροφορεί ότι ό συγγενείς της έξερουν την φυγή της ό Κάισαρ Δίας και την έναπομένει κι' όταν σέ λίγο την παραλαμβάνει βαρεία άρρωστηνη στο κρεβάτι. Όταν ύστερα από καιρό γίνεται καλά και ότι αγαπά τόν κηδεμόνα της και μη τολμώντας να τού πη το ή άγαπά και της ύποδεικνύει την τεραστία διαφορά ήλικίας και να την πού τούς χωρίζει. Υποχωρεί της τεραστία διαφορά ήλικίας και χαρακτήρος καινού του ύπό τόν όρον ότι δέν θα τού άείωση και την άγαπά ή Άννα τόν ζωή, άδιαφορώντας άν ή Άννα ύποφέρει κι' αυτό. Συνεχίζει τις σχέσεις του με τις έρωμένες πούχε από τού γάμου του και σά παράπονα της Άννας για την συμπεριφορά του αυτή, άντιτάσσει την συμφωνία τους. Ένα βράδυ ή Άννα βλέπει κρυφά τόν Κάισαρα να κοιτά στην άγκαλιά του την αδελφή της Λαύρα. Τρελλή από ζήλεια, ύταν ή Λαύρα πήγε στο ζεύγ ή τού λουλούδια πούεψε φιλήσει ό Κάισαρ.

— Δέν είμαι έρωμένη τού άνδρός σου... τó ξέρεις καλά. Δέν παραδόθηκα στον Κάισαρα.

— Μην παύεις με τις λέξεις.

— Οι λέξεις έχουν την σημασία τους.. αυτές δείχνουν τó πε-

πρωμένο.

— Τί θράσος!

— Άννα, με βρίζεις!

— Να μη σέ βρω; Άλλά μήπως τó ωραίό σου πρόσωπο, τó

άγνό, τó παρθενικό, είναι ικανό να κοκκινίση με τις βρισιές;

Μήπως αυτό τó πρόσωπο, τó τόσο καθαρό, μπορεί να συννεφο-

θί από βρισιές; Κόρη της μητέρας μου, έποδοπάτηρες την

ντροπή και την άθωότητα. Έσυντριψες την καρδιά της αδελφής

σου. Έχω άδικο να σου τó λέω;

— Σ' πού έγκατέλειψες τó πατρικό σπίτι κι' έδραπέτευες μ'

έναν άνδρωπο πού αγαπούσες, ένα τυχαίο, φτωχό και άσημο, δέν

έχεις τó δικαίωμα να τó κάνης! άπήντησε ή Λαύρα με άστραπή

κακίας στα όρώδια της μάτια. Άπάτησες όλους τότε, έμένα, τόν

Κάισαρα, την Στέλλα. Άτίμασες τόν τάφο τού πατέρα σου και

της μητέρας σου! άτίμασες τó όνομά σου, πούειναι και δικό μου

όνομα...

— Α, Θεέ μου! Θεέ μου! έπιθύρισε ή Άννα υπόκοφα.

— Έπέρσασε μία όλόκληρη μέρα μακριά από την Νεάπολη

εις ένα ξενοδοχείο της Πομπηίας, κλεισμένη μέσα σ' ένα δωμά-

τιο μαζί μ' εκείνο τόν άνδρωπο.

— Δέν ύπήρξε έρωμένη τού Ιουστίνου Μορόγλι! άνέκραξε μη-

χανικά και σαν τρελλή ή νεαρή γυναίκα.

— Δέν ήμουνά έγώ κρυμμένη πίσω από την πόρτα, όπως έσύ,

για να ξέρω την αλήθεια.

— Άθλιο πλάσμα! είπε ή Άννα με άγανάκτηση.

— Όχι θυμού, αδελφούλα μου! Μην παραφέρεσαι. Λησμό-

νησες λοιπόν, την ήμέρα πού σ' έφερε ό Κάισαρ Δίας από την

Πομπηία, χωρίς να σέ μαλώσει καθόλου; Σου άνοιξε την άγκα- λιά μου και σ' ένοσήλευσα σ' όλο τó διάστημα της μακρός ά- σθeneίας σου. Σούκανα ποτέ καμιά παρατήρηση, κι' αυτή σου την άξιοθρήνητη παροτροπή; Βλέπεις λοιπόν, ότι είσαι άδικη και άχάριστη.

— Μά σ' μ' επλήγωσες μέσα στην καρδιά, Λαύρα!.. Λατρεύω τόν Κάισαρα και τó ζηλεύω φοβερά... Η ιδέα ότι τόν αγαπάς, ή ένθύμιας τών φιλημάτων σου, μου φέρνει τρέλλα. Α, Λαύρα! Πώς μπόρεσες έσύ, ή τόσο νέα, ή τόσο άγνή, να ρίξεις την νεό- τητά σου στα πόδια τού Κάισαρος;

— Δέν τόν αγαπήσες και σ' τó ίδιο; Ήσουν νέα, κι' όμως ή- θελεις να πεθάνης κι' αυτόν. Σ' έμιμήθηκα, άπλούστατα. Τόν ά- γαπάω όπως και σ' εμένα. Είμαστε αδελφές και τó ίδιο πάθος μάς φλο- γίζει την καρδιά.

— Μην βλαστημάς, Λαύρα! ό έρωτάς μου θα είναι αιώνιος.

— Κι' ό δικός μου επίσης.

— Άλλοίμονο!

— Μέχρι θανάτου, Άννα!

— Άλλοίμονο!

— Τó αίμά μου και τά νευρά μου είναι όμοια με τó αίμα και τά νευρά τά δικά σου! ή ψυχή μου είναι έντελώς όμοια με την

δική σου κι' ή καρδιά μου φλογερή σαν την δική σου καρδιά. Είμαστε θυγατέρες τού Φραγκίσκου Άκουαβίβα και ό Κάισαρ μάς έμάχησε και τις δυό.

— Παναγία μου! Τότε πρέπει λοιπόν να πεθάνω.

— Έλα δώ! είπε ή νέα σηκώνοντας τούς ώμους.

— Θα σκοτωθώ!

— Αυτό τó λέει κανείς, μά δέν τó κάνει.

— Άθλιο κορίτσι, άπατάσαι!

— Αυτό τó λέει κανείς, μά δέν τó κάνει! επανέλαβε ή Λαύρα με πικρία.

— Μά δέν έννοεις λοιπόν, ότι δέν μπορώ να ύπομείνω την προδοσία; Δέν καταλαβαίνεις ότι τόν Κάισαρα θέλω να τόν έχω έγώ μόνη και ότι δέν θα τόν παραχωρήσω σέ καμιά άλλη; Δέν καταλαβαίνεις ότι αυτός ό έρωσ είναι ή μόνη μου σωτηρία, τó μόνο μου στήριγμα, ή μόνη χαρά μου; Δέν έννοεις ότι δέν έχω τίποτε άλλο στον κόσμο έκτός άπ' αυτόν;

Μ' ένα ύπουλο χαμόγελο ή Λαύρα της θυμήσε τόν Λουδοβίκο Καρράτσιολο, και της πρόσθεσε πώς θα μπορούσε να τόν αγα- πήσει, αυτόν πού ήταν έρωτευμένος μαζί της, ένω ό Κάισαρ δέν την ήθελε. Θυμωμένη κι' αυτή της την πρόταση ή Άννα την έ-

βρισε κι' αυτή θέλησε να φύγη. Άλλά την έκράτησε. Και με τά δάκρυα στο μάτια, με τόν σπαραγμό στην ψυχή την έξώρισε να την λυπηθή να της άφήση τόν Κάισαρα κι' αυτή θα την συγχωρούσε, θα την αγαπούσε όπως πρώτα, θα τά λησμόναγε όλα. Και πα- ραφερομένη από την συγκίνηση, έκλινε τó γυνυ μπροστά στην έννοχη, σαν να έ- πεκαλειτο τó έλεός της. Έπληρε τά χέ- ρια της, τά φίλησε, τάρβεξε με τά δάκρυά της.

Η Λαύρα για μιá στιγμή έταρά- χθη, βλέποντας μπροστά στα πόδια της την άπελπισμένη εκείνη γυναίκα... Μιά άσπροκίτρινη ώχροτής ξεχύθηκε στο όμορφο πρόσωπό της, αλλά γρή- γορα νίκησε την παροδική αυτή άδυ- ναμία. Ρώτησε με καλωσύνη, σαν να της έκανε κάποια χάρη.

— Τί γυρεύεις ως άντάλλαγμα κι' αυτή την συγγνώμη σου;

Της έξήγησε ή Άννα ν' άπαρητηθή τόν Κάισαρα κι' αυτή της άπήντησε πώς ήταν άδύνατον. Την παρεκάλεσε να αγαπήσει έναν άλλον κι' αυτή της έδή- λωσε πώς ήταν άδύνατο. Την ικέτευσε να ταξειδέψη μακριά για να λησμονήσει κι' αυτή επανέλαβε πώς ήταν άδύνατον.

Τρελλή ώρμησε και επάνω της άλ- λά συγκρατήθηκε και όπισθοχώρησε έως τó παράθυρο και την έναπαρακα- λεσε να της δώσει τόν άνδρά της.

— Ξαναπάρε τον άν μπορής! της είπε ή Λαύρα. Άλλ' αυτός, ποτέ δέν ήταν δικός σου!.. ποτέ!

Ένα παροξυσμό της άπελπισίας της της είπε να φύγη κι' εκείνη τó έ-

ΠΑΝΘΕΟΝ

κανε. Δεπτοφυής με τó διαφανές φόρεμά της, έπροχώρησε πρós την πόρτα και ξεκλείδωσε 'άλλ' όταν βρέθηκε στο άνοιγμα της, έσταμάτησε για μιá στιγμή και χωρίς να θέλη παρετήρησε την αδελφή της.

Η Άννα στεκόταν όρθία κοντά στο κρεβάτι, με τά χέρια ά- φημένα άτονα, με τó κεφάλι σκυμμένο, με τó πρόσωπο πελιδνό, με τó βλέμμα άψυχο, με τά χείλη χαλαρωμένα από άπροσδιόρι- στη έκφραση. Ό δισταγμός της Λαύρας ήταν σύντομος; γύρισε τις πλάτες στην άφωνη εκείνη δούλη και εξακολούθησε τόν δρόμο της πρós τó δωμάτιό της μέσα στο σκοτάδι.

Η νεαρή γυναίκα, πάντοτε στην ίδια θέση, συλλογιζότανε ότι λίγο έλειψε να συμβη μεγάλη συμφορά, την στιγμή της φο- βερής εξηγήσεως μεταξύ των, όταν την ικέτευε να μην έξακολου- θήσει ν' αγαπάη τόν Κάισαρα κι' ή Λαύρα τρεις φορές της άπήν- τησε πώς ήταν άδύνατον. Η φωνή της εκείνη, τά λόγια της, τó στόμα της πούλεγε ψέμματα, όλα αυτά την είχαν κάνει τρελλή. Για μιá στιγμή, από τó νού της έπέρασε ή ιδέα τού έγκλήματος και θέλησε να σκοτώσει την αδελφή της, τη θυγατέρα της μητέ- ρας της. Άλλά για μιá στιγμή μόνον. Και τώρα εύχαριστούσε τόν Κύριον, γιατί της επέτρεψε να ύποφέρει χωρίς να έχδικηθή και γιατί την έσωσε από τόν φοικώδη πειρασμό.

Όταν ή Άννα έτελείωσε την άπελπισμένη της επίκληση στην όποια με τόση άφέλεια δειχνόταν ή άδυναμία και ή καλωσύνη της κατέβαλε τελευταία προσπάθεια για να συρθή έως τó κρεβάτι της. Μιά τελεία άτονία διεδέχθη την ταροχή τών προηγούμενων φοικτών ώρων, κατά τις όποιες ή δυστυχισμένη ένόμιζε ότι είχε ζήσει δέκα ζωές θυμού, ζήλειας, άπελπισίας και έρωτος.

Μ' όλη της τή σωματική κατάπτωση, βασανιζότανε με τó να θυμάται και τά έλάχιστα έπιστάδια αυτής της νύχτας; Ξαναβλεπε τó ωραίο πρόσωπο της Λαύρας, τó κυνικό της χαμόγελο, την ά- πάθειά της, την όποια τίποτε δέν μπορούσε να συγκινήσει, ούτε ό φόβος, ούτε ό οίκτος. Κι' αυτή, πού ένόμιζε τόν έαυτό της δυ- νατό γιατί είχε δίκχη, για μιá φορά άκόμη νικήθηκε, άφου μά- ταια έπροσπάθησε να κάνη να κοκκινίση τó άγγελικό πρόσωπο της αδελφής της, άφου μάτσια έμαζε με βρή λίγη γενναιοδωρία στο βάθος της δολίας εκείνης καρδιάς.

Ήταν τó πεπρωμένο της να νικείται πάντοτε. Κάποια μυστη- ριώδης δύναμις άγωνίζετο εναντίον της εύτυχίας της και την κυ- νηούσε άμειλίχτα. Ήταν προσωρισμένη νύχη άγκαλιασμένη την συμφορά, τη φιλίη τόν πόνο. Τί να κάνη; Ήταν τó πεπρωμένο της και άφειλε να ύποταχθή. Τί τó όφελος ν' άντιτάσσεται στον ύπέρτατο νόμο.

Έμεινε επί μιá ώρα βυθισμένη σέ άόριστη νύχτη, έπειτα έσηκώθη ύπακούοντας σέ μιá ένδομηχη φωνή. Βγήκε. Πήγε και κύτταξε τί ώρα ή- ταν. Τέσσερες τó πρωί και ή νύχτα ήταν παγερή. Θυμήθηκε την χειμω- νιάτικη νύχτα πού σηκώθη και πήγε να μιλήσει με τόν Ιουστίνον Μορόγλι. Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε, τέσσερα χρόνια... σαράντα χρόνια... τετρακόσια χρόνια!

Εκάθισε στο γραφείο και έγρα- ψε. Έσχισε δυό τρεις φορές τά γράμματά της και στο τέλος έχυσε λίγη χουσίχουσα σκόνη στις έξής γραμμές.

«Κάισαρ, έχω κάτι κατεπιέγον να σου είπω! έμα λάβρης τó παρόν έλα άμέσως να μ' εύρης στο δωμάτιό μου όποιαδήποτε ώρα κι' άν είναι, της ήμέρας ή της νύκτας. ΑΝΝΑ».

Έπληξε στο δωμάτιό τού άνδρός της Έκεινός είχε κλειδωμένη την πόρτα του, ένω την άφηνε άνοιχτή για την Λαύρα. Έχωσε τó γράμμα κάτω από την πόρτα και έσσυλλογι- σθηκε.

— Ό Κάισαρ θ' άποφασίση για τή ζωή μου!

Γύρισε στο δωμάτιό της και ξα- πλώθηκε στο κρεβάτι της και μά- ταια προσπαθούσε να κοιμηθή. Έ- σβυσε τó φως για να βυθισθή καλ- λύτερα στη νύχτα και τó σκοτάδι έ- σκέπασε τó κουρασμένο σώμά της και την ψυχή της πού άγωνι- σάσε.

— Όχι, θυμούς, αδελφούλα μου! Μην παρα- φέρεσαι!

Κτυπούσε έντεκα όταν την έπεσκέφθη ο Καίσαρ με το πρόσωπο ζωηρό με διαυγή τα μάτια, γελαστός, με το καπέλλο στο κεφάλι και το μαστούνι στο χέρι, έτοιμος να βγῇ.

Όλα της τὰ νεύρα εδονήθησαν στη θέα της ωραίας μορφῆς του προδότη έκείνου που ήταν τόσο άπαθής και γαλήνιος.

—Θέλεις να μου εἴπῃς τίποτα; τὴν ρώτησε μετὰ τούς τυπικούς χαιρετισμούς, Δὲν εἶναι τίποτα σοβαρό, ὑποθέτω;

—Εἶναι πάρα πολύ σοβαρό.

—Από τὰ συνθησιμένα! εἶπε εκείνος με ἀδιαφορία.

—Σου δοκίζωμαι στήν ψυχὴ τῆς μητέρας μου ὅτι πρόκειται γιὰ πράγμα πολύ σοβαρό.

—Ω, Θεέ μου. Πράξις τρίτη, σκηνὴ τετάρτη!

—Σκηνὴ τελευταία! εἶπε ἡ Άννα ὑπόκοφα, βγάζοντας τις μικρές χάνδρες ἀπὸ τὸ φάκελό της.

—Τόσο τὸ καλλίτερο! Εἰσπστε στὴ λύση, λοιπόν. Καὶ τὸ δρᾶμα αὐτὸ ἦταν μενάλο;

—Άς τ' ἀφήσωμε αὐτὰ, Καίσαρ. Θὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρη. Θὰ μοῦ τὴν κάνης;

—Ζήτησέ μου, ὡραία μου κυρία! καὶ μ' ὅλον ὅτι μοῦ ἔκλει σες κατὰμουτρα τὴν πόρτα χθὲς τὸ βράδυ, εἰμαι στίς διαταγές σου.

Τοῦ ζήτησε νὰ κάνουν μαζί ἓνα μακρυνὸ ταξίδι κι' ἐκείνος ἀπορώτας γι' αὐτὴ τῆς τὴν ἀξίωση τῆς ἀπάντησε πὼς θὰ ἐσκέπτετο. Ἐπειδὴ ἐκείνη ἐπέμενε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ ἀμέσως, θέλησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτία τῆς ξαφνικῆς ιδέας τῆς, ἀλλὰ ἡ Άννα δὲν τοῦ ἐξήγησε καὶ ἐπρόσθεσε μόνον ὅτι ἤθελε νὰ φύγουν οἱ δύο

τούς μόνον, χωρὶς τὴν Λαύρα. Ὁ Καίσαρ τῆς ἐδήλωσε ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ φύγῃ καὶ τίποτα δὲν θὰ τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ γνώμη κι' ἀποροῦε γιὰτὶ ἤθελε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ τῆς, τὴν ὁποῖαν αὐτὸς τοῦλάχιστον δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ μόνη κι' ἐκτεθειμένη στὸ κοινοπολιτὶ τοῦ κόσμου.

—Ἡ Λαύρα, τῆς ἐπρόσθεσε εἶναι ἀγαθὴ, φρόνιμη, λογική, Δὲν μπορεῖς νὰ γίνῃς κανένα παράπονο ἀπ' αὐτήν. Ἀλλὰ ἡ ἀξίωσὶς σου... προέρχεται ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴ ἀνάγκη πού σὲ πιάνει νὰ κάνῃς τὸν ἑαυτὸ σου δυστυχισμένον. Ὅπωςδὴποτε ἡ ἐπιθυμία σου θὰ πραγματοποιηθῇ. Ἡ Λαύρα θὰ παντρευτῇ καί...

—Θέλεις νὰ παντρευτῇ ἡ Λαύρα;

—Τὸ θέλω πάρα πολύ.

—Καὶ αὐτὸ θὰ σοῦ εἶναι εὐχάριστο;

—Υπερβολικὰ εὐχάριστο, ἔβε βραίωσε ἐκείνος με ἀινιγματώδες μειδίαμα.

Πὼς θὰ τῆς ἐφέυγε ἡ σημασία τοῦ μειδιάματος ἐκείνου ἄλλοτε, τότε πού δὲν ἤξερε ἀκόμη

τὴν προδοσία, στίς καλὲς ἡμέρες τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἀφελείας τῆς. Ἀλλὰ τώρα ἤξερε τὴν ἀνθρώπινη ποταπότητα! ἔκατάθυμὸ.

—Α! εὖ εἶσαι πὸ φαῦλος ἀπὸ τὴν Λαύρα! ἀνέκραξε τρέμοντας ἀπὸ συγκίνηση.

Ἐκείνος ἐξακολουθοῦσε νὰ χαμογελά καὶ νὰ τὴν εἰρωνεύεται καὶ αὐτὴ τοῦ ἐφώναξε ἀπειλητικὰ.

—Πρόσεξε!

—Εὐτυχῶς δὲν κάνεις ὅ,τι λές, εἶπε ἐν συμπεράσματι ὁ Καίσαρ γελώντας.

Ἡ Άννα ἔκανε κίνημα ἀπελπισίας.

—Τὴ νύκτα πού πέρασε ἡ ζωὴ τῆς Λαύρας ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος!

—Μὰ δὲν μοῦ λένε τί συνέβη ἐδῶ μέσα; ἀνέκραξε ὁ Καίσαρ ἐξαιρετικὰ ταραγμένος. Πού εἶναι ἡ Λαύρα;

—Ω, μὴ φοβάσαι γι' αὐτήν. Δὲν τὴν ἔβλαψα διόλου... Εἶναι ζωντανή, ὑγιαίνει, πάντοτε ὡραία, πάντοτε ἡσυχη... Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐρὰ!... ἱερὰ χάριν τοῦ ἔρωτός σου!... Ἀκουσε. Καίσαρ ἡ Λαύρα ἦταν ἐδῶ ἀπόψε κλεισμένη μαζί μου μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο...

Εἶχα ἐπάνω τῆς δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐσκότωσα!

Ὁ Καίσαρ ἦταν ὠχρός, ἀλλὰ συνεκρατεῖτο πάντοτε.

—Κι' ἂν εἶναι ἐπιτετραμμένο νὰ σοῦ μιλήσῃ κανεὶς μ' αὐτὸ τὸ κορρασιτικὸ ρητορικὸ ὅρος, ποῖς σ' ἔδοξε τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου; ρώτησε κυττάζοντας τὴ στρογγυλὴ λαβὴ τοῦ μπατοντιοῦ του καὶ τονίζοντας τὸ «σας».

—Ὁ ἔρωτας τῆς Λαύρας σὲ σένα!

—Ἡ Λαύρα μ' ἀγαπᾷ; ἀλήθεια; Χαίρω πολὺ πού τὸ μαθαίνω. Τὸ ξέρετε σεις; Εἶναι πάρα πολὺ κολακευτικὸ γιὰ τὴ φιλοτιμία μου. Εἰσθε βεβαία;

—Μὴν κοροϊδεύεις, Καίσαρ! Μὴ μοῦ χαμογελάς ἔτσι, μὴν με ἐξωθῇς εἰς τὰ ἔσχατα!

—Λοιπόν, τότε εἰσθε ἀνείζηλοι οἱ δύο σας; Γιατὶ ὑποθετῶ ὅτι καὶ σεῖς με ἀγαπᾶτε ἀκόμη, δὲν εἶναι ἀλήθεια; Μὰ αὐτὸ θὰ εἶναι οἰκογενειακὸ σας νόσημα γιὰ τὸ ὁποῖον ἐγὼ δὲν εἶμαι ὑπεύθυνος.

—Μὲ προδίνεις γιὰτὶ ἀγαπᾷς τὴν ἀδελφὴ μου, Καίσαρ. Εἶναι βέβαιο αὐτὸ!

—Υπάρχουν πολὺ ὀλίγα πράγματα βέβαια, σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Ἀπὸ δῶ καὶ λίγες στιγμὲς ἐξετάζω τὸν ἑαυτὸ μου γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν αἰσθάνωμαι πραγματικῶς ἐνοχη ἀγάπῃ γιὰ τὴν Λαύρα... Εἶμαι ἴσως ἐρωτευμένος χωρὶς νὰ τὸ ξέρω... Σεῖς πού εἰσθε γυναῖκα με πάθος, θὰ εἰσθε βέβαια εἰδήμονες σ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Λάβετε λοιπόν τὴν καλωσύνη κυρία, νὰ μοῦ ἐξηγήσετε γιὰτὶ σὰς ἀπατῶ με τὸ ν' ἀγαπᾶ τὴν ἀδελφὴ σας;

—Θεέ μου! Θεέ μου! εἶπε στεναζόντας ἡ Άννα καὶ κρύβοντας με τις παλάμες τὰ μάτια τῆς, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ πρόσωπο

ἐκείνου με τὸν σαρκασμὸ καὶ τὴν περιφρόνηση.

—Άς μὴ χάνωμε ὅλο μας τὸ πρωτὶ ἐπικαλούμενοι τὸ Θεό, τὴν Παναγία καὶ τοὺς ἁγίους! Δὲν θὰ σὰς γιαιτρέψουν ἀπὸ τὴν τρέλλα σας. Εὐαρεστηθῆτε νὰ καθορίσετε καθαρά τὰ παράπονά σας, κυρία καὶ κάντε τὸ γρήγορα.

—Ἡ Λαύρα δὲν σοῦ εἶπε τίποτα;

—Τίποτα, ἀγαπητὴ κυρία.

—Πού εἶναι;

—Ὅταν τῆς ἀπήντησε ὅτι εἶχε πάει στὴν ἐκκλησίᾳ, ἔδειξε τὸν ἀποτροπισμὸ τῆς, πὼς μπορούσε νὰ τὸ κανὴ ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἀμάρτημά της τῆς περασμένης νύκτας, κι' ὁ Καίσαρ, πειραγμένος θέλησε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ τὸν ἐκράτησε. Τοῦ ἐπέστησε τὴν προσοχή του στὸ ὅτι ἡ στιγμή ἦταν κρίσιμη καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ γελᾷ, τοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι τὰ εἶχε ἀκούσει καὶ τὰ εἶχε ἰδῇ ὅλα κι' ἐκείνος, θυμωμένος. τῆς συνέστησε νὰ πάρῃ ἓνα ὁδηγὸ καλῆς συμπεριφορᾶς ὅπου θὰ ἔβλεπε ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κρυφακούῃ κανέναν καὶ τῆς ἐπρόσθεσε ὅτι, ἐπὶ τέλους,

ὅλα αὐτὰ δὲν εἶχαν καμμιὰ σοβαρότητα.

Τοῦεπε ὅτι ἀκουσε τὴν Λαύρα νὰ λὲ πὼς τὸν ἀγαποῦσε κι' ἐκείνος ἀπήντησε ὅτι ὅλες οἱ νέες νομίζουν πὼς εἶναι ἐρωτευμένες. Ὅτι ἔμεινε τόσην ὥρα στὴν ἀγκαλιά του κι' ὅτι κι' αὐτὸς γῆσε ὅτι εἶσι ἔπρεπε νὰ κάνῃ ἓνας καλοανατεθραμμένος ἄνθρωπος. Ὅτι ἐφίλησε τὴν ἀδελφὴ τῆς στὸ στόμα κι' ἐκείνος τῆς ἀσημασία ἂν ἦταν ἀδελφὴ τῆς.

Ἡ Άννα τὸν ἐκύταξε με ἀηδία καὶ τοῦεπε πὼς ἦταν χειρότερος κι' ἀπὸ τὴν Λαύρα, ἡ ὁποία, ἐπὶ τέλους, ἐταράχθη, ὡμολόγησε τὸν ἔρωτά της καὶ φοβήθηκε, ἐνῶ αὐτὸς ἀδιαφοροῦσε γιὰ ὅλα. Ἐκείνη εἶχε τὸ θάρρος, τὴν τόλμη, τὴν ἀναίδεια τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἰσχυρίσθη ὅτι θὰ τὸν ἀγαποῦσε μέχρι θανάτου, ἐνῶ αὐτὸς δὲν αἰσθανόταν τίποτα, γιὰτὶ ἦταν ἄνθρωπος χωρὶς καρδιά καὶ χωρὶς συνείδηση, ψυχὴ χωρὶς ἀξιοπρέπεια καὶ χωρὶς ἐνθουσιασμὸ, ἄνθρωπος πού δὲν ἀγάπησε ποτὲ καὶ ποτὲ δὲν ἐνώρισε τὸ μεγαλεῖον τοῦ εἰλικρινοῦς αἰσθήματος. Ὅτι ἦταν ἓνας ἄθλιος καὶ ἀνάνδρος.

Ἡ Άννα μιλώντας συνέστρεφε τὰ χέρια κι' ἐβαμάτιζε σὰν τρελλή.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΕΛΣΑ ΝΑΣ, ΠΗ- Η ΔΙΑΔΟΧΗ Η Ο' ΚΟΥΠΕΡ

—Ελσα Νάς, πῆ- ἤρε καὶ διάβασε τις ἀπελπιστικὲς προβλές.

—Φεῖς πούεἰχε γράψῃ ὁ γιαιτρός κι' ἔπειτα ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι τοῦ ἀρρώστου. Ξαφνικὰ ἐνωίωσε τὸ αἷμα νὰ παγώνῃ μέσα στίς φλέβες τῆς. Ὁ Χάρου Τάιλερ, ὁ ἄνθρωπος με τὸν ὁποῖον εἶχε ζήσει τέσσερα ὀλόκληρα χρόνια, ἦταν νεκρός.

Τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ τρέχουν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

—Φτώχέ μου Χάρου! ἐπανελάμβανε με λυγμούς.

Ἀκούστηκαν βήματα ἔξω στὸ χῶλ. Ὑστερα τὸ πόμολο τῆς πόρτας γύρισε καὶ κάποιος μίλησε πίσω ἀπὸ τὸν ὦμό τῆς.

—Τελείωσε;

—Ναί, ψιθύρισε ἡ Ἐλσα. Πέθανε... Τί θέλεις Τζίμ; Τί κάνεις ἐδῶ;

—Διάβολε, εἶναι ἀδελφός μου.

Ὁ ἄνδρας πού εἶχε ἔλθει ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὸν νεκρὸ ἔπιασε τὸν σφυγμὸ του καὶ κούνησε τὸ κεφάλι λυπημένα.

—Ἐπρεπε νὰ με εἰδοποιήσης, εἶπε. Κάθε ἄνθρωπος θέλει νὰ δῇ τὸν ἀδελφὸ του πρὶν πεθάνῃ.

—Δὲν σὲ ἤθελε, ἀπήντησε ξερὰ ἡ γυναῖκα. Δὲν ἤθελε οὔτε ν' ἀκούσῃ γιὰ σένα, στενοχωριόταν ὅταν ἐρχόσουν διαρκῶς καὶ τὸν ἔβλεπες. Τώρα πού πέθανε, δὲν μπορεῖς νὰ φύγῃς καὶ νὰ μ' ἀφήσεις στὸν πόνο μου;

—Νὰ φύγῃ; κάγχασε ὁ Τζίμ. Καὶ ποῖα νομίζεις ὅτι εἶσαι; Ἡ γυναῖκα του; Ὁχι βέβαια! Ἡ ἐρωμένη του ἀπλούστατα, ἡ ἡ ὑπέρθετριά του. Καλὰ ἔκανε, μάλιστα καὶ φόρεσε ρούχα νοσοκόμας. Σκοτίσθηκα ἐγὼ ἂν ἔμεινες τέσσερα χρόνια μαζί του! Καὶ φαντάζεσαι λοιπόν ὅτι θὰ σὲ λάβω ὑπ' ὄψει μου!

—Φύγε, Τζίμ! φώναξε ἡ γυναῖκα. Σεβάσου τὴν δυστυχία μου! Ἦταν ἄνδρας μου! ὁ ἄνδρας μου, ἀσχετῶς ἂν δὲν τὸν εἶχα με στεφανί. Ἦταν τὸ πᾶν γιὰ μένα! Φύγε!

—Ἐσὺ νὰ φύγῃς! καὶ τώρα μάλιστα! μ' ἀκούς; βροντοφώνησε ὁ Τζίμ. Δὲν εἶσαι τίποτε, τίποτε! Εἶσαι ἓνα σκουπίδι γιὰ μένα καὶ σὲ ἀγνοῶ ἐντελῶς!

Ἡ Ἐλσα Νάς σηκώθηκε ξαφνικὰ ὀρθια.

—Παλιάνθρωπε! εἶπε, ὑπέροχη μέσα στὴν ἀγανάκτησή της. Δὲν θὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ πρὶν γίνῃ ἡ κηδεῖα. Δὲν θὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ πρὸ τοῦ τελειώσουν ὅλα—ὅλα! Πρὸ τοῦ ἀνακαλυφθῇ καμμιὰ διαθήκη, ἂν ὑπάρχῃ.

—Διαθήκη; ἐπανελάβε εἰρωνικά ὁ Τζίμ Τάιλερ. Δὲν ὑπάρχει διαθήκη, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ διαθήκη. Ὁ Χάρου ἦταν ὑγιεινός καὶ τόσο νέος καὶ πέθανε τόσο ξαφνικά. Πότε θακανε διαθήκη!

—Μὰ φύγε λοιπόν! φώναξε ἡ Ἐλσα Νάς. Φύγε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀδελφός σου εἶναι νεκρός ἐδῶ καὶ σὺ συζητᾷς γιὰ τέτοια πράγματα... Θὰ φύγῃς, ναι ἢ ὄχι!

Στὴν τελευταία αὐτὴ φράση εἶχε ὑψώσει τὸν τόνο τῆς, κάνοντας ἓνα πῆδημα πρὸς τὸ κομμοδίνι πού ἦταν πλάι στὸ κρεβάτι τοῦ νεκροῦ. Ἐνα πιστόλι ἦταν τώρα μέσα στὰ ἱδρύκιά της καὶ τὰ δάκτυλά της δὲν ἔτρεμαν.

Ἡ τελευταία αὐτὴ παρατήρησις ἔκανε τὸν Τζίμ Τάιλερ νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸς τὴν πόρτα.

—Ἀῤριο τὸ βράδυ πρέπει νὰ ἔχεις ἀδειάσει τὸ σπύτι! φώναξε φεύγοντας.

Τὴν ἄλλη μέρα, στίς ἔνδεκα, ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς Φόρβινλιντεντ ἐδέχετο τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Τζίμ.

—Σὰς ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχληση, κύριε διευθυντά, εἶπε ὁ Τζίμ, μόλις βρέθηκε μόνος μαζί του. Ὁνομάζομαι Τζίμ Τάιλερ. Ὁ ἀδελφός μου πέθανε χθὲς καὶ θὼ ἤθελα νὰ μοῦ παραδόσετε τὸ χρηματοκιβώτιό του.

—Μὰ εἶναι ἀδύνατον αὐτὸ, κύριε! Πρέπει προηγουμένως...

Ἐδίδασε τις ἀπελπιστικὲς προβλέψεις τοῦ γιαιτροῦ.

—Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε, εἶπε ὁ διευθυντὴς στὸν ὑπάλληλο, παίρνοντας τὸ κλειδὶ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Τζίμ.

Μόλις βγῆκε ὁ ὑπάλληλος, κτύπησε ἡ πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ διευθυντοῦ. Ἐνας κλητὴρ ἀνοίξε δειλὰ καὶ μίλησε.

—Κύριε διευθυντά, μιὰ κυρία θέλει νὰ σὰς δῇ.

—Εἶμαι ἀπασχολημένος αὐτὴ τὴ στιγμή! ἀπήντησε ὁ διευθυντής.

—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, ἀλλὰ ἡ κυρία λέγει ὅτι πρέπει νὰ σὰς δῇ ἀμέσως. Ὁνομάζεται κυρία Τάιλερ.

Ὁ Τζίμ Τάιλερ ἀνεπήδησε ἀπότομα.

—Πέστε της νὰ ἔρθῃ, ἀπήντησε ἀπλὰ ὁ διευθυντής.

Ὁ κλητὴρ ἐξηφανίσθη ἀμέσως.

—Μὰ δὲν ὑπάρχει κυρία Τάιλερ, διεμαρτυρήθη ὁ Τζίμ. Ὁ ἀδελφός μου δὲν ἦταν παντρεμένος.

—Νομίζω, κύριε, ὅτι θὰ μπορούσατε νὰ εἰσθε λεπτότερος!

Ὁ Τζίμ Τάιλερ γύρισε τὸ κεφάλι καὶ εἶδε τὴν Ἐλσα Νάς.

—Ἐσὺ! γρύλλισε.

Ἡ γυναῖκα τὸν ἀγνόησε ἐντελῶς καὶ ἀπευθύνθηκε στὸν διευθυντή.

—Βλέπω, κύριε, τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ κυρίου Τάιλερ, τοῦ ἀνδρός με τὸν ὁποῖον ἔζησα τέσσερα χρόνια. Τί σημαίνει αὐτό;

—Σημαίνει, μανταμ, ἀπήντησε ὁ διευθυντής, ὅτι ὁ κ. Τζίμ Τάιλερ ἀδελφός τοῦ μακαρίτου, θέλει νὰ ἐξακριβώσῃ τί περιέχει τὸ χρηματοκιβώτιο. Φυσικά δὲν πρόκειται νὰ τοῦ παραδώσω οὔτε καρφίτσα ἀπὸ τὸ περιεχόμενό του.

—Τί εὐτυχὴς σύμπτωσης! εἶπε χαμογελώντας ἡ νέα. Αὐτὸς εἶναι καὶ τῆς δικῆς μου ἐπισκέψεως ὁ σκοπός!

—Μὰ, κυρία μου...

—Σὰς παρακαλῶ, κύριε διευθυντά. Ὁλολογῶ ὅτι δὲν εἶμαι νόμιμος σύζυγος τοῦ μακαρίτου, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐξακριβώσω ἂν τοῦλάχιστον ὑπάρχῃ καμμιὰ διαθήκη. Ἐπίσης θέλω νὰ ξέρω τί περιέχει τὸ κιβώτιο, ἐν περιπτώσει κατὰ τὴν ὁποῖαν... καταλαβαίνετε;

Ὁ διευθυντὴς δίστασε μιὰ στιγμή.

—Ναί, ἀπήντησε ἐπὶ τέλους. Φυσικά, δὲν βλέπω τίποτα τὸ στραβὸ... Ἐχετε καμμιὰ ἀντίρρηση, κύριε Τάιλερ;

—Ὁχι! ἀπήντησε ξερὰ ὁ Τζίμ.

—Τότε μπορούμε νὰ ἀνοίξωμε τὸ χρηματοκιβώτιο.

Τὸ ἀνοίξε καὶ ἄρχισε νὰ βγάξῃ ἓνα—ἓνα τοὺς διαφόρους φακέλους, ἀπαγγέλλοντας τὸ περιεχόμενό των.

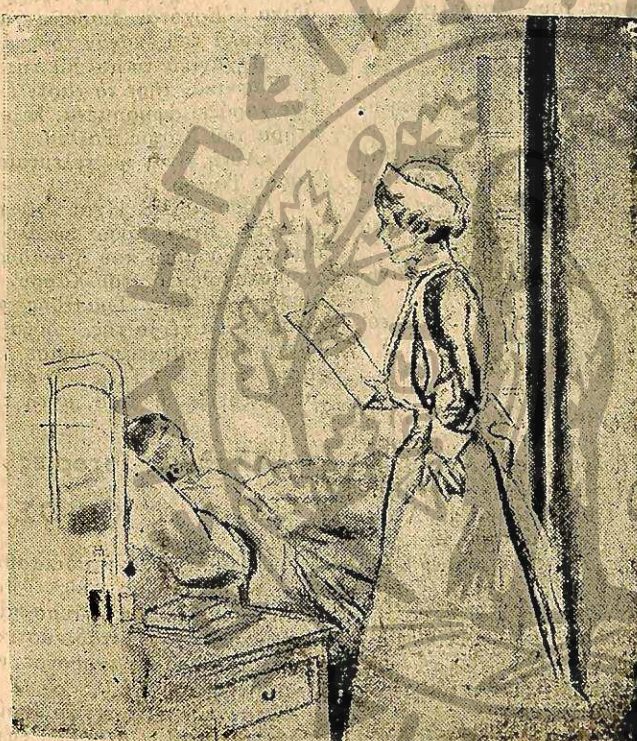
—Φάκελος Ὀυεστιγγαῶν... φάκελος Ἰοβὶν καὶ Σία... φάκελος χρεογράφων... φάκελος μετοχῶν... φάκελος...

—Μὲ συγχωρεῖτε κύριε, τὸν δέχομαι ἡ Ἐλσα Νάς. Θὰ ἤθελα νὰ κρατήσω σημειώσεις τοῦ περιεχομένου...

—Κι' ἐγὼ, ἐπίσης, εἶπε ὁ Τζίμ Τάιλερ.



Ἐκάθισε στὸ γραφεῖο καὶ ἔγραψε.



Ἐδίδασε τις ἀπελπιστικὲς προβλέψεις τοῦ γιαιτροῦ.

—Κύριε διευθυντά, είναι δυνατόν να μās δώσετε δύο φύλλα χαρτιού ; είπε ή γυναίκα βγάζοντας ένα μολυβάκι από τὸ τσαντάκι της.

—Κι' ένα μολύβι γιά μένα, πρόσθεσε ὁ Τζίμ.

—Έχεις μολύβι δεξιά σου ! είπε ξερά ή Έλσα.

Όταν ετοιμάσθηκαν, ὁ διευθυντής ἄρχισε νά ἀπαγγέλλη, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔγραφαν.

—Φάκελλος Ουέστινγκάουζ... φάκελλος Ίοβιν καί Σία... φάκελλος χρεωγράφων... φάκελλος μετοχῶν... ἀποδε ξεις φόρων... κρατική ἀλληλογραφία... διαθήκη !

—Διαθήκη ! ἀνεφώνησε ὁ Τζίμ Τάιλερ.

—Μάλιστα κύριε, ἀπήντησε ὁ διευθυντής. Καί ὁ φάκελλος δέν εἶναι καν σφραγισμένος... Θέλετε νά σās διαβάσω τὸ περιεχόμενον ;

—Βεβαίως, βεβαίως, εἶπε ὁ Τζίμ.

Ὁ διευθυντής σηκώθηκε ὀρθίως εἰς ἐνδειξιν σεβασμοῦ πρὸς τὸν νεκρόν.

«Αὐτὴ εἶναι ή τελευταία θέλησις καί διαθήκη, ἐμοῦ, τοῦ Χάρου Τάιλερ... Κληροδοτῶ ὅλη μου τὴν περιουσία εἰς τὴν Έλσα Νας, τὴν μόνην σύντροφο τῆς ζωῆς μου... Συνετάγη κλπ.»

—Παληγοῦναικο ! γρύλλισε ὁ Τζίμ. Ποῖός ξέρει πῶς τὸν ἐπεισες νά γράψῃ τέτοιο πράγμα ! Θά τὴν ἀκυρώσω τὴν διαθήκη αὐτή ! Θά σέ στεῖλω στὴν φυλακή... Θά... Δολοφόνισσα !

—Σās ἀπαγορεύω, κύριε ! δέχομαι ὁ διευθυντής.

Ἡ νέα γυναίκα σηκώθηκε ἀπότομα.

—Ξαναπέστο αὐτὸ πού λές ! φώναξε.

—Ναί, σὶδ ξαναλέω ! Εἶσαι μιὰ δολοφόνος !... Ὁ γιατρός πιστοποίησε ὅτι ὁ Χάρου πέθανε ἀπὸ δυσεντερία... Δέν τὸ πιστεύω ! Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸν δηλητηρίασες... Θά φροντίσω νά γίνῃ αὐτοψία... Εἶσαι δολοφόνος !

—Έξω, κύριε ! βροντοφώνησε ὁ διευθυντής. Δέν σās ἐπιτρέπω μέσα σὸ γραφεῖό μου !..

Ὁ Τζίμ ἐκλείσε μὲ πάταγο τὴν πόρτα...

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ή Έλσα ἐκαλεῖτο εἰς τὴν ἀστυνομία. Ὁ ἀστυνομικός ἐπιθεωρητής Οὐίλλιαμ Λέικερ ἄρχισε νά τὴν ἐξετάζῃ.

—Κυρία μου, γνωρίζω, ὅτι ὁ Χάρου Τάιλερ, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖον συζούσατε, ἔχει πεθάνει. Ἡ αὐτοψία ἀπέδειξε ὅτι ἐδηλητηριάσθη μὲ ἄρσενικό...

—Πῶς ; ! φώναξε ή γυναίκα γουρλώνοντας τὰ μάτια.

—Μάλιστα, μαντάμ, ἀπήντησε ἀτάραχος ὁ διευθυντής. Καί τώρα, ἐπιτρέψτε μου νά σās πῶσά πράγματα σās ἐπιβαρύνουν. Πρὸ ὀκτώ ἐτῶν, σὶδ Λαῖτσεστερ, διεπράξατε μιὰ πλαστογραφία, σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν ! Κατεδικάσθητε σὲ φυλάκιση τεσσάρων ἐτῶν. Μόλις βγήκατε ἀπὸ τὴν φυλακή, γνωρίσατε τὸν Χάρου Τάιλερ καί ἀπὸ τότε συζούσατε μαζί του... Ξέροντας ὅτι ή διαθήκη του σās ὥριζε γενικὸ κληρονόμο τῆς περιουσίας του—ἐξαιρετικά μεγάλη—ἐν παρενθέσει—φροντίσατε νά τὸν δηλητηριάσετε μὲ ἄρσενικό. Καταλαβαίνετε ὅτι...

Ἡ Έλσα Νας εἶχε σηκωθῇ ἀπότομα.

—Μά πρωτίστως, κύριε, δέν ἤξερα ὅτι ὑπῆρχε διαθήκη ὑπὲρ ἐμοῦ !

—Μαντάμ, ή διαθήκη συνετάγη, ὅπως ἀναφέρεται, παρουσία τῶν κυρίων Τζῶν Ντέιβς, πλοίαρχου καί Φ. Σίμμονς, μηχανικοῦ τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ. Θά μπορούσατε νά εὑρετε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, γιά νά πιστοποιήσουν ὅτι δέν εἰσθε παροῦσα κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης ;

—Δυστυχῶς ὄχι, κύριε. Διότι οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι ἐπνίγησαν κατὰ τὸ ναυάγιο τοῦ «Σιμούν».

—Α... ναί, θυμάμαι, ὁ πλοίαρχος Ντέιβς... βέβαια... Μά τότε, μαντάμ, ή θέσις σας γίνεται δύσκολη...

—Μοῦ ἐπιτρέπετε, νά μιλήσω κύριε ἐπιθεωρητά ;

—Ναί ;

—Δοιπόν, κύριε. Ξεχνάτε πολλὰ πράγματα. Πρῶτον ὅτι ή διαθήκη συνετάγη πρὸ τριῶν ἐτῶν, ἂν προσέατε τὴν ἡμερομηνία της. Σās ἐρωτῶ, ἂν ἤθελα νά δολοφονήσω τὸν Χάρου Τάιλερ, θά περίμενα τρεῖς ὀλόκληρα χρόνια ; Ὑστερα, σκεφθῆτε κάπως λογικά. Τί συμφέρον εἶχα νά κάνω ἓνα ἔγκλημα ; Ἀγαποῦσα τὸν Χάρου κι' αὐτὸς μὲ λάτρευε. Δέν εἶχα παρὰ νά τοῦ ζητήσω κάτι γιά νά τὸ ἀποκτήσω... Ἐπίσης ἀπὸ πού προμηθεύθηκα τὸ ἄρσενικό ; Σās ἐρωτῶ !..

Ὁ ἐπιθεωρητής σιωποῦσε.

—Νομίζω, κύριε, ὅτι προτοῦ ἀνακαλύψετε κάτι θετικὸ εἰς βάρος μου, δέν ἔχετε τὸ δικαίωμα...

—Μά, κυρία, λησμονεῖτε τὸ παρελθόν σας ; Λησμονεῖτε τὴν τετραετὴ φυλάκισή σας γιά πλαστογραφία ;

—Ὅχι κύριε, δέν τὴν λησμονῶ ! Ἄλλ' αὐτὸ δέν θά πῇ ὅτι εἶμαι δολοφόνος !.. Λυποῦμαι πολὺ, κύριε ἐπιθεωρητά, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δέν πρέπει νά μὲ καθυστερήτε περισσότερο.

Ὁ ἐπιθεωρητής Οὐίλλιαμ Λέικερ σηκώθηκε ὀρθίως.

—Μά λησμονεῖτε ἐπὶ τέλους, κυρία μου, ὅτι ὁ πᾶ ρ χ ε ι κάποιος ἔγκλημα ; Ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖον συζούσατε, ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον, χωρὶς ἀμφιβολία περιποιηθήκατε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συντόμου ἀσθενείας του, πέθανε δηλητηριασμένος ;

Μιὰ ξαφνικὴ σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Έλσας Νας. Κύνταξε μιὰ στιγμὴ τὸν ἐπιθεωρητὴ καί ὕστερα εἶπε χαμογελῶντας.

—Νομίζω, κύριε, ὅτι μοῦ ἀναθέτετε αὐτὴν τὴν στιγμὴ ἀστυνομικὰ καθήκοντα. Ὅπωςδήποτε δέχομαι νά σās βοηθήσω. Σās προτείνω νά ἐξετάσετε τὴν πιθανότητα τῆς ἐνοχῆς τοῦ Τζίμ Τάιλερ, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ δολοφονηθέντος. Σās πληροφορῶ τὰ ἐξῆς 1ον) Ὅτι ὁ Τζίμ δέν εἶχε καμμιὰ συμπάθεια γιά τὸν ἀδελφόν του, πρᾶγμα πού γνωρίζει ὅλος ὁ κόσμος. 2ον) Ὅτι ὁ Τζίμ εὐρίσκειται σὲ ἀθλία οἰκονομικὴ κατάσταση. 3ον) Ὅτι πηγαίνοντο ελεύθερα μέσα σὸ σπίτι μας, μὲ διάφορες προφάσεις. 4ον) Ὅτι, ἀκόμη κι' ἂν ἐγὼ ἤξερα τὴν ὑπαρξὴ τῆς διαθήκης, αὐτὸς δ ἐ ν τ ῆ ν ἤ ξ ε ρ ε, καί ἐπομένως ἤλπιζε, μὲ τὸ ἔγκλημά του, νά κληρονομήσῃ φυσιολογικῶς αὐτὸς τὸν Χάρου. 5ον) Ὅτι, μέχρι τῆς ἀνακαλύψεως τῆς διαθήκης, ὁ Τζίμ δέν εἶχε ἐκφέρει καμμιὰ ὑπόνοια φόνου. Καί τέλος, οὐφ ! ἔκτον καί κυριώτερον, ὁ Τζίμ ἔχει κάποιον παληοεργοστάσιο κατασκευῆς χημικῶν προϊόντων. Σās φθάνουν αὐτά ;

Ὁ Οὐίλλιαμ Λέικερ ἐδίωτασε μιὰ στιγμὴ. Ὑστερα εἶπε στὸν γραμματέα του.

—Μάρσον, δόσε ἐντολὴ νά παρακολουθήσουν τὸν Τζίμ Τάιλερ... Καί σεις, κυρία μου, μπορεῖτε νά πηγαίνετε.

Μόλις ὁμως ή Έλσα Νας βγήκε, ὁ ἐπιθεωρητής εἶπε στὸν Μάρσον.

—Φρόντισε νά τὴν παρακολουθήσουν κι' αὐτήν. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ ἄλλος εἶναι ὁ δολοφόνος. Θέλοντας νά τὴν ξεφορτωθῇ κι' αὐτήν, γιά νά κληρονομήσῃ ὅπωςδήποτε, ξεσκέπασε τὸ ἔγκλημά του, τὸ σκεπασμένο μολαταῦτα ἀπὸ τὸ πιστοποιητικὸ θανάτου τοῦ γιαιτροῦ... Ἄ ! τὸν ἡλίθιο !. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν γιαιτροῦ πού ἔδωσε τέτοιο πιστοποιητικόν, θά καλοπεράσῃ καὶ αὐτός... *

Πέρασαν τρεῖς μῆνες. Καθισμένη σὸ δωμάτιό της, μπροστὰ σὸ τραπέζι της, ή Έλσα Νας διάβριζε τὴν πρωινὴ ἐφημερίδα. Τὸ βλέμμα της ἔπεσε ἐπάνω σὲ μιὰ εἰδηση. Τὴν διάβασε, κτυπώντας ἀφηρημένα τὸ μολύβι της ἐπάνω σὸ τραπέζι.

Ὁ Τζίμ Τάιλερ, ὁ ὁποῖος κατεδικάσθη εἰς θάνατον ἀπὸ τὸ Κεντρικὸν Κακούργιοδικεῖον διὰ τὴν δηλητηρίασιν τοῦ ἀδελφοῦ του Χάρου Τάιλερ, ἐξετελέσθη σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὰς φυλάκας τῆς Πεντοβίλ...

—ὦ ! χουσέ μου Χάρου ! ψιθύρισε ή Έλσα Νας. Πᾶς ἄδικα ! Ἐρχόταν διαρκῶς γιά νά σέ ἰδῇ τάχα καί σέ δηλητηρίαζε ! Καλὴ τοῦ ἔκαναν τοῦ αἵμου !

Μηχανικὰ τὸ μολύβι της ἄρχισε νά τρέχῃ πάνω σ' ἓνα χαρτί. Ξαφνικά, πῆρε τὸ χαρτί ἐκεῖνο καί διάβασε τίς λέξεις πού εἶχε χαράξει ἀφηρημένα, λέξεις γραμμένες μὲ τὸ γραφικὸ χαράκτορα τοῦ Χάρου Τάιλερ.

«Αὐτὴ εἶναι ή τελευταία θέλησις καί διαθήκη, ἐμοῦ τοῦ Χάρου Τάιλερ...»

Πόσο ἀπλὰ εἶχαν γίνει ὅλα ! Γι' αὐτήν, πλαστογράφῳ μὲ ταλέντο, ἦταν τόσο εὐκόλο πρᾶγμα νά γράψῃ τὴν διαθήκη ἐκεῖνη. Τὸ μόνον πού ἦταν δύσκολο ἦταν νά τὴν χώσῃ μέσα σὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ Χάρου Τάιλερ, μπροστὰ σὰ μάτια τοῦ διευθυντοῦ τῆς Τραπεζῆς καί τοῦ Τζίμ Τάιλερ. Ἀλλὰ δέν βαριόσατε ! Τὰ χέρια της, δόξα τῷ Θεῷ, ἦσαν ἀρκετὰ ἐπιδέξια. Ὅταν ὁ διευθυντής γύρισε ἀ ρ ι σ τ ε ρ ᾶ γιά νά πάρῃ τὸ χαρτί καί ὁ Τζίμ δ ε ξ ι ᾶ γιά νά πάρῃ τὸ μολύβι πού τοῦ ὑπέδειξε ή ἰδία, αὐτὴ τί ἔκανε; κοιμόταν νομίζετε ;

Ὁ ΚΟΥΠΕΡ

Ἀληθινὲς ἱστορίες

ΚΑΚΟΣ ΟΙΩΝΟΣ...

Ὁ Σαμπενέτ, καταδικασθεὶς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Γαλλικῆς τρομοκρατίας εἰς θάνατον ἀπὸ τὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον, ἀπέθανε εὐθυμῶς κάνοντας καλαμπούρια, καὶ εὐφρολογῶν. Ὅταν ἄκουσε τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφαση, ρώτησε χαμογελῶντας τὸν πρόεδρο ἂν μπορούσε νά βάλῃ ἀντικαταστάτη γιά τὴν ἐκτίσιν τῆς ποινῆς.

Ὅταν ὠδηγεῖτο εἰς τὸ ἱκρίωμα ἐσχόνταφε καί, εὐθυμῶς μὲ χερὶ τῆς τελευταίας στιγμῆς, ἐφώνασε.

—Κακὸς οἰωνός, κάτι θά μοῦ συμβῇ. Ἐνας ἀρχαῖος Ρωμαῖος στὴ θέση μου θά ἐγύριζε σπίτι του.





МАЗЪ ЕБАНЪ

ПАНСЕОН



ЕЛЕНОВА РОБЕА

ПАНСЕОН



POZITA MORENO

«Η «Ολυμπία» μία
αποτυχημένη τραγω-
δία του Βολταίρου,
κυκλοφόρησε το
1763.

«Είναι το έργο» εξ ήμερών έγραφε σ'
έναν διάσημο κριτικό στον όποιον έστειλε
ένα αντίτυπο και του ζήτησε τη γνώμη
του.

—Ο συγγραφέας δέν έπρεπε ν' αναπαυ-
θής την έβδομήν ήμέραν, του απήντησε ό
κριτικός.

—Γι' αυτό και μετενόησε, του ξανάγρα-
ψε ό Βολταίρος ό όποιος άλλαξε έντελώς
την τραγωδίαν του, ή όποία έτσι μόρε-
σε νά σταθής στη σκηνή.

—Ο Δημοσθένης έταξείδευσε επίτηδες
στην Κόρινθο, γιά νά γνωρίση προσωπι-
κώς την Λαΐδα πού είχε ξετρελλάνει όλη
την Ελλάδα. Αλλά όταν της έζήτησε τον
ξωτά της, ή ώραία όσον και φιλοχρήμα-
τος έταίρα, του έζήτησε ένα ποσόν πού ά-
ναλογοῦσε μέ δύομισι εκατομμύρια
σημερινών δραχμών.

—Ποτέ δέν θά πληρώσω τόσο άκριβά
μιά μεταμέλειά μου απήντησε ό διάσημος
ρήτωρ.

—Ο λόρδος Τσέστερφιλντ, διάσημος γιά
την λεπτότητα του εύθιμου πνεύματός του,
διετήρησε μέχρι της τελευταίας στιγμής
της ζωής του την παιδρότητα του και την
ευτράπελη ιδιοσυγκρασία του. Λίγες ήμέ-
ρες πρό του θανάτου του βγήκε περίπατο
μέ άμάξι. Κάποιος τουπε όταν έγύρισε
σπίτι του.

—Επήγατε νά πάρετε τον άέρα σας,
μυλόρδε;

—Όχι, απήντησε, έπήγα νά κάνω πρό-
βα της κηδείας μου.

—Ο Λουδοβίκος ΙΑ ήταν ό αίμοβορό-
τερος βασιλεύς. Κατεδίωκε χωρίς δίκη
τους έχθρους του και τους έρωίχνε στο Ση-
κουάνα μέσα εις ένα τσουβάλι ό αύλάρχης
του Τριστάν. Κάποτε ό αύλάρχης, αντί του
καταδίκου Πικάρ, έπνιξε έναν άθώο κα-
λόγηρο. Όταν άνεκαλύφθη τό λάθος, ό
τύραννος πού ήταν φιλόδοξος, ειπε στον
Τριστάν.

—Εγώ έζήτησα την τιμωρίαν του λο-
χαγού Πικάρ. Διέταξε νά ψαλλή τρισάγιο
γιά τον καλόγηρο, πού ήταν ένας από τους
καλλιτέρους του βασιλείου μου και τρέ-
ξε νά τσουβαλιάσας άμέσως τον Πικάρ.

Παλαιότερα επικρατούσε στην Τουλού-
ζη της Γαλλίας ή συνήθεια νά ραπίζουν
τρεις φορές τό χρόνο έναν έβραίο στην
κεντρική πλατεία της πόλεως, γιά νά έκδι-
κούνται έτσι τη σταύρωση του Χριστού.
Είς τό Βιζιέ επίσης από την Κυριακή των
Βαίων έως τό Πάσχα, όποιος συναντούσε
έβραίο στο δρόμο, είχε τό δικαίωμα νά τον
ραπίζη. Ο λαός έκανε τόση κατάχρηση
του έθιμου αυτού, ώστε οι έβραίοι πρού-
χοντες της πόλεως, παρουσιάσθηκαν έν
σώματι στον επίσκοπο και διεμαρτυρήθη-
σαν ζωηρώς, ζητώντας την επέμβασή του.
Έκείνος τους απήντησε:

—Επουλήσατε άλλοτε τον Χριστόν
αντί τριάκοντα άργυρίων. Δέν έχετε τώρα
παρά νά έξαγοράσετε την ήσυχίαν σας αντί
τριάκοντα χιλιάδων χρυσών οκάδων.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚ ΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

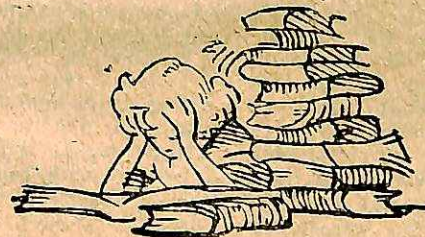
Και τό βάρβαρον έθιμον κατηργήθη
άφου οι έβραίοι του Βεζιέ συνήθρισαν
δι' έράνου τό ζητηθέν ποσόν.

—Ο αυτοκράτωρ Αύρηλιανός έλεγεν ότι
διά νά διατηρηται ό Ρωμαϊκός λαός εις
πειθαρχίαν, έπρεπε νά μή στερηται ποτέ
άρτον και θεάματα.

—Ο Ρωμαϊκός λαός, έλεγε, είναι ό
πλέον άξιαγάπητος λαός του κόσμου, αλλά
γι' αυτό πρέπει νά τρέφεται καλά και νά
διασκεδάζη.

Την εποχή πού στο Παρίσι πέθαιναν
άπό την πείνα, κατά τό τρίτο και τέταρτο
έτος της Δημοκρατίας, ή συρροή στα θέα-
τρα ήτο καταπληκτική. Οι Παρισίνοι λιμο-
κτονούσαν, αλλά δέν έννοούσαν νά λείψουν
άπό τό θέατρο. Και ό Δαντών έλεγε.

—Οι ύπερήφανοι Ρωμαίοι δέν έχρειά-
ζοντο παρά άρτον και θεάματα. Αλλά οι
Παρισίνοι, περισσότερο Ρωμαίοι από τους
Ρωμαίους, άρκοῦνται εις θεάματα μόνον,
χωρίς άρτον.



—Ο Γάλλος ιατροφιλόσοφος Καρδάν έ-
βεβαίωσε ότι οι κορέοι δέν προσβάλουν
όσους δέν τρώνε κρέας.

—Τά κρεβάτια της Τουλούζης (περι-
φήμου διά τους κορέους της) δέν τρώνε
κρέας, του απήντησε ό Ρουεώ, αλλά
τό δέν τό έμποδίζει νάναι γεμάτα από κο-
ρέους.

—Όταν ό Λεωνίδας έφευγε από τη Σπάρ-
τη γιά νά υπερασπισθή τά στενά των Θερ-
μοπυλών, ή γυναίκα του τον ρώτησε, αν είχε
νά της συστήση τίποτα.

—Τίποτε άλλο, απήντησε ό ήρωας βασι-
λεύς παρά νά ξαναπαντρευθής, αν πεθάνω,
μέ κανέναν καλόν και τίμιον άνδρα, πού
νά σου κάνει παιδιά, τά όποια θά μου
μοιάσουν.

—Ο Διονύσιος, τύραννος των Συρακου-
σών, όταν μπήκε στο ναό του Διός, είδε
ότι τό άγαλμα του πατρός των θεών, ήταν
σκεπασμένο μέ ένα μανδύα από άκατέρ-
γαστο χρυσό. Διέταξε τότε νά άφαιρέσουν
τό μανδύαν, λέγοντας.

—Αυτό τό φόρεμα θά είναι πολύ ζεστό
τό καλοκαίρι και πολύ κρύο τον χειμώνα.

—Επειτα οίχοντας ένα καραβόπανο έ-
πάνω στους ώμους του θεού.

—Αυτό, επρόσθεσε, θά είναι τό πιο
καλό γιά όλες τις εποχές.

Κι' έχυσε τό χρυσάφι του μανδύου γιά
νά τό μεταχειρισθή γιά τις άνάγκες του
κράτους.

Εμπορική μέθο-
δος

—Μην ποραπο-
νείσθε, φίλε μου.

—Αν ηύξησα όλες
τις τιμές των έμπορευμάτων μου κατά
50 οιο τόκανα γιά νά μπορέσω ν' αναγ-
γείλω αύριο στην πελατεία μου... μιά έ-
λάτωση 25 οιο.

—Η έταίρα Γαλλίς Νινόν ντε Αανκλός,
ή νεωτέρα αυτή Ασπασία, ή εύφυής, ή
λεπτή, ή πολιτισμένη, όσον και έκλυτος και
διεφθαρμένη, έπειδή εξέλογιαζε όλους
τους πρίγκηπες του βασιλικού οίκου, ήπει-
λήθη κάποτε από τη βασίλισσα της Γαλλίας
ότι θά την έκλειναν στη φυλακή των «μετα-
νοημένων πορνών».

—Δέν είμαι ούτε πόρνη, απήντησε ή
Νινόν... ούτε μετανοημένη.

—Ο Φραγκίσκος Α', βασιλεύς της Γαλ-
λίας άπεφάσισε νά δώση την μάχη του
Ντερνώ, την όποιαν κέρδισε περιφανώς,
παρά την γνώμην όλων των στρατηγών
του. Όταν έπρόκειτο ν' αρχίση ή μάχη,
και έβλεπε όλους τους γύρω του νά διστά-
ζουν, έβγαλε τό σπαθί του και ώρμησε έ-
ναντίον του έχθρου φωνάζων την περίφη-
μη έκείνη φράση, πού έμεινε ιστορική.

—Όποιος μ' άγαπά, μ' άκολουθεί!

—Ενας φαναρτζής του Μπιζανού, πού
εδιόβασε τά έργα του Βολταίρου, κατελή-
φθη από τόσο θαυμασμό προς τον μεγα-
λον συγγραφέα, όστις έφιλοδόχησε νά τον
ιδή από κοντά. Έξεκίνησε λοιπόν, γιά την
έξοχικήν έπαυλη όπου έμεινε ό συγγραφέας
του «Εγκυκλοπαιδικού λεξικού» και έζή-
τησε νά παρουσιασθή μπροστά του. Οι ύ-
πηρέται άρνήθηκαν νά τον αφήσουν νά
μπή άρχισε ζωηρά λογομαχία και ό Βολ-
ταίρος πού άκουσε τον θόρυβο, έβγαλε τό
κεφάλι του από τό παράθυρο και φώναξε
στον όχληρό επισκέπτη.

—Ποιός είσαι σύ; Γιατί θορυβείς;

—Είμαι, απήντησε ύπερηφάνως ό φα-
ναρτζής, ένας άνθρωπος πού κάνω τό ίδιο
έπάγγελμα μέ σένα, φωτίζω κι' εγώ τον
κόσμο.

Κατόπιν της ώρας αυτής άπαιτήσεως
ό επισκέπτης έγινε εύμενέστατα δεκτός στο
σπίτι του μεγάλου φιλοσόφου.

—Ο Σύλλας, ό όποιος έλεηλάτησε την
Ακρόπολιν ήτο τόσον σκληρός, ώστε ό Κι-
κέρων έλεγε γι' αυτόν:

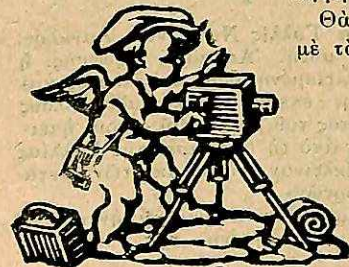
—Αν συναντούσε την Εύσπλαχία
στο δρόμο του, θά την κατεσπάρασε.

—Ενας ζωγράφος, ό Άσπερτινι, αντίξη-
λος στην τέχνη μέ τον μεγάλο ζωγράφο
Άννίβα Καρέας, έπειδή έλογομάχησε μα-
ζί του, τον έκάλεσε σέ μονομαχία. Ο
Καρέας έπήρε ένα πινελο και δείχνοντάς
το γιά αντίκαλό του, ειπε.

—Μέ τά δπλα αυτά σέ προκαλώ και
μόνον μέ τά δπλα αυτά μονομαχώ μαζί
σου.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΠΑΙΖΟΥΝ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ Η ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΣΜΗΝΑΡΧΙΑ ΜΑΣ

Σας είχα μιλήσει προ μερικῶν ἡμερῶν γιὰ τὴν μακάβρια σμηνάρχηά μας, τὴν Σμηνάρχηά τοῦ Θανάτου (ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος τοῦ «Πανθέου»), ποῦ ἔχει ὡς σκοπὸν νὰ πραγματοποιῇ αὐτοκινήτικα καὶ αεροπορικά δυστυχήματα γιὰ τὴν λήψη τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν.



Θὰ σὰς πῶ τώρα μερικὰ σχετικῶς μὲ τὸν τρόπο τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῶν τῶν δυστυχημάτων—καὶ πρὸ παντός—πὺς κατορθώσαμε νὰ μὴ ν πεθάνω με ὕστερα, ἀπὸ τέτοιες συγκρούσεις.

Ὅταν θέλω νὰ τσακίσω τὸ αὐτοκίνητό μου πάνω σ' ἕνα ἄλλο ἢ σ' ἕναν οἰονδήποτε ὄγκο, ἢ νὰ τὸ ἀναποδογυρίσω, ὁ τρόπος ποῦ μεταχειρίζομαι εἶναι ὁ ἑξής:

Κρατῶ γερά τὸ βολάν ἕως τὸ τελευταῖο δευτερόλεπτο, ἕως ὅτου, δηλαδή, βεβαιωθῶ ὅτι τὸ αὐτοκίνημα θὰ γίνη ὅπως τὸ ἠθέλα καὶ ὕστερα, σκύβω ταχύτατα, καὶ κουλουριάζομαι, ἀπιάζοντας σταθερὰ κατὰ εἰδικὰ λουριὰ στερεωμένα κάτω ἀπὸ τὸν πίνακα τῶν διαφόρων γνωμόνων. Προσπαθῶ νὰ κρατηθῶ ὅσο μπορῶ γερά, ἀλλὰ, φυσικώτατα, κυτῶ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, σύμφωνα μὲ τὸ καπρίτσιο τῶν πηδημάτων τοῦ αὐτοκινήτου καθὼς ἀναποδογυρνᾷ ἢ τσακίζεται.

Εἶναι περιττὸν νὰ τονίσω ὅτι τὰ αὐτοκίνητα ποῦ χρησιμοποιοῦμε εἶναι εἰδικῶς κατασκευασμένα, καὶ οἱ ἐσωτερικὲς παρειές τους εἶναι συμπληρωματικῶς σχεδιασμένες μὲ σερῶματα δερμάτος μὲ βαμβάκι. Αὐτὸ δὲν μὰς ἐμποδίζει βέβαια ἀπὸ τοῦ νὰ σπάσωμε διαρκῶς χέρια καὶ πόδια. Πῶς θὰ μπορούσε νὰ γίνη διαφορετικὰ ὅταν ἡ συνολικὴ ταχύτης τῶν δύο συγκρουόμενων αὐτοκινήτων υπερβαίνει πολλὰς φορὰς τὰ 200 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

Μιά μέρα, ποῦ ἔπαιζε τὸν ρόλο τοῦ Τζάκ Χιούλμπερι στὸ φιλμ «Μπολντνοκ Τζάκ», ἔπρεπε νὰ τραχώω ἕνα αὐτοκίνητο «Μπέντλεϋ» μ' ἕνα μικρὸ «Έρσκιν». Σημειώσετε ὅτι τὸ «Μπέντλεϋ» ποῦ ὠδηγοῦσα ἐγὼ θὰ ἔτρεχε, πρὶν ἀπὸ τὴν σύγκρουση, μὲ 130 χιλιόμετρα τὴν ὥρα καὶ ἄλλα τόσα θὰ ἔκανε, ἐρχόμενο ἀντίθετα, τὸ «Έρσκιν».

Επὶ ὥρες ὁλόκληρες μελέτησα τὴν ἐκτέλεση τοῦ «δυστυχήματος». Καὶ ἐπέτυχε πράγματι θαυμάσια: Ὁ πάταγος τῆς συγκρούσεως ἦταν τόσο τρομερὸς, ὥστε θὰ μπορούσε νὰ ἀκουσθῇ σὲ ἀπόσταση ἑνὸς μιλλίου.

Υπέροχο ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως.

Ἐπρεπε ὁμως νὰ βγῶ ζωντανὸς ἀπ' ἐκεῖνο τὸ αὐτοκίνημα σύμφωνα μὲ τὴν ἀπαιτήσεως τοῦ ἔργου. Εἶχαν περάσει τὰ ὀλίγα δευτερόλεπτα ποῦ ἔπρεπε νὰ περάσουν καὶ ἀποροῦσα πῶς δὲν εἶχε ἐμφανισθῇ ἀκόμη ὁ ὀπερατέρ, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου. Ξαφνικὰ εἶδα τὸν φακὸ τῆς κινηματογραφικῆς μηχανῆς. Δὲν πρόκονα ὁμως νὰ ἀλλάξω ὕψος.

Καὶ ἐτοί, στὴν σκηνὴν ἐκείνην ἐμφανίζομαι μ' ἕνα ὕψος ἐλαφρὰ ὀνειροπόλο!... Ὅσοι μὲ εἶδαν—ἢ ὅσοι μὲ δῆτε, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μὴν βγάλετε μιλιὰ, ἔ;

Βέβαια, τὸ μακάβριο ἐπάγγελμά μας ἔχει καὶ τὰ εὐεργετικά του. Θυμῶμαι ἕνα περιστατικὸ ποῦ μὰς ἔκανε νὰ πεθάνωμε στὰ γέλια. Ἄλλο ζήτημα ἂν μὰς ἀνάγκασε νὰ ἐπαναλάβωμε τὴν «σύγκρουση». Ἦταν μιὰ σκηνὴ τοῦ «Αγριεμένου Θηρίου». Μιά μεγαλὴ λιμουζίνα «Νταϊμερ» ἔπρεπε νὰ τραχώει πλάγια μ' ἕνα ἐπιβατικὸ «Σάμπιπ» καὶ νὰ ἀναποδογυρισθῇ ἐντελῶς. Σχεφθῆτε τώρα οἱ ἴδιοι τὴν σύγκρουση, ὅταν σὰς πῶ ὅτι ἡ «Νταϊμερ» ἔπρεπε νὰ τρέχη μὲ 100 χιλιόμετρα τὴν ὥρα καὶ ζυγίσε...

Οἱ προβλέψεις ὁμως ἦσαν πολὺ δύσκολες,—ἡ πλαγία γωνία τῆς συγκρούσεως τίς ἔκανε ἀκόμη δυσκολώτερες,— καὶ οἱ ὑπολογισμοὶ μου βγήκαν μὲ ὅλες ἀκριβεῖς. Ὅπου σδῆποτε, τὸ περιθώριο ἀσφαλείας ἀπεδείχθη πολὺ μικρὸ γιὰ ἕνα ἀπὸ τοὺς ὀπερατέρ. Ὁ φουαριέρης ὅταν εἶδε τὴν τεραστία λιμουζίνα «Νταϊμερ» νὰ ἔρχεται ἀγριεμένη πρὸς αὐτὸν μὲ τὸν τροχὸς στὸν ἀέρα, ἔκρινε ξαφνικὰ ὅτι «ὅποιος φυλάγει τὰ ροῦχά του, ἔχει τὰ μισὰ»

γιατί, σύμφωνα μὲ τὰ φαινόμενα, τὸ αὐτοκίνητο, ὠρισμένως, δὲν θὰ σταματοῦσε ἐκεῖ ποῦ ἔπρεπε καὶ θὰ τὸν ἔστελλε, στὸν ἄλλο κόσμον.

Γι' αὐτὸ, ὅταν τελείωσε ἡ ἀριστοτεχνικὴ σύγκρουσις καὶ βγήκα ἀπὸ τὸ ἔρειπια, ὑπερήφανος γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῶν ὑπολογισμῶν μου δὲν βρήκα... ὀπερατέρ ἀντικρὺ μου!...

Ὅλη ἡ μακάβρια ἐπιδειξις μου εἶχε γίνη γιὰ τὸ τίποτα!!!

Κυτᾶζοντας δεξιὰ καὶ ἀριστερά, δὲν εἶδα πούθεν τὸν ὀπερατέρ. Τὸν βρήκαν σὲ μιὰ γωνία τοῦ στούντιο καὶ τὸν φώναξαν γιὰ τὴν ἐπανάληψη τῆς σκηνῆς.

—Ἀδύνατον! εἶπε ἀπελπισμένος. Πῶς νὰ ἀντικρῶσω τὸν ὀπερατέρ, ποῦ κινδύνευσε τὴν ζωὴν του μπροστὰ σὲ μιὰ κινηματογραφικὴ μηχανή... χωρὶς ὀπερατέρ;

Εἰναι ποῦ εἶναι τρομακτικὰ ἐπικίνδυνα εἶναι μιὰ πτώσις ἀεροπλάνου μὲ ἀνάφλεξη. Μιά τέτοια πτώσις κόντεψε νὰ μὴ στοιχίσῃ ἐριστικὰ τὴν ζωὴν. Εἶχα κανονίσει τὰ πάντα καὶ ἔρριξα τὸ ἀεροπλάνο μὲ τὴν μύτη. Εἶχα ταχύτητα 80 χιλιόμετρων, πάνω σὲ ἑδαφος. Προτοῦ ἐγὼ ξεφύγω, ἔπρεπε νὰ βάλλω φωτιά σ' ἕνα τῆς βενζίνης. Μὲ τὸ ἀναποδογύρισμα τοῦ ἀεροπλάνου, θὰ ἔσπαζε ἡ ἀποθήκη τῆς βενζίνης καὶ θὰ ἔπαιρνε καὶ αὐτὴ φωτιά.

Ὅλα εἶναι κανονικά. Ἀλλὰ ἡ βενζίνη ὑπῆρξε γρηγορώτερη καὶ βγήκα ἀπὸ τὸ «αὐτοκίνημα» πραγματικῶς φλεγόμενος ὄγκος βγήκα σὲ μέση φωνάζοντας, οἱ πυροσβεστήρες ἀδείσαν ἐπάνω σκηνὴν καταστράφηκε καὶ ἐγὼ πήρα μιὰ τρομάρα ποῦ δὲν περιγράφεται.

Τὰ χέρια μου καὶ τὸ πρόσωπό μου πονοῦσαν ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα, ἀλλὰ μετὰ δέκα λεπτά πραγματοποιοῦσα τὴν ἴδια σκηνὴν μὲ ἄλλο ἀεροπλάνο: Οἱ σκηνοθέται δὲν συνειθίζουν νὰ περμεύονται!

Ἔνα παράξενο πρᾶγμα—καὶ ἴσως ἐγὼ θὰ ἔπρεπε νὰ ἦμουν ὁ τελευταῖος νὰ τὸ ἀποκαλύψω,—εἶναι ὅτι οἱ συγκρούσεις ἀεροπλάνων στὴν ἀέρα, ποῦ φαίνονται τόσο φορτικὲς καὶ ἐπικίνδυνες, εἶναι στὴν πραγματικότητά, οἱ πρὸ ἀκίνδυνες, ἀσχετῶς ἂν τίς τιτὰ μοῖραι ἀεροπορικὰ δυστυχήματα προκαλοῦνται μόνον ὅταν τὸ ἀεροπλάνο κυτῆται δυνατὰ πάνω σὲ ἑδαφος—πρᾶγμα, βέβαια ποῦ δὲν γίγνεται σὲ ὕψος 3.000 μέτρων.

Στὸν τιμοκατάλογό μας, τὸ φθινότερο σχεδὸν κατορθώμα εἶναι τὸ πέρασμα ἀπὸ ἕνα ἀεροπλάνο σὲ ἄλλο, ἐν πλήρει πτήξει. Ἐκεῖνο ποῦ εἶναι τρομακτικὰ δύσκολο εἶναι τὸ πέρασμα ἀπὸ ἀεροπλάνο σὲ αὐτοκίνητο ἐν κινήσει, ἢ ἀπὸ αὐτοκίνητο σὲ ἀεροπλάνο. Ἔνα λάθος ἐνὸς ἢ δύο ἐκατοστών (μῖλιστα), ἔκ μέρους τοῦ πρᾶγματος ἢ τοῦ πιλότου, σημαίνει θάνατον γιὰ τὸν ἀεροβάτη.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι γενικῶς ἡ ἐπιτυχία τῶν κατορθωμάτων τῆς σμηναρχίας μας ἐξαρτᾶται κατὰ ἕνα μέγιστον ποσοστὸν ἀπὸ τὴν τύχην ἢ ὁποῖα ὅταν θέλῃ νὰ φανῇ δυσμενὴς δὲν μπορεῖ νὰ καταπολεμηθῇ ἀπὸ καμμιὰ πείρα.

Αὐτὸ ὁμως δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἐπαναπαυθῇ κανεὶς σὲ καλὸν μὲν ἀστέρι, ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ποῦ θὰ ἐντατικὰ τὴν προσοχήν μου ὥστε νὰ ἀποφύγω καθεὺν δυσμενὴς ἀπορόπτο.

Θὰ σὰς ξαναμιλήσω καὶ ἄλλοτε γιὰ τὴν μακάβρια σμηνάρχηά μας,—τὴν Σμηνάρχηά τοῦ Θανάτου. Ἐκτός, βεβαίως, ἂν, ἐν τῷ μεταξύ, μὲ ἐπιθυμήσουν οἱ πρόγονοί μου ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμον καὶ μὲ φωνάξουν ἐπειγόντως, πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖον κυλῶ ὕλο καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ κυτῆσετε καὶ ἐσεῖς, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΥΠΟ ΑΝΣΕΛΜΟ ΝΤΑΡΝΤΙ

*Ήταν φθινόπωρο.

Τὰ φύλλα ἔπεφταν χροσοκίτρινα. Ἡ Τοῦ—Σαί καθόταν στὴν γλῶσση καὶ μὲ τὰ λευκὰ χερὰκια τῆς χαϊδεύε τα ἑβένινα μαλλιά τῆς, ἐνῶ τὰ ἀμυγδαλωτὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ.

Ήταν μόλις δέκα πέντε χρονῶν καὶ ἦταν ἡ πιὸ νέα ἀπὸ τῆς ἑξῆς ἀδελφῆς τῆς, ποῦ δούλευαν σὲ ἀγροκίνημα. Μόνον ἡ Τοῦ—Σαί περνοῦσε τὴν ἡμέρα τῆς, παίζοντας καὶ ὄνειροπολώντας, χωρὶς σκέψη καμμιὰ. Ήταν ἡ πιὸ ὁμορφη. Τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν δροσερὸ σὰν τὸ νεράκι ποῦ ἔτρεχε ἀπὸ τὴν πηγὴ καὶ χανόταν μέσα στὸν κήπο τοῦ γέροντος Πιν—Χό. Ἐνὸς πλουσίου μανδρινίου.

Μιά μέρα, ἐνῶ ὁ

Πιν—Χό περνοῦσε τὴν αὐλὴν τοῦ σπιτιοῦ του, ἄκουσε μιὰ μελωδία. Κύτταξε γύρω του καὶ εἶδε ἕνα νέο ποῦ καθόταν σὲ σκαλοπάτια τοῦ μεγάρου του καὶ ἔμιμειτο μὲ τὸ φλάουτό του τὸ φλοῖσθημα τοῦ συντριβανιοῦ. Ὁ μανδρινὸς τοῦ μίλησε καὶ ἀνεκάλυψε σὲ τὸν νέο ἕνα μεγάλο μουσικὸ καὶ ποιητικὸ ταλέντο. Τὸν ρώτησε ἀπὸ ποῦ ἦταν.

—Ἀπ' ἐδῶ! ἀπήντησε ἐκεῖνος.

—Ποῦ ἔμαθες νὰ παίζεις τόσο ὠραία μουσικὴ;

—Στὸν κήπο, ἀκούοντας τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν, τὸ θρόισμα τῶν φύλλων, τὸ μουρμουρίσμα τοῦ ρυακιοῦ.

—Ἐρεῖς νὰ τραγουδάς;

—Ναί. Καὶ ὁ νεαρὸς τραγοῦδισε μιὰ γλυκεῖα σερενάτα.

—Τότε, ἀπ' ἐδῶ καὶ σὲ ἑξῆς θὰ τραγουδάς γιὰ μένα, τοῦ εἶπε ὁ μανδρινός.

Ἔτσι ὁ νεαρὸς μουσικὸς μπῆκε σὲ πλούσιο μέγαρο τοῦ προστάτου του.

Ὁ Πιν—Χό τοῦ χάρισε ἕνα φασμηνίον φλάουτο καὶ ὁ νέος, ντυμένος μὲ πλούσια φορέματα, κάθισε σὲ μαξιλάρι τοῦ σαλονιοῦ γιὰ νὰ παίζῃ. Μὰ οἱ μουσικοὶ φθόγγοι δὲν ἔβγαζαν ἀρμονικοὶ καὶ ὁ μανδρινὸς ἐθύμωσε.

—ὦ, κύριε. Δὲν συνήθισα ἀκόμη στὴν καινούργια ζωὴ μου, τοῦ ἐξήγησε μ' εὐγένεια ὁ νέος. Ἀφήστε με νὰ κατέβω στὸν κήπο καὶ θὰ σὰς παίζω μελωδίες θαυμάσιες...

Ἡ Τοῦ—Σαί μόνον σὲ περιβόλι τῆς ἀγροκίας, μελαγχολοῦσε. Κύτταζε τὸ ρυάκι καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τῆς φάνηκε πῶς αὐτὸ τῆς μίλησε καὶ τῆς εἶπε: «Ἀκολουθήσε με». Καὶ ἡ νέα τὸ ἀκολούθησε. Ἐφθασε ὡς τὸν κήπο τοῦ Πιν—Χό.

Ὁ νέος μουσικὸς ἔπαιζε φλάουτο δίπλα στὴν βρύση, ἀλλὰ ἡ μουσικὴ του ἦταν ἀνιαρὴ, μελαγχολικὴ, ἀνήσυχη. Θὰ ἠθελε νὰ βρεῖται σὲ φτωχικὸν σπιτί, ἐλεύθερος καὶ ἀμέριμνος. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔρριξε τὸ φασμηνίον φλάουτο σὲ τὸ νερὸ τοῦ ρυακιοῦ.

Ἡ Τοῦ—Σαί ποῦ εἶδε τὴν ἀπογοητευμένην αὐτὴν κίνησιν του, ἔβγαλε τὰ σάνδαλά τῆς καὶ μὲ γυμνὰ τὰ ἀλαβάστρινα πόδια τῆς, μπῆκε σὲ τὸ νερὸ. Πῆρε τὸ φλάουτο καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

Ὁ μουσικὸς σηκώθηκε ὀρθὸς θαυμάζοντας τὴν ὁμορφίαν τῆς.

—Ποῖα εἶσαι; τὴν ρώτησε.

—Εἶμαι ἡ Τοῦ—Σαί, ἡ κόρη τοῦ Τάι—Πίγκ.

Ὁ νεαρὸς τραγουδιστὴς τὴν κυττοῦσε τώρα συγκινημένος. Ἡ νέα τοῦ εἶχε ἀνέψει μιὰ φλόγα στὴν καρδιά. Τὴν πήρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε.

—Αὐτὸς εἶναι ὁ κήπος μου. Ἔλα νὰ σοῦ τραγουδήσω ἕνα καινούργιον τραγοῦδι ποῦ γέμισε τώρα τὴν καρδιά μου.



Με τὴν ὁμορφὴν ἐκείνην τραγοῦδιστρια.

Καὶ ἔτραγοῦδισε μαγικά. Ἡ Τοῦ—Σαί τὸν ἀκούε καὶ ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε δυνατά. Τὸ τραγοῦδι τελείωσε μ' ἕνα στεναγμὸ καὶ ὁ νέος μουρμούρισε μὲ φωνὴν ποῦ ἔτρεπε.

—Σ' ἀγαπῶ, Τοῦ Σαί.

—Κι' ἐγώ... σ' ἀγαπῶ ἐπιθύρισε καὶ ἐκεῖνη.

Μὰ ὅταν ὁ μουσικὸς τῆς φίλησε τρυφερὰ τὰ μάτια καὶ τῆς χαϊδεύε τα μάγουλα, ἡ Τοῦ—Σαί κατάλαβε τὴν σημασία ἐκείνων τῶν λέξεων. Καὶ ὅταν τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν φίλησε στὰ χεῖλη, μιὰ γλυκεῖα μουσικὴ γέμισε τὴν καρδιά τῆς, ποῦ θεία ἀπ' ἐκείνην ποῦ

βγήκε ἀπ' τ' ἀσημένιον φλάουτο. Ἔτσι, κάθε μέρα πιά, ἡ Τοῦ—Σαί ἀκολουθοῦσε τὸ τρέξιμο τοῦ ρυακιοῦ καὶ πήγαινε στὸν κήπο τοῦ Πιν—Χό.

Ὁ νέος ἔπαιζε τώρα θαυμάσια καὶ ὁ μανδρινὸς μὲ τοὺς φίλους του ἦσαν ἐνθουσιασμένοι.

—Σ' ἐμπνέει μόνον ὁ κήπος; ρώτησε μιὰ μέρα τὸν ποιητὴ.

—Μάλιστα, κύριε. Ἡ ὁμορφία τῶν λουλουδιῶν μοῦ δίνει ζωὴν.

Ὁ Πιν—Χό δὲν πίστεψε ὅτι μόνον τὰ λουλούδια ἐνέπνεαν τόσο τὸν μουσικὸ καὶ ἕνα βράδυ παραφύλαξε καὶ εἶδε τὸν νέο ποῦ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Τοῦ—Σαί, τὸ ὠραιότερο λουλούδι τοῦ κήπου. Ὅταν οἱ δύο ἐρασταὶ χωρίστηκαν, κάλεσε τὸν δικηγόρο του καὶ ἔμεινε μαζί του ἀρκετὴ ὥρα, συζητώντας.

Δὲν βρῖσκες πιά ἐμπνευση στὸν κήπο μου; εἶπε ὕστερα ἀπὸ μέρους ὁ Πιν—Χό στὸν μουσικὸ. Γιατὶ σταμάτησε ἔτσι ἀπότομα ἡ ἐμπνευσις σου;

Ἐκεῖνος δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ καὶ ὑπέφερε λησσωπιά. Δὲν ἔπαιζε πιά, δὲν τραγοῦδουσε, γιατί ἡ Τοῦ—Σαί δὲν ἐρχόταν στὸν κήπο πιά.

Ἔνα μῆνα ἀργότερα ὁ Πιν—Χό ἀνῆγγελε τοὺς γάμους του. Μὲ σαδιστικὴ ἀνατολίτικη σκληρότητα, θέλησε νὰ παρεννεθῇ καὶ ὁ νέος σ' αὐτοὺς καὶ ὅταν ἐκεῖνος εἶδε τὴν Τοῦ—Σαί τυλιγμένην σὲ νυφικὸν πέπλο, ἔτρεξε στὸν κήπο νὰ βρῇ ἐκεῖ παρηγοριά.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἐνῶ ὁ Πιν—Χό ἐτοιμαζόταν νὰ πάῃ σὲ περὶπτερο τοῦ κήπου ὅπου τὸν ἐπερίμενε ἡ Τοῦ—Σαί, πήγαν κοντὰ του τρέχοντας οἱ ὑπηρέται καὶ τοῦ ἀνῆγγελλαν λυπημένους.

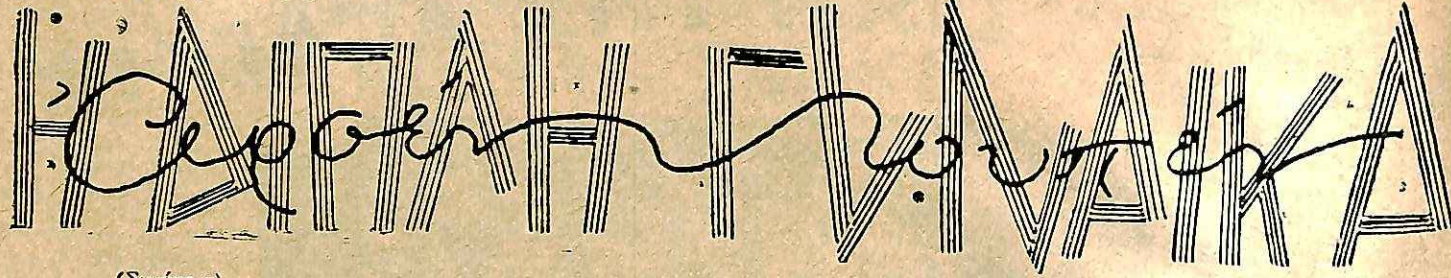
—ὦ, κύριε ὁ γυῖός σου ὁ ποιητὴς δὲν ζῇ πιά! Τὸν βρήκαμε κρεμασμένο ἀπὸ τὴν μεγάλην κερασίαν.

—Μὰ τί μοῦ λέτε; φώναξε ὁ μανδρινός. Ἐγὼ δὲν ἔχω γυῖο!

—Τὸ παιδί ποῦ ἔπαιζε καὶ τραγοῦδοῦσε τόσο ὁμορφα ἦταν γυῖός σου, ἐξήγησαν οἱ ὑπηρέται. Ἦσαν καρπὸς τοῦ ἐρωτός σου μὲ τὴν ὁμορφὴν ἐκείνην τραγοῦδιστρια, τὴν ὁποῖαν ἐδίωξες ἀγρότε- ἀπὸ τὸ σπιτί σου ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια. Ἦσουν τόσο ἐκνευρισμένος τότε, ὥστε σὰν γεννήθηκε τὸ παιδί δὲν σοῦ εἶπαμε τίποτα ἀπὸ φόβο μήπως μὰς τιμωρήσῃς. Πιστεύαμε πῶς τὸ ἤξερες καὶ γι' αὐτὸ δὲν τολμήσαμε νὰ σὲ πτοῦμε.

Ὁ μανδρινὸς σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Δυὸ ὁλόκληρες ὥρες πέρασαν γεμάτες ἀγωνία καὶ τύψεις. Ἐνοιώθε βαθεῖα πῶς αὐτὸς ὑπῆρξε ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ γυιοῦ του. Τοῦ εἶχε παρμένα τὴν μόνην ἐλπίδα στὴν ζωὴν τὴν ἀγάπην του!

Σηκώθηκε, πήρε ἀπὸ κάποιον ἐπιπλο ἕνα φιλντισένιο μαχαίρι, τὸ ἔμπηξε στὴν καρδιά του καὶ κυλίσθηκε σὲ πάτωμα νεκρός...



(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Οι επισκέψεις σου, λοιπόν, στον μαρκήσιο γίνονται για να του αποσπας χορηγία ;
—Αυτό αφορά μονάχα εμένα.

15

Ο φόνος

Ο Ραούλ βηματίζει σκεπτικός απ' την μιαν άκρη του δωματίου στην άλλη.

Η Κλάρα τραβηγμένη σε μια γωνιά του διβανιού, με το πρόσωπο κρυμμένο ανάμεσα στις παλάμες, φαινόταν συντετριμμένη από τις άποκαλύψεις του διαρρήκτη, ενώ ο τελευταίος, όρθιος και με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, παρακολουθούσε τη σκηνή με ένα ύφος θριάμβου.

Ο Ραούλ σταμάτησε έξαφνα μπροστά του.

—Με λίγα λόγια, είπε, έχεις μελετήσει καλά το έκβιαστικό σχέδιό σου.

—Δεν είχα σκοπό να εκβιάσω κανένα. Μάθενα αποδείξεις για να εκδικηθώ τον θάνατο της θείας μου Έλισάβετ. Σήμερα όμως, η τύχη θέλησε να μου χρησιμεύσουν οι αποδείξεις αυτές ως σωσίβιο. Κάνε μου λοιπόν, τόπο να περάσω !...

Ο Ραούλ τον κύτταξε κατάματα.

—Και στερα ; ρώτησε.

Ο Βαλτέξ κατάλαβε ότι είχε κερδίσει το παιχνίδι και και θέλησε να έπωφεληθώ της νίκης του έως το τέλος.

—Υστερα—απάντησε, τονίζοντας τις λέξεις—ή έρωμένη μου θάρρη μέσα σε μιά ώρα να μ' εύρη εκεί που θα της όρίσω.

—Η έρωμένη σου...; ποιά έρωμένη σου;

Ο Βαλτέξ έδειξε την Κλάρα.

—Αυτή έχει !..

Ο Ραούλ έγινε κατακκόκινος.

—Έχεις λοιπόν, την άξισή σου !.. τραύλισε με πνιγμένη φωνή, Ελπίζεις ;...

—Δεν ελπίζω τίποτε. Απαιτώ να πάρω την γυναίκα που μου ανήκει...;

Το πρόσωπο του Ραούλ είχε πάρει μιά έκφραση τόσο άγρια, ώστε ο Βαλτέξ σταμάτησε και το χέρι του χάιδεψε μηχανικά τη λαβή ενός μαχαιριού που βρισκόταν στη ζώνη του.

Οι δυο άνδρες άναμετρήθηκαν για μιά στιγμή με το βλέμμα κι' άμέσως ύστερα βρέθηκαν άγκαλιασμένοι και κυλισμένοι, σ' ένα άμορφο όγκο, στο πάτωμα.

Πιο εύκλινος ο Ραούλ απέκτιψε εύθως άμέσως την ύπεροχη και σε λίγες στιγμές ο διαρρήκτης δεχόταν τα μανιάδη κυτυπιά του, έξουθενωμένος, άνίκανος να προβάλλη την παραμικροτέρα άμυνα.

Η Κλάρα—που στην άρχή παρηκολούθησε τη σκηνή, άφωνη απ' τον τρόμο—έτρεξε κοντά στον Ραούλ.

—Αφού τον... φώναξε. Ραούλ, σε ίκετεύω, άφησέ τον να φύγει... Κάνε το... για τον πατέρα μου!

Ο Ραούλ την κύτταξε χωρίς ν' άφήση τον αντίπαλό του.

—Φοβήθηκες τις άπειλές του ; Μα κι' αλήθεια να ήσαν όσα είπε, πάλι δεν θα τολμούσε να μιλήση.

—Όχι, όχι, Ραούλ! Είναι κακοήγος!.. θα εκδικηθώ!..

Ο Ραούλ σηκώθηκε.

Στον πύργο του Βολνίκ, κοντά στο Βισού, δολοφονείται μυστηριωδώς ο άδελφός Έλισάβετ Όρναιν χωρίς αι άρχαι ν' ανακαλύψουν ούτε καν τον νομικό, οι έπιθεωρηται Γκορζερέ και Φλαμιάν περιμένουν στο σταθμό γινωστήν με το όνομα Κλάρα ή ξανθή, έρωμένην του διαρρήκτη Γκραν Πώλ. Η νέα φθάνει πράγματι, αλλά διαφεύγει απ' τον σταθμό και οι άνι κιν' ο Λουπέν υπό το όνομα κ. Ραούλ ο όποιος ζητεί να άνευρη ένα από την ύπεροχη ξανθή όμορφιά της νέας, παραπλανά τους γονιτευμένους κούς και την βοηθεί να διαφύγη. Την ίδια νύχτα έρευνώντας στο μέγαρο του μαρκήσιου για την ανακάλυψη ντοκουμέντων για τον χαμένο θησαυροτάρι του μαρκήσιου. Η νέα του ζητεί να την προστατεύση απ' τον Γκραν Πώλ, κι' αυτός την συνοδεύει ως τον δρόμο όπου συμπλέκεται με νασυναντά στον πύργο του Βολνίκ αλλά η νέα προσποιείται ότι δεν τον ίδιο βράδυ στο καμαρέ-Καζινό Μπλά-πυροβολεί όμως έφευγει και το που εμφανίζεται στη σκηνή ως χορεύτρια. Η νέα λιποθυμεί, χωρίς όμως θέλει να συλλάβη κι' αυτόν, την φέρνει στο σπίτι του, του Ωτέιγ. Η νέα αυτό τον στενοχωρεί. Ο Γκραν-Πώλ παρασύρει την Κλάρα στο διαμέριση, άπειλώντας ότι θα καταγγείλν τον μαρκήσιο—του όποιου νόθο παιδί είναι η νέα—ως δολοφόνος της Έλισάβετ Όρναιν.

—Έμπρός! φώναξε στον Βαλτέξ. Άκουσες; Μπορείς να πηγαίνεις... Άλλά, αν καμιά φορά θέλησης να κυτπήσεις τον μαρκήσιο ή την Κλάρα, ξέρε το' είσαι χαμένος !.. Έμπρός φύγε !..

Ο Βαλτέξ άνασηκώθηκε με κόπο και προσπάθησε ν' άναστηρίχθι στα πόδια του. Φαινόταν τρομερά εξητλημένος και με δυσκολία κρατούσε σε ίσορροπία το κορμί του.

Έκανε μερικά βήματα τρικλίζοντας. Κατόπιν σάν ν' άν τον έγκατέλειψαν, έφανικά οι δυνάμεις του, ταλαντευόθηκε δεξιά άριστερά κι' ήρθε και σωριάστηκε μπροστά στο μικρό τραπέζι κι' πνύ βρισκόταν δίπλα, στο φωτέιγ.

Όλες αυτές οι κινήσεις δεν ήσαν παρά ένα τέχνασμα για να πλησιάση το τραπέζι, στο μισά-

νοικτο συτάρι του όποιου άστραφτε το άτσάλι του περιστρόφου. Καθώς, λοιπόν, προσπαθούσε, δίδεν, ν' άνασηκωθώ, το χέρι του χούφτωσε με άστραπιαία ταχύτητα το περιστρεφο και στράφηκε όπλαμένο προς την διεύθυνση του Ραούλ.

Η Κλάρα, ένα βήμα μακρύτερα απ' τον διαρρήκτη, τον κύτταξε με τα μάτια γουρλωμένα από φόβη. Κάτι σάν τρέλλα πέρασε τη στιγμή εκείνη απ' το μυαλό της νέας. Το λεπτό γυναικείο χέρι βυθίστηκε στο κορσάκι και όπλαμένο μ' ένα μαχαίρι—που τράβηξε απ' εκεί μέσα—κατέβηκε με δύναμη στο στήθος του Βαλτέξ!..

Το κυτπημα δόθηκε με τέτοια όρμη, ώστε το μαχαίρι βυθίστηκε ως τη λαβή στο στήθος του Βαλτέξ.

Ο διαρρήκτης άφησε ένα ούρλιασμα πόνου, έκανε μερικά βήματα παραπατώντας και κυλίστηκε άνάισθητος επάνω στο ντιβάνι.

Τότε μόνο η Κλάρα κατάλαβε τη σοβαρότητα εκείνου που είχε κάνει. Το βλέμμα της θολό από μιά τραγική άπελπισία κύτταξε τον Ραούλ, που της άποσπούσε το μαχαίρι απ' τα σφιγμένα της δάκτυλα.

—Σκότωσα!..τραύλισε με άπόγνωση. Μη μ' εγγίζεις!..Πρέπει να με μισής !..

—Μην λές κουταμάρες, την μάλωσε χαιδευτικά εκείνος... Η σύχασε και πές μου γιατί τον χτύπησες;

—Η νέα τον κύτταξε έκπληκτη.

—Θά σε πυροβολούσε!.. Δεν είδες το όπλο ;

—Μά, μικρούλα μου, το όπλο ήταν άδειο. Το είχα εκεί άφημένο προκλητικά ως δόλωμα... για να το προτιμήση αντί του δικού του, όποιος θάθελε να με πυροβολήση.

Η Κλάρα δεν άπήνησε. Κύτταξε το άκίνητο σώμα και ένα ρίγος φόβης και τρόμου την άνατάραζε κάθε στιγμή.

Ο Ραούλ την τράβηξε άπαλά και την ύπερνώσε να να καθίση στο φωτέιγ, γυρίζοντάς το έτσι, ώστε να μην άντικρύξη ή νέα το κορμί του Βαλτέξ.

Πλησίασε κατόπιν τον διαρρήκτη και άκούμπισε το ατί του στο στήθος του.

—Η καρδιά κυτπά άκόμη !.. μουρμούρισε μέσ' στα δόντια του, αλλά είναι ή άγωνία!

Ξαναγύρισε κοντά στην Κλάρα.

—Σήκω να φύγης, άγάπη μου,είπε.Δεν μπορείς να μείνης εδώ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η νέα τινάχθηκε επάνω με μιά ξαφνική ένεργητικότητα.

—Νά φύγω ;... φώναξε. Και σύ ;

—Δεν μπορώ να έγκαταλείψω αυτόν τον άνθρωπο.

Έλεγε εν γνώσει του ψέμματα, έφ' όσον ήξερε πολύ καλά ότι ο Βαλτέξ ήταν χαμένος και κάθε προσπάθεια γι' αυτόν θάταν περιττή. Έπρεπε όμως να άπομακρύνη όπωσδήποτε απ' αυτό το μέρος τη νέα και ύστερα να σκεφθή πώς να άντιμετωπίση την κατάσταση.

Η Κλάρα κατάλαβε τη σκέψης του.

—Η θά φύγωμε μαζί, φώναξε, ή δεν φεύγω διόλου. Θέλεις να μείνης για να αναλάβης εύς την εύθύνη του έγκλήματος... Δεν θά σ' άφήσω.

Καθώς έτοιμαζόταν να της μιλήση το βλέμμα του έπεσε απ' το παράθυρο προς το δρόμο. Ζάρωσε τα φρύδια, άνήσυχος.

Τώρα είπε, είναι άδύνατον να φύγωμε. Κάτω στο δρόμο κάνει βόλτες ο Γκορζερέ με δυο άστυνομικούς.

—Είμαστε χαμένοι, τραύλισε η Κλάρα κάτωχη.

—Άστεινέσαι ; έκανε μ' ένα χαμόγελο ο Ραούλ. που ή κρισιμότης της καταστάσεως σταθεροποιούσε την ψυχραιμία του.

Έτρεξε στο τηλέφωνο και πήρε έναν άριθμό.

—Έμπρός !.. σύ είσαι, Καρολίν; ρώτησε. Ναι ; άκουσε τι θέλω από σένα... Υστερα από λίγο, πάρε τη γραμμή μου και χτύπα το κουδούνι επί πέντε λεπτά, χωρίς διακοπή... Με κατάλαβες;Ναι... συνέβη κάποια δυστύχημα. Θά σου εξηγήσω άλλοτε.

Έκλεισε το τηλέφωνο κι' έτρεξε κοντά στην Κλάρα

—Πάμε της είπε, παίρνοντάς την απ' το χέρι. Υστερα από δεκα λεπτά το κουδούνισμα του τηλεφώνου θά κάνει τη θυρωρή να τρέξη εδώ. Μόλις δώ το πτώμα θά βάλη τις φωνές και θά τρέξη ο Γκορζερέ... Πάμε ! Θά φύγωμε απ' τα κεραμίδια !

Η φωνή του ήταν τόσο ήρεμη και τόσο πειστική ώστε ή νέα τά βρήκε όλα αυτά φυσικώτατα και τον άκολουθήσε χωρίς να ζητήση περισσότερες εξηγήσης.

Βγήκαν έξω, αφήντας άνοιχτές όλες τις πόρτες ώστε να άκουσθή καθάρά και έντονα το κουδούνισμα του τηλεφώνου, που άρχισε μόλις έφθασαν στην σκάλα.

Πλησίαζαν στο τρίτο πάτωμα όταν διαπεραστικές κραυγές άκούσθηκαν απ' το διαμέρισμα του Ραούλ.

Ήταν ή θυρωρή, που άντίκρυζε ξαφνικά επάνω στο ντιβάνι το άκίνητο σώμα του Βαλτέξ.

—Τό ώραίο θά ήταν, παρατήρησε ο Ραούλ—που ξαναύρισκε σιγά—σιγά την ήρεμη ειρυνική διάθεσή του—να κατηγορηθώ ή θυρωρή για το έγκλημα!..

Το τρίτο πάτωμα του μεγάρου ντ' Ερλεμόν έχρησίμευε ως κατοικία του υπηρετικού προσωπικού του μαρκήσιου. Λόγω της ώρας οι υπηρέται; ήσαν όλοι άπασχολημένοι στις δουλειές των και άπόλυτη ήσυχία βασιλευε εκεί.

Από το παράθυρο ενός δωματίου ο Ραούλ κύτταξε της στέγες των γειτονικών σπιτιών. Μιά γρήγορη έπισκόπησις του έδειξε το δρόμο της σωτηρίας.

Τά παράθυρα του πέμπτου πατώματος ενός γειτονικού σπιτιού βρισκόταν στην ίδια άκριβώς άκριβώς γραμμή με τη στέγη του μεγάρου.

Απ' το μέρος που βρισκόταν ο Ραούλ μπόρεσε να διακρίνη ότι στο διαμέρισμα του σπιτιού αυτού, στο όποιον έπρεπε να είσχωρήσουν δεν ύληρχαν διόλου έπιπλα. Προφανώς το διαμέρισμα εκείνο ήταν ξενοίκιαστο.

—Θαυμάσια!είπε.Δρόμο, τώρα για τα κεραμίδια!

Η έξοδος στη στέγη δεν ήταν διόλου δύσκολη. Ένας φεγγίτης, που άνοιγόταν στην όροφή του δωματίου, τους έχρησίμευσε ως πόρτα. Ο Ραούλ βοήθησε την Κλάρα να περάση πρώτη και κατόπιν την άκολουθήσε.

Διέσχισαν γρήγορα τα λίγα μέτρα που τους χώριζαν απ' το γειτονικό σπίτι κι' ύστερα από λίγες στιγμές γλυοτρούσαν από ένα παράθυρο, στο κενό διαμέρισμα.

Τώρα πιά δεν έμενε άλλο παρά να βρουν την σκάλα που ώδήγούσε στο ισόγειο. Άκολουθώντας έναν διάδρομο που

χώριζε σε δύο μέρη το διαμέρισμα έφθασαν στην έξώθυρα. Ο Ραούλ την άνοιξε κι' άντίκρυσαν, δύο βήματα πιο πέρα την! κορυφή της κεντρικής σκάλας του σπιτιού.

—Τώρα, είπε ο Ραούλ, άς λάβωμε τα μέτρα μας. Δεν πρέπει να μάς δουν να βγαίνωμε μαζί γιατί θά κινήσωμε τις ύποψιες της θυρωρού. Πήγαινε εύς πρώτη. Ο δρόμος κάτω είναι μιά πάροδος της προκυμιάς Βολταίρ. Θά προχωρήσης απ' την άντίθετη προς την προκυμιά διεύθυνση.Στον άριθ. 5, της τρίτης παρόδου προς τα άριστερά,είναι το ξενοδοχείο ή «Ιαπωνία».

Εμπα μέσα και περιμένε με, Σε δέκα λεπτά θάρρω να σε συναντήσω.

Την ώδήγησε ως το κεφαλόσκαλο και πιάνοντας το όχορο προσωπάκι στις παλάμες του, πρόσθεσε.

—Θάρρος, μικρούλα μου. Διώξε αυτή την άπελπισμένη έκφραση απ' το πρόσωπό σου.

Η νέα χαμογέλασε βεβιασμένα αλλά εύθως άμέσως τα μάτια της γέμισαν δάκρυα.

—Σκότωσα έναν άνθρωπο... τραύλισε μέσα στους λυγμούς της. Ο Ραούλ την τράβηξε στην άγκαλιά του.

—Μην το συλλογίζεσαι διόλου, της είπε τρυφερά. Σκέψου ότι μου έσωσες την ζωή. Ναι, ναι, μου έσωσες τη ζωή... Το περιστρεφο ήταν γεμάτο!..

Αυτό δεν ήταν αλήθεια. Το όπλο ήταν πράγματι άδειο. Άλλά έ Ραούλ ήθελε να κάνει τη νέα να δικαιολογήση στη συνείδησή της το θάνατο του Βαλτέξ.

Τίποτε όμως δεν ήταν δυνατόν να άπαλλάξη την Κλάρα από τις τύψεις που την συνέτριβαν.

Τραβήχθηκε ήρεμα απ' την άγκαλιά του και βόδισε με σκυφτό το κεφάλι προς τη σκάλα.

Ο Ραούλ την παρακολούθησε με το βλέμμα όπου εξαφανίστηκε στις στροφές της σκάλας. Υστερα άρχισε να μετρά. Όταν έφθασε στα διακόσια κατέβηκε κι' αυτός.

Βγήκε στο δρόμο χωρίς να συναντήση κανένα εμπόδιο κι' άκολουθήσε τη διεύθυνση που είχε δώσει στη νέα.

Έφθασε στο ξενοδοχείο ένα τέταρτο άκριβώς μετά την στιγμή που χωρίσθηκαν.

Μπήκε μέσα και ρώτησε τον θυρωρό. Η Κλάρα δεν είχε έλθει.

—Περίεργο! ψιθύρισε έκπληκτος. Βγήκε έξω και κύτταξε στο δρόμο. Η νέα δεν φαινόταν πουθενά.

—Είναι άκατανόητο ! μουρμούρισε.Πρέπει να περιμένω.

Πέρασε μισή ώρα... μία... Τίποτε! Η άνησυχία και ή νευρικότης τον άναστάτωναν. Τι να έγινε ;... Μήπως της συνέβη κανένα δυστύχημα;

Μιά ξαφνική σκέψης του έδωσε κάποια πιθανοφανή εξήγηση. Ίσως ή νέα να μη θυμήθηκε—ταραγμένη καθώς ήταν—την διεύθυνση του ξενοδοχείου και να τράβηξε για το Ωτέιγ.

Ωρμησε στο δρόμο μπήκε στο πρώτο ταξί που συνήντησε κι' άρπαξε στα χέρια του το βολάν, παραμερίζοντας τον έκπληκτο σωφρέ.

Υστερα από λίγο σταματούσε μπροστά στο σπίτι του Ωτέιγ. Πέταξε ένα χαρτονόμισμα στον σωφρέ και πήδησε έξω.

Άνοίγοντας την πόρτα του κήπου άντίκρυσε τον Κουρβίλ.

—Η Κλάρα; ρώτησε με άγωνία.

—Δεν ήρθε άκόμη.

Ο Ραούλ σταθηκε σάν χαμένος. Τό να μην έλθη ή νέα στο Ωτέιγ έσήμαινε ότι είχε εξαφανισθή. Πού πήγε όμως;... Και γιατί!..

Σιγά—σιγά μιά σκοτεινή σκέψης γεννήθηκε στο μυαλό του. Μήπως ή νέα, έξουθενωμένη απ' την άπελπισία για το έγκλημα, συντετριμμένη από τις τύψεις, παρασύρθηκε σε καμιά τρέλλα;

Πέρασε όλη τη νύχτα άύπνος, βασανιζόμενος από ζοφερές σκέψεις. Ένοιωθε τον έαυτό του υπεύθυνο για το δυστύχημα, που ήταν σχεδόν βέβαιος τώρα πιά, ότι είχε βρή τη νέα.

Δεν έπρεπε να την άφήση μόνη στην



Σκέψου ότι μου έσωσες τη ζωή. Τό περίστρεφο ήταν γεμάτο.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ψυχική κατάσταση που βρισκόταν.

Κατά τα ξημερώματα ένας ύπνος γεμάτος εφιάλτες έκλεισε τα κουρασμένα του βλέφαρα.

Στάς όγκω το πρωί δυνάτα κτυπήματα στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας τον ξύπνησαν.

Ήταν ο Κουεβίλ ο οποίος του έτεινε σιωπηλά μια πρωινή εφημερίδα.

Ολόκληρη η πρώτη σελίδα ήταν γεμάτη από περιγραφές και εικόνες του δράματος της προχρυσιάς Βολταίρ.

Ο Ραούλ διάβασε τους τίτλους που γέμιζαν όλο το επάνω μέρος της σελίδας.

«Η δολοφονία του Γκράν Πώλ».—Η πρώτη έρωμένη του διαρρήχτου, Κλάρα ή Ξανθή, συνελήφθη εις τον τόπον του εγκλήματος υπό του αστυνομικού επιθεωρητού Γκορζερέ.—Η αστυνομία διεκρίστωσε ότι το εγκλημα εξετελέσθη υπό της Κλάρας, εν συνεργασία με τον νέον έραστην της Ραούλ, ο οποίος την είχε απαγάγει κατά το έπεισόδιο του «Καζίνο Μπλέ».—Ο συνένοχος εξηφανίσθη.

16

Η σύλληψις

Αυτή τη φορά η τύχη φάνηκε ευμενής στον Γκορζερέ αφού η ίδια ώδήγησε τα βήματά του ως την προχυμαία Βολταίρ της

την ώρα ακριβώς που έπρεπε. Ακούγοντας τις φωνές της θυρωρού ώρμησε μέσα στο μεγάλο ακολουθούμενος από τους δυο αστυνομικούς που τον συνόδευαν.

Στην είσοδο του σαλονιού έπεσε επάνω στη θυρωρού που έσκολουθόσε πάντα να ξεφωνίζη έξυλλη. Την παρεμέρισε με μια απότομη χειρονομία κι έτρεξε στο ντιβάνι.

Όπως πρό όλίγων λεπτών ο Ραούλ έτσι κι αυτός τώρα έσκυψε κι ακρόασησε στο στήθος του Βαλτέξ.

—Η καρδιά χτυπά ελπε, ακόμη αν κοι πολύ άσθενικά. Ένα γιατρό γρήγορα!.. Υπάρχει κάποιος στο διπλανό σπίτι.

Ένας απ' τους αστυνομικούς έτρεξε να καλέση τον γιατρό κι ο Γκορζερέ πήρε στο τηλέφωνο το αστυνομικό τμήμα της περιφέρειας όπου ανήγγειλε το εγκλημα και ζήτησε να στείλουν ένα φορτίο για να παραλάβουν τον τραυματία.

Σε λίγη ώρα το διαμέρισμα γέμισε από αστυνομικούς, που υπέβαλαν ένα σωρό ερωτήσεις στη θυρωρού.

Η δυστυχισμένη γυναίκα τὰ είχε χάσει, μη ξέροντας σε ποιόν να πρωτοαπαντήσει. Οπωσδήποτε από τη σύντομη αυτή ανάκριση απέδειχθη εύκολα ότι οι δυνάτα δραστές του εγκλήματος, — κανείς άλλος, εκτός απ' αυτούς τους δυο δεν είχε μπη στο διαμέρισμα.

Ο Γκορζερέ πηγαίνονταν σαν το θηρίο στο κλουβί του, άλλοτε δίνοντας διαταγές στους αστυνομικούς, άλλοτε ρωτώντας τον γιατρό—που είχε καταφθάσει εν τω μεταξύ κι έζητάζε το τραύμα του Βαλτέξ—άλλοτε μουγκρίζοντας κι άλλοτε βλαστημόντας.

Έξαφνα εισέβαλε στο διαμέρισμα ο Φλαμάν λαχανιασμένος.

—Η Κλάρα! φώναξε. Την έπιασα!

Ο Γκορζερέ αναπήδησε.

—Πώς ;.. τί ;.. πού ;..

—Την βρήκα που τριγύριζε στην προχυμαία και την συνέλαβα.

—Πού είναι τώρα ;..

—Την έχω κλειδωμένη στο δωμάτιο της θυρωρού.

Ο Γκορζερέ κατέβηκε, τρέχοντας, τις σκάλες, μπήκε στο θυρωρείο, άρπαξε βάνουσα τη νέα απ' το χέρι και την έφερε, σέρνοντάς την, μπροστά στο ντιβάνι όπου ψυχρορραγούσε ο Γκράν Πώλ.

—Κύτταξε, παληογύναικο τις βρωμοδουλειές σου! φώναξε.

Η νέα όπισθοχώρησε με φρίκη. Ο Γκορζερέ την ανάγκασε να γονατίσει και γυρίζοντας προς τον Φλαμάν διέταξε.

—Να την ψάξουν!.. Το μαχαίρι πρέπει να βρίσκεται επάνω της.

Η νέα κάτωχρη, έκμηδενισμένη, τον κύτταζε χωρίς να μιλά.

Αυτή τη φορά, μικρούλα μου, τελείωσαν πια τα ψέμματα, γρύλλισε ο Γκορζερέ. Σαν να μη σ' έφθαναν όλα τα ψέμματα, είχες στη ράχη σου, θέλησες και να σκοτώσεις.

Η σωματική έρευνα από τα άδέξια χέρια των αστυνομικών έκανε την νέα να έξεγερθη. Πάλαιψε απεγνωσμένα για να ξεφύγη απ' την τόσο προσβλητική, για τη γυναίκα της αξιοπρέπεια διατύπωση κι όταν στο τέλος—όπως ήταν φυσικό—δεν το κατάρθεσε, κατελήφθη από νευρική κρίση, σωριάστηκε με σπασμούς στο πάτωμα και στο τέλος λιποθύμησε.

Την ίδια στιγμή έφθασε ο διευθυντής της αστυνομίας τον όποιον το αστυνομικό τμήμα είχε πληροφορήσει για το εγκλημα.

Ο Γκορζερέ έσπευσε να του κάνει μια σύντομη αναφορά των γεγονότων και ζήτησε την έγκρισή του για την μεταφορά της νέας στα κρατητήρια της δικαστικής αστυνομίας.

Ο διευθυντής έπεδοκίμασε όλες τις ενέργειες που έγιναν, έδωσε οδηγίες για την άνευρεση του Ραούλ και άφησε έλευθερία στο Γκορζερέ να ενεργήσει όπως έκρινε καλύτερα για την συλλήψεα.

Ένας αστυνομικός μπήκε τη στιγμή εκείνη για να αναγγείλει την άφιξη ενός νοσοκομειακού αυτοκινήτου για την μεταφορά του τραυματία.

Δυο νοσοκόμοι, που είχαν έρθει με το αυτοκίνητο, τοποθέτησαν το σώμα του Βαλτέξ σ' ένα φορείο και το κατέβασαν στο δρόμο.

Ο Γκορζερέ διέταξε δυο απ' τους άνδρες του να κάνουν το ίδιο και για την νέα ή οποία έτσι αναστήθη μετεφέρθη μ' ένα ταξι στα κρατητήρια της δικαστικής αστυνομίας.

Καθ' όλο το υπόλοιπο απόγευμα στάθηκε αδύνατον να υποβληθί σε ανάκριση. Μολονότι οι επίμονες προσπάθειες του γιατρού, που εκλήθη, κατώρθωσαν να την επαναφέρουν στις αισθήσεις ή πνευματική της κατάσταση ήταν τέτοια ώστε της ήταν αδύνατον να απαντήσει στις ερωτήσεις που της υπέβαλλαν.

Αργά την νύχτα πληροφορήσαν τον Γκορζερέ ότι ή κρατούμενη είχε συνέλθει άρκετά πιά, ωστέ να μπουνη να ανακριθί.

Ο έπιθεωρητής έτρεξε στο δωμάτιο που την κρατούσαν απομονωμένη.

Η Κλάρα ήταν πράγματι τώρα σε πολύ καλύτερη κατάσταση απ' όλες οι ερωτήσεις του Γκορζερέ έμειναν χωρίς απάντηση.

Η νέα τον άκουγε άφορημένη, με κάποια αδιαφορία και γύριζε άλλοι το κεφάλι, όσες φορές ο επιθεωρητής επέμενε κάπως ζωηρότερα να της αποσπάσει μια απάντηση, μια λέξη έστω.

Η στάσις αυτή της Κλάρας δεν άλλαξε ούτε την επομένη. Η νέα εξακολουθούσε πάντα να μένει σιωπηλή, ακούοντας αδιάφορη τις απειλές του Γκορζερέ, που προσπαθούσε με κάθε τρόπο να την κάνει να μιλήσει.

Κατά το απόγευμα της ανήγγειλαν ότι την άλλη μέρα μέρα θα την ώδηγοῦσαν στον ανακριτή. Για πρώτη φορά τότε—ύστερα από είκοσιτέσσερες ώρες—έδειξε κάποια συγκίνηση κι έδήλωσε στον αστυνομικό ο οποίος της έφερε την είδηση, ότι θεωρούσε βέβαιη την αποφυλάκισή της, έφ' όσον ούτε τον Ραούλ γνώριζε, ούτε τον Γκράν Πώλ, ούτε καμιά άλλη ανάμειξη είχε στο εγκλημα.

Ο Γκορζερέ, στον όποιον μετεβίβασαν τὰ λόγια της έτρεξε στο κρατητήριο ελπίζοντας ότι θα κατώρθωνε τώρα να της αποσπάσει μια δήλωση.

Μάταιος κόπος. Η νέα είχε κλεισθή πάλι στην παθητική σιωπή της...

(Ακολουθεί)

PANΘΕON

ΔΡΑΜΑΤΑ Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΩΡΑ ΥΠΟ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ Κ. Μ. ΡΕΝΤ

Κατά την διάρκεια του Εϋρωπαϊκού πολέμου, ή Κοπεγχάγη αποτελούσε ένα σπουδαίο κέντρον κατασκόπων. Από την αρχή του πολέμου, όλες οι «μυστικές υπηρεσίες» των έμπολέμων απέστειλαν εκεί ολόκληρες στρατιές κατασκόπων.

Οι Γερμανοί, μεταξύ των άλλων, είχαν προσλάβει στην υπηρεσίαν των και μια Δανίδα νέα υπερόχου δημοφιλίας, ήλικίας είκοσι περίπου χρονών, κάποιον Χίλντα Ρεζίγκεν και της είχαν άνοιξει στη λεωφόρο Κόντςενς Κύτορι, ένα κατάστημα καλλυντικών, Τό άθωο αυτό επάγγελμά της έχρησίμευε ως μέσον ν' αναπτύσει σχέσεις με διάφορα σημαίνοντα πρόσωπα των έχθρικών Κρατών και να μαθαίνει τα μυστικά των.

Η επιδεξιότης και ή ξυπνάδα της Χίλντας ήταν πραγματικά διαβολικές. Όταν κατώρθωνε να σαηνεύσει κανένα που ήξερε ότι ήταν πράκτωρ της έχθρικής κατασκοπείας, άρχιζε να φλερτάρη μ' αυτόν για λίγες μέρες κι ύστερα του έδινε να καταλάβη ότι θα δεχόταν μια πρόσκληση στο σπίτι του.

Αλλά του έτόνιζε ότι ή οικονομική της αξιοπρέπεια της επέβαλλε μεγάλες προφυλάξεις για να μην γίνη αντιληπτή από κανένα.

Η άπαιτησίς της αυτή ήταν λογική και φυσική και ή Χίλντα την έχρησιμοποίησε για να εξαπατήσει περισσότερους από δέκα πράκτορες της έχθρικής κατασκοπείας χωρίς ν' ανακαλυφθή άλλ' ούτε καν να την υποψιασθή κανείς. Η μέθοδος της ήταν απλή. Περιέμενε τον φίλο της ν' αποκοιμηθή κι ύστερα με μια σβέλτη κίνηση άνοιγε την τσάντα της, έπαιρνε ένα κομμάτι βαμβάκι βουτηγμένο σε μια χημική σύνθεση επ των προτέρων έτοιμασμένη και το έιοποθετούσε επάνω στη μύτη και στο στόμα του θύματος της.

Η χημική αυτή ουσκειασία προκαλούσε σχεδόν άμέσως έσωτερική αιμορραγία, αλλά δεν άφηνε κανένα ίχνος. Η Χίλντα λοιπόν έπαιρνε όλα τα έγγραφα του θύματος και με χίλιες δυο προφυλάξεις έβγαине από το σπίτι και χανόταν μέσα στη νύχτα.

Η εργασία της Χίλντα δεν περιωριζόταν ως εδώ μόνον. Ταξείδευε συχνά και στη Γαλλία. Μια Δανή με κανονικό διαβατήριο που πήγαινε στο Παρίσι για ν' αγοράσει άρωματα, δεν ήτο δυνατόν να είναι ύποπτη. Έξ άλλου κάθε φορά που έμπαινε ή έβγαине από τη Γαλλία, υπεβάλλετο σε έξονυχιστική έρευνα. Κι' όμως ή Χίλντα όταν πήγαινε στο Παρίσι, συνέλεγε πληροφορίες απ' τους Γερμανούς κατασκόπους οι όποιες εγράφοντο πάνω σε λεπτότατα χαρτάκια και έιοποθετούντο μέσα στα μεγάλα κουμπιά του παλτού της και του φορέματός της. Ήσαν ειδικά κουμπιά που άνοιγαν κι' έκλειναν θυμάρια και το παρουσιαστικό τους ήταν φυσικό και άθωο. Όταν έφθανε στη Κοπεγχάγη έβγαζε από τα κουμπιά τις πληροφορίες και τις έστελνε στη Γερμανία μέσα σ' ένα άρωματώδες σαπούνι το όποιον παρέδιδε σ' έναν πράκτορά της.

Κι' επειδή ένα άρωματικό σαπούνι ή μια βούρσα τώνδοντιών είναι τὰ πιό στοιχειώδη αντικείμενα καθαρσιότητας, ο κύριος που ύστερα από λίγες ήμέρες πήγαινε στη Γερμανία, έχοντας μαζί του μια μικρή έλαφρα βελίτσα, άσφαλώς δεν ήταν και τόσο ύποπτος.

Υπεβάλλετο όμως σε έρευνες άλλ' αυτές δεν εφάνερωναν τίποτε.

Επί δυο ολόκληρα χρόνια διήρκεσε αυτή ή αποστολή της Χίλντας Ρεζίγκεν και οι Γερμανοί πληροφορορήθησαν μέσω αυτής, παλλά μυστικά των έχθρικών κρατών.

Έφθασε όμως μια μέρα που ή Χίλντα διέπραξε ένα άσυγχώρητο σφάλμα. Ερωτεύτηκε! Κι' ερωτεύτηκε τρελλά, όπως μπορεί ν' αγαπήσει έναν νέον αξιωματικό του Άγγλικου ναυτικού που ήταν ακόλουθος της Άγγλικής πρεσβείας στη Κοπεγχάγη. Ο αξιωματικός αγνώωντας την ταυτότητα της χαριτωμένης νέας, την

αγάπησε κι' αυτός κι' από εκείνη, την ήμερα οι δυο έρασται κολυμποῦσαν σε πελάγη ευτυχίας.

Η αγάπη όπως συμβαίνει πάντα, αφήρεσε από την Χίλντα κάθε άλλη σκέψη.

Οι πληροφορίες της Χίλντας στη μυστική υπηρεσία της Γερμανίας άρραίωσαν πολύ και έχασαν την αξία των. Η κατάσκοπος ίσχυριζόταν ότι δεν μπορούσε να πάρη ούτε λέξη από το στόμα των θαυμαστών της και ή έλλειψις χρημάτων την έκανε να μειώνη κάθε της ενέργεια. Ύστερα, μια μέρα έφυγε για το Βερολίνο, παρουσιάστηκε στον άρχηγό της μυστικής υπηρεσίας, όπου έκανε τη βλακεία να όμολογήσει, με δάκρυα, ότι δεν μπορούσε να εξακολουθήσει την αποστολή της επειδή αγαπούσε τρελλά ένα από τα θύματά της.

Η Χίλντα ξεχνούσε τον άδυσώπητο νόμο της κατασκοπείας: ότι, μια που μπήκε σ' αυτό το επάγγελμα, έπρεπε να το εξακολουθήσει σε όλη της τη ζωή ή να πεθάνει.

Στο Βερολίνο θα μπορούσαν να την ξεντώσουν άμέσως, αλλά έπρωτίμηναν να την εκδικηθούν κατά έναν άλλο πιό σκληρό τρόπο.

Την άφησαν να ξεναφύγη, της υπεσέθησαν να της επιτρέψουν να εγκαταλείψη το επάγγελμά της, με την συμφωνία να έξυπηρετήσει ακόμη μια φορά την μυστική υπηρεσία μόλις φθάση στην Κοπεγχάγη. Την νύκτα της ήμερας εκείνης θα πήγαινε σ' ένα σπιτάκι που βρισκόταν στα περίχωρα της Κοπεγχάγης κομμάκι θάπαιρνε από κάποιον πράκτι έωρισμένα έγγραφα για να τὰ αποστείλη με το συνηθισμένο μέσον.

Τίποτε άλλο. Πολύ εύκολη αποστολή, χωρίς εμπόδια και κινδύνους. Ύστερα θα ήταν έλευθερη να εξακολουθήσει το ειδύλλιό της.

Τον ίδιον αυτόν καιρό όμως ο Άγγλος αξιωματικός έδοποιείτο μ' ένα ανώνυμο γράμμα, ότι ή γυναίκα που αγαπούσε ήταν μια κοινή κατάσκοπος της Γερμανίας και για να διαπιστώσει την πληροφορία αυτή δεν είχε παρά να πάη το ίδιο βράδυ σ' ένα σπιτάκι των περιχώρων της Κοπεγχάγης κ.τ.λ.

Το μοιραίο βράδυ έφθασε. Η Χίλντα πήγε στο περίφημο σπιτάκι και περιέμενε τον πράκτορα, ο οποίος όμως δεν έφάνηκε διόλου.

Πρό της χαρναγής απέφασσε να φύγη Βγήκε απ' το σπίτι, αλλά μόλις έκανε πενήντα βήματα είδε να την πλησιάζη μια ανθρώπινη σκιά. Η Χίλντα, για μια στιγμή, νομίζοντας ότι έπρόκειτο περί έχθρου, τράβηξε από την τσάντα της το περιστροφικό της και πυροβόλησε.

Η σφαίρα της πρόφανώς άσπότησε γιατί ή Χίλντα διέκρινε τη σκιά να προχωρή αλκόνητος προς αυτήν. Έτοιμάσθηκε λοιπόν, να ξεναπυροβολήσει και σήκωσε για δεύτερη φορά το χέρι.

Αλλά ή σκιά που ήταν ο Άγγλος αξιωματικός μ' ένα πήδημα απέφυγε τη σφαίρα. Ήξερε πολύ καλά πως ή γυναίκα εκείνη ήταν ή Χίλντα, γιατί την είχε παρακολουθήσει. Γι' αυτό έμενε για μια στιγμή αναποφάσιτος πουν πυροβόληση την γυναίκα που τόσο αγάπησε και ίσως αγαπούσε ακόμη. Μά όταν την είδε να σηκώνη το χέρι για τρίτη φορά, δεν σκέφθηκε περισσότερο. Πυροβόλησε αυτός μισό δευτερόλεπτο πριν από την Χίλντα και την ξάπλωσε στο έδαφος νεκρή με μια σφαίρα στην καρδιά.

Σχεδόν, σαν τρελλός, ο αξιωματικός, ορίζτηκε επάνω στο πτώμα της Χίλντας και φίλησε επανειλημμένως τὰ θεριμά ακόμη χείλη της. Ύστερα άπομακρύνθηκε κλαίγοντας.

..

Ένα μήνα αργότερα ο αξιωματικός έπεβίβασθη στο ύποβρυχιο «Η. Ρ. 36» που μετά τρεις μήνες βρήκε οίκερό τέλος στην άβυσσο του Ατλαντικού ωκεανού.

K. M. PENT

2623

Η Ντίξι 'Ιβιγκ πάτησε απότομα τὰ φρένα καὶ γύρισε δεξιὰ τὸ βο-
λάν. Ἄν κατῶρθωσε νὰ μὴ πατήσῃ τὸ παιδί πού εἶχε βρεθῇ ξα-
φνικά στὸν δρόμο της, δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ ἀποφύγῃ τὸ γλύστοιμα
τοῦ αυτοκινήτου μέσα στὸ χανδάκι ὅπου βυθίσθηκαν οἱ δύο πρῶ-
τοι τροχοὶ του.

Ὁ πιτσιρικός, πού εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος, στεκόταν
καὶ τὴν κύτταζε χαμογελαστός. Ἦταν ἕνα ἀγοράκι ἕως πέν-
τε ἐτῶν, ἕνα πραγματικά ὠραῖο παιδί, μὲ γαλανὰ μάτια
καὶ δολοφάνθα μαλλιά.

— Ἀ! τί ὠραία! φώναξε.

— Ὡραία; ἐπανάβη ἡ Ντίξι ζαρόνοντας; τὰ
φρύδια. Νὰ τὸ πῶ τοῦ μπαμπά σου νὰ δῇς!

— Ὡ! ὦχι, νὰ μὴν τὸ πῆτε τοῦ μπαμπά!
ἰκέτευσε ὁ μικρός. Τὸ ἔσκασε κρυφὰ ἀπὸ τὸ
σπίτι...

Ἡ Ντίξι ἦταν τραγουδίστρια στὸ
«Παρανταῖς» καὶ μάλιστα ἐξαιρετικά
φημισμένη. Ἦταν γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα
«Γκίμμυ Γκέρλ» δηλαδή «Τὸ κο-
ρίτσι πού ζητεῖ διαρκῶς κάτι».

Αὐτὴν τὴν φήμη εἶχε φροντίσει
νὰ τῆς δόσῃ ὁ Μάρτιν, ὁ
μάντζερ της, ἐνῶ, στὴν
πραγματικότητα ἡ Ντίξι,
ὄχι μόνον δὲν ζητοῦσε
καὶ δὲν ἔπαιρνε ποτέ ὁ-
ρα ἀπὸ κανένα θαυμαστή
της, ἀλλ' ἦταν ἕνα ἀγνὸ κορίτσι,
μὴ πραγματικὴ «Μαντόνα τοῦ
Μπροντουαί» ὅπως τὴν ὀνόμα-
ζε ἐμπιστευτικά ὁ Μάρτιν.

Ἡ φήμη της ὅμως ὡς «Γκίμμυ
Γκέρλ» ἀπαράτηγῃ γιὰ τὴν ἐπιτυχία
της, εἶχε γίνῃ αἰτία νὰ χάσῃ τὸν ἄνδρα πού
ἀγαποῦσε, τὸν Γκόρντον Κούπερ. Ὁ Γκόρν-
τον, πρᾶγματι, τὸ πρῶτό της ἡμέρας ἐκείνης
εἶχε παντρευτῇ μὲ τὴν Ζανέτ Χέιντεν.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς πέρασαν μὲ ἀστραπιαία ταχύ-
τητα ἀπὸ τὸ μυαλό της καλλιτέχνιδος, καθὼς κύ-
ταξε ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ βγάλῃ μόνη της τὸ αὐτο-
κίνητο ἀπὸ τὸ χαντάκι.

— Πῶς σὲ λένε; ρώτησε τὸν μικρό.

— Τζάκυ!

— Πρέπει νὰ πᾶμε στὸ σπίτι σου, νὰ μὲ βοηθή-
σουν γιὰ τὸ αὐτοκίνητό μου, γιατί θὰ μείνω ὁρᾶ.

— Ἐλάτε μαζί μου, δεσποινίς, ἀπήντησε ὁ
μικρός.

Προχώρησαν μερικὰ βήματα, ἔστριψαν σὲ ἕνα
στενὸ δρομάκι καὶ ἔφθασαν στὸ σπίτι τοῦ Τζάκυ,
ἕνα ἀπομονωμένο κτῆμα πού θ' ἀπείχε τολάχι-
στον ἑκατὸ χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη.

— Θὰ θυμώσῃ ὁ μπαμπὰς πού θὰ τὸν ἀνησυχί-
σωμε, εἶπε ὁ μικρός, καθὼς προχωροῦσαν στὸ ἐσω-
τερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐφθασαν σὲ ἕνα ἀνοιχτὸ δωμάτιο. Σκυμμένος
μπροστά σ' ἕνα τραπέζι ἕνας ἄντρας τριάντα περί-
που ἐτῶν ἔγραφε. Δὲν σήκωσε κὰν τὸ κεφάλι στὸ ἄ-
κουσμα τῶν βημάτων.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἄρχισε ἡ Ντίξι.

— Ἀν εἰσθε ἡ κυβερνάντα τοῦ μικροῦ, ἀπὴν-
τησε ὁ νέος, ἐξακολουθώντας νὰ κυττάξῃ μπροστά
του, συνειννοῦντες μὲ τὴν μητέρα μου... Ἄν εἰσθε
κατάσκοπος τῆς Ἄλμα χάνετε ἄδικα τὸν καιρὸ σας.
Τὸ παιδί θὰ μείνῃ σὲ μένα ὅτι καὶ ἂν χάνετε...

— Μὰ δὲν εἶμαι οὔτε κυβερνάντα οὔτε ἔχω καμ-
μιὰ σχέση μὲ καμμιά Ἄλμα. Ἀναποδογύρισε τὸ αὐ-
τοκίνητό μου καὶ θέλω νὰ μὲ βοηθήσῃ κάποιος, ἂν
εἶνε δυνατόν.

Ὁ νέος, ἐπὶ τέλους, σήκωσε τὸ κεφάλι. — Ἔνα ἐ-
ξαιρετικά χαριτωμένο κεφάλι, ὅπως σκέφθηκε ἡ Ντί-
ξι παρὰ τίς στενοχώριες της.

— Τότε, δεσποινίς, νὰ πῆτε τοῦ Τζάκυ νὰ σῶς ὁ-
δηγήσῃ στὸν Τόμ, τὸν ὑπέρτερό μου. Ἐγὼ εἶμαι πο-
λὺ ἀνησυχολιμένος καὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρή-
σιμος.

Ἡ Ντίξι πῆρε πεισιωμένη τὸν μικρὸ ἀπ' τὸ χέ-
ρι καὶ ἀπεμακρύνθη. Σὲ λίγο ὁ Τόμ κατῶρθανε
πράγματι νὰ βγάλῃ τὴν κούρσα της ἀπὸ τὸ χαντάκι,
καὶ ἡ Ντίξι ἔφευγε πάλι ὁλοταχῶς γιὰ τὴν Νέα Ὑ.

Η ΜΑΝΤΟΝΑ
ΜΠΡΟΝΤΟΥΑΙΗ
ΥΠΟ ΘΕΛΜΑΡ ΟΛΙΒΕΡ ΚΟΚΣ

ὁρμη... Στὸ μιούζικ χῶλ, ὁ μάντζερ της ὁ Μάρ-
τιν, τὴν περίμενε στενοχωρημένος.

— Ντίξι, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἶπε μόλις τὴν
εἶδε πρέπει νὰ φανῇς θαρραλέα σήμερα.
Ὁ κόσμος δὲν πρέπει νὰ καταλάβῃ πόσο
σὲ στενοχώρησε ὁ γάμος τοῦ Γκόρντον.

Ἐνὸς «Γκίμμυ Γκέρλ» δὲν μπορεῖ
νὰ εἶναι ἀπελπισμένο γιὰ τὸν γάμον
ἐνὸς ἡλιθίου νεαροῦ. Θάρος λοι-
πόν, Ντίξι, γιατί κινδυνεύεις
νὰ χάσῃς ὅλη σου τὴν φήμη...

Ἡ Ντίξι μὲ μεγάλη προ-
σπάθεια ἔκρυψε τὸν πόνο
της καὶ ὅταν ἄρχισε ἡ μουσι-
κή, βγήκε στὴν αἴθουσα, ὅ-
πως πάντα, μ' ἕνα σωρὸ βραχιόλια
καὶ δακτυλίδια στὰ χέρια, πολὺτιμα
δῶρα φίλων, τάχα, ἀλλὰ στὴν πραγ-
ματικότητα ψεύτικα καὶ συνολικῆς ἀξίας
μικρότερης ἀπὸ ἕνα δολλάριο.

Ξαφνικά ἐνοιωσε τὸ αἷμα νὰ παγώνει
μέσα στὶς φλέβες της. Καθισμένος σ' ἕνα ἀπὸ
τὰ καλλιτέρα τραπέζια τῆς αἰθούσης, βρισκόταν
ὁ Γκόρντον Κούπερ μὲ τὴν γυναίκα του!

Ἐνας κόμπος σχηματίστηκε στὸν λαιμό της. Τώρα,
πού θάρχιζε νὰ τραγουδᾷ, τὸ τραγούδι θάταν ἕνας
λυγμός, θὰ γινόταν ρεζίλι τὰ μάτια τοῦ κόσμου καὶ
ἡ καρδιά της θὰ κατεστρέφετο γιὰ πάντα.

— Δὸς μου! — Δὸς μου! — φώναξε ὁ κόσμος.

Μέσα στὴν ἑλπίδα της, ἡ Ντίξι καταλάβαινε ὅτι τῆς ζητοῦ-
σαν τὸ «Δὸς μου» τὸ τραγούδι πού τὴν χαρακτήριζε ὁλόκληρη ὡς
ἐνὰ κορίτσι πού δὲν ἔξερε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ζητῇ διαρκῶς, νὰ
ζητῇ μὲ ἀπληστία...

Ἡ μουσικὴ ἔπαιξε τὴν τελευταία στροφή τοῦ κουπλέ.
Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἡ Ντίξι ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ νὰ τραγουδᾷ. Σὲ λίγα
δευτερόλεπτα—ἡ ποτὲ. Κατέβαλε μιὰ προσπάθεια κι' ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Δὸς μου, δὸς μου ὠραία στολίδια,
Καὶ μπιργιάν κι' ἀκριβὰ δακτυλίδια,
Αὐτὰ μόνον ζητεῖ ἡ καρδιά μου...

Τραγουδώντας εἶχε πλησιάσει στὸ τραπέζι τοῦ Γκόρντον πού εἶχε σηκώσει
τὰ μάτια πρὸς αὐτὴν, ἐνῶ ἡ γυναίκα του τὸν κύτταζε ἀγριεμένη. Στὰ τελευ-
ταῖα ὅμως λόγια τοῦ ερραίν, τὰ δάκρυα εἶχαν πλημμυρίσει τὰ μάτια τῆς
Μαντόνας τοῦ Μροντουαί. Πνίγοντας τὸν λυγμὸ μέσα στὸν λάρυγγά της κα-
τῶρθωσε νὰ ἀρθρώσῃ καὶ τὴν τελευταία συλλαβὴ καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ καμα-
ρίνι της.

Ἐκεῖ ἄφησε πιά ἐλεύθερα τὰ δάκρυά της.

Ξαφνικά ἡ πόρτα ἀνοίξε διάπλατῃ καὶ μπήκε μέσα στὸ καμαρίνι ὁ Γκόρν-
τον Κούπερ.

— Ντίξι! φώναξε βλέποντάς τὴν κατακόκκινη ἀπὸ τὸ κλάμμα.

Ἡ μικρὴ καλλιτέχνις σηκώθηκε ἀπότομα ἀγανακτησμένη.

— Φύγε! φύγε γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Ντίξι! ὦ Ντίξι! ἔσανε οἱ Γκόρντον σ' ἀγαπῶ πάντα, θὰ σ' ἀγαπῶ
πάντα! Ὁ γάμος μου δὲν ἔχει καμμιά σημασία!

— Ἀ! ὦστε ἔτσι! ἔτσι; φώναξε ἡ Ντίξι μὲ ἀηδία. Μὲ θέλεις γιὰ φιλε-
νοδοῦλα σου μονάχα! Ὡστε ὅλες σου οἱ ὑποσχέσεις ἦσαν ψεύτικες! Φύγε!
φύγε! Γκόρντον.

— Μὰ σ' ἀγαπῶ, Ντίξι! διεμαρτυρήθη ὁ Γκόρντον.

— Παληάνθρωπε! ἀκούστηκε μιὰ ἄλλη φωνή.

Ἡ γυναίκα τοῦ Γκόρντον βρισκόταν στὸ κατῶφλι καὶ τὰ μάτια της ἔβγα-
ζαν ἀστραπές.

— Παληάνθρωπε! ἐπανάβη. Καὶ σὺ, παληοκόριτσο... καλὰ θὰ κάνῃς νὰ
κυττάξῃς τοὺς τόσους φίλους σου, καὶ ν' ἀφήσῃς τὸν ἄνδρα μου ἥσυχο, γιατί
ἀλλοιώτικα... ἀλλοιώτικα...

Ἐξω φρενῶν ἡ Ντίξι ἄρπαξε ἕνα καθίσμα καὶ τὸ σήκωσε πρὸς τὸ
ξεῦρος.

— Φύγετε! οὐρλιάσε. Φύγετε καὶ οἱ δύο. Πάρτον τὸν ἄνδρα σου, στὸν χα-
ρίζω! Μὰ φύγετε καὶ οἱ δύο!...

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε μιὰ ἔκρηξις. Τὸ ξεῦρος Κούπερ γύρισε τὸ
κεφάλι τρομαγμένο. Ἡ Ντίξι ὅμως εἶχε δῇ, καὶ εἶχε κ α τ α λ ά β ε ι. Ἄλλ'
ἦταν ἀργά. Ὁ φωτογράφος πού εἶχε φωτογραφίσει μὲ μαγνήσιο τὴν σκηνή,
ἔφευγε ὁλοταχῶς.

Ἐτελείωσε! σκέφθηκε ἡ χορεύτρια. Τελείωσε! Οἱ ἐφημερίδες θὰ δημο-
σιεύουν αὐριο τὴν φωτογραφία τῆς γελοίας αὐτῆς σκηνῆς!

Κατάλαβε ὅτι ἡ καριέρα της εἶχε καταστραφῇ γιὰ πάντα! Ὁ κόσμος
πού ἔρχονταν στὸ Μπροντουαί γιὰ νὰ τὴν ἀπληστοῦσε ὡς ἕνα ἄπληστο καὶ ἀχόρ-
λες τίς ἄλλες, μιὰ κοπέλλα μὲ αἰσθήματα, μὲ ἀγάπη, μὲ μίσος, μὲ γίλεις, —
μιὰ κοπέλλα, πού δ ἐ ν εἶχε φίλους, πού δ ἐ ν ἔπαιρνε δῶρα, — μιὰ πραγματικὴ

«Μαντόνα τοῦ Μπροντουαί», ὅπως ἔλεγε ὁ Μάρτιν.

Ἄλλοιμονο! οἱ Μαντόνες δὲν ἔχουν πέραση σήμερα.

Σὰν τρελλὴ ἐπέστρεψε, στὸ καμαρίνι της, ἀδιαφορώντας γιὰ
τὴν τρομακτικὴ σκηνὴ πού ἔκανε ἡ Ζανέτ Γκόρντον στὸν ἄνδρα
της, ἄρπαξε τὸ πανωφόρι της καὶ χρησιμοποιοῦντας τὴν ἔξοδο
κινδύνου, βρέθηκε στὸ δρόμο.

Ἐξω ἀπὸ εἰκοσι λεπτὰ, τὸ αὐτοκίνητό της ἔτρεχε ἤδη σὲ
μιὰ ἡρεμὴ λεωφόρο, ἔξω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη... Δὲν ἤξερε πού πῆ-
γαινε. Τὸ μόνον πού καταλάβαινε ἦταν ὅτι ἔφευγε μακριὰ ἀπὸ τὸ
Μπροντουαί, γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ ποτέ.

Ἐξω ἀπὸ δύο ὥρες σταμάτησε. Κύτταξε τριγύρω της καὶ
τότε μόνον ἀντελήφθη ὅτι τὸ ἐνοσικτό της τὴν εἶχε φέρει στὸ ἀ-
πομακρυσμένο κτῆμα, ὅπου πρὸ δαίμονος ὥρων εἶχε κοντέψει νὰ
σκοτώσῃ τὸν μικρὸ τῆς Τζάκυ. Ἐξηντημένη, ἔγυρε τὸ κεφάλι
πάνω στὸ βολάν καὶ ἀποκοιμήθηκε...

Ξύπνησε ἀκούοντας μιὰ μισοθυμωμένη ἀνδρική φωνή.

— Τρελλαθήκατε, δεσποινίς; ἔτσι κοιμάται ὁ κόσμος στὴν
μέση τοῦ δρόμου;

Ἄνοιξε τὰ μάτια. Ἦταν μέρα καὶ ὁ ἄγνωστος πατέρας τοῦ
Τζάκυ στεκόταν μπροστά της καὶ τὴν κύταζε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τραῦλισ ἡ Ντίξι. Ἦμουν τόσο κουρασμέ-
νη ὥστε ἀποκοιμήθηκα...

Μιὰ ξαφνικὴ σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της. Ὁ ἄνδρας ἐ-
κείνος τῆς εἶχε μιλήσει χθὲς γιὰ κάποια κιοβερνάντα. Θὰ τοῦ
πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ ὡς γκούβερνάντα τοῦ μικροῦ Τζάκυ.

— Ξέρετε... μ' ἔδωξαν ἀπὸ τὴν ἐργασία μου, ψιθύρισε καὶ
θυμήθηκε ὅτι ζητᾶτε μιὰ κιοβερνάντα... Θὰ ἤθελα πολὺ...

Ὁ νέος τὴν ἐκύτταζε κάμποση ὥρα.

— Θὰ μπορούσα νὰ σᾶς πᾶρω, ἀπήντησε ἐπὶ τέλους, ἂν βέβαια
καταλαβαίνετε ὅτι μπορεῖτε νὰ ἀγαπήσετε τὸν Τζάκυ μου...

— Μὰ τὸν ἀγαπῶ ἤδη! φώναξε αὐθόρμητα ἡ Ντίξι. Εἶνε τόσο
χαριτωμένο παιδάκι!

Ἐξω ἀπὸ μιὰ ὥρα ἡ Ντίξι 'Ιβιγκ, μὲ τὸ ὄνομα Μαίρη
Μπρέστ, ἀνελάμβανε ὑπηρεσία στὸ σπίτι τοῦ Τόνου Ἐβανς, ὡς
γκούβερνάντα τοῦ μικροῦ Τζάκυ. Στὸ μακρυνὸ ἐκείνο κτῆμα, ὁ
μάντζερ της δὲν θὰ κατῶρθωνε νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ ποτέ.

Οἱ μέρες περνοῦσαν ἥσυχα στὸ πρότυπο ἐκείνο σπίτι. Ἡ
Ντίξι εἶχε ἀφοσιωθῇ πραγματικά στὸν μικρὸ Τζάκυ καὶ ὁ ἄγριος
Τόνου εἶχε ἀρχίσῃ νὰ τῆς φέρεται μὲ κάπως μεγαλειτέρα λεπτότη-
τα. Κάθε ἀνάμνησις τοῦ Γκόρντον εἶχε σχεδὸν φύγει ἀπὸ τὸ μυα-
λό της μικρῆς Ντίξι. Ἦταν πρόθυμη νὰ χαρίσῃ τὴν καρδιά της
στὸ σοβαρὸ αὐτὸ νέο, στὸν ἄνθρωπο αὐτὸν πού, ποῖς ἔξερε γιὰ
ποιὰ αἰτία εἶχε χωρίσει ἀπὸ τὴν γυναίκα του. Τὸ γεγονός πάντως
ὅτι εἶχε καταρθῶσιν νὰ κρατήσῃ τὸ παιδί ἦταν ἀρκετὰ εὐχλωτο
γιὰ τοὺς λόγους τοῦ διαζυγίου. Ἦταν πρόθυμη νὰ ἀγαπήσῃ αὐτὸν
τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ... Ὑπῆρχε ἕνα μεγάλο ἀλλὰ...

Μιὰ μέρα ἕνα μαῦρο αὐτοκίνητο σταμάτησε ἀπότομα μπροστά
στὸ σπίτι. Μιὰ γυναίκα κατέβηκε μὲ νευρικὲς κινήσεις καὶ στάθη-
κε μπροστά στὴν Ντίξι καὶ τὸν μικρὸ Τζάκυ.

Ὁ Τόνου ἔβανε, στὸ ἄκουσμα τοῦ θορύβου τοῦ αὐτοκινήτου
ἔρριξε μιὰ ματιά ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου του καὶ ὕστερα
βγήκε στὸν κήπο καὶ πλησίασε τίς δύο γυναῖκες.

— Τί ζητᾶς ἐδῶ Ἄλμα; φώναξε ἀγριεμένος.

— Θέλω τὸ παιδί μου, ἀπήντησε ἡ γυναίκα μὲ ἐντελὴς παρα-
ξενή φωνή.

— Τὸ παιδί θὰ μείνῃ σὲ μένα! Τὸ ξέρεις καλὰ, Ἄλμα! Ἄν
εἶχες καὶ τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα νὰ τὸ πάρῃς, ἀσφαλῶς θὰ σὲ
βοηθοῦσαν οἱ «φίλοι σου». Ὁ Τζάκυ εἶνε ἐδῶ καὶ θὰ μείνῃ
ἐδῶ!

— Καὶ ἡ δεσποινίς ἀπ' ἐδῶ ποῖα εἶνε;

Ὁ Τόνου ἔβανε, ἐδίστασε μιὰ στιγμή. Ἐξω ἀπὸ τὴν ἀβυσσὸς
τίς λέξεις:

— Ἡ δεσποινίς Μαίρη Μπρέστ εἶνε κιοβερνάντα τοῦ Τζά-
κυ... καὶ ἐλπίζω νὰ γίνῃ σύντομα γυναίκα μου!

Τὰ δύο γυναῖκες κεφάλια γύρισαν μὲ κατάπληξη πρὸς
τὸ νέο.

— Ὡστε ἔτσι ἔ; ἐγρύλλισε ἡ Ἄλμα. Ἡ δεσποινίς Μαίρη
Μπρέστ, εἶπες;... Κάπου ἔχω δῇ αὐτὸ τὸ κεφάλι... καὶ μὲ ἄλλο
βῶσμον τὴν πραγματικὴ ταυτότητά της... καὶ τότε...

Ἐκαὶ τότε! ἀσφαλῶς θὰ ἐπιτύχῃ νὰ πάρῃ τὸν Τζάκυ!

— Ἄλμα! σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μιλάς ἔτσι, διεμαρτυρήθη ὁ
Τόνου. Εἰσαι μεθυσμένη πάλι! Φύγε!

— Φεύγω, ἀλλὰ θάχῃς γρήγορα εἰδήσεις μου! φώναξε ἡ γυ-
ναίκα, ἀπομακρυνόμενη τρικλύζοντας πρὸς τὸ αὐτοκίνητό της.

— Θεέ μου! φώναξε ἡ Ντίξι ὅταν ἔμειναν μόνη. Γιατί εἶπατε
τέτοιο πράγμα γιὰ μένα;

— Γιατί εἶναι ἀλήθεια, Μαίρη, ἀπήντησε ὁ Τόνου ἄπλά. Θε-

λεῖς νὰ μ' ἀγαπήσῃς λίγο;

Τὰ μάτια της ἀπήντησαν ἀρκετὰ εὐχλωτα. Χωρὶς νὰ προκά-
νῃ νὰ σκεφθῇ, εἶχε βρεθῇ μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ νέου...

Ὅταν ὅμως ξαναβρέθηκε μόνη της, οἱ λογικὲς σκέψεις ὑπερί-
σχυαν. Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ γυναίκα τοῦ Τόνου. Καὶ ἂν ἀκόμη
αὐτὸς δεχόταν νὰ πάρῃ τὴν Ντίξι 'Ιβιγκ, τὴν χορεύτρια ἢ μητέ-
ρα τοῦ Τζάκυ θὰ κατῶρθωνε φέροντας ὡς ἐπιχείρημα τὴν φήμη
τῆς Ντίξι, νὰ πάρῃ τὸ παιδί της πίσω.

Πῆρε γρήγορα τὴν ἀπόφασή της. Πῆγε στὸ χῶλ καὶ τηλεφώ-
νησε στὸν Γκόρντον Κούπερ. Εἶχε διαβάσει στὶς ἐφημερίδες ὅτι,
μετὰ ἀπὸ τὸ σκάνδαλο τοῦ μιούζικ χῶλ, ὁ Γκόρντον εἶχε χωρί-
σει ἀπὸ τὴν γυναίκα του.

Τοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσή της καὶ ὕστερα ἀπὸ δύο ὥρες τὸ
αὐτοκίνητο τοῦ Γκόρντον σταματοῦσε ἐκεῖ. Ἡ Ντίξι ἔτρεξε νὰ
τὸν ὑποδεχθῇ.

— Ἀγάπη μου! φώναξε ὁ Γκόρντον ἀρπάζοντάς τὴν στὴν ἀγ-
καλιά του. Τί κάνεις ἐδῶ; ἔλα, πᾶμε νὰ φύγομε!

Ἐκείνη τὴν στιγμή φάνηκε ὁ Τόνου.

— Τί σημαίνει αὐτό, Μαίρη; ρώτησε. Ποῖος εἶναι ὁ κύριος;

— Δὲν ὀνομάζομαι Μαίρη, ἀπήντησε ἡ Ντίξι. Λέγομαι Ντίξι,
'Ιβιγκ, ἢ «Γκίμμυ Γκέρλ» τοῦ Μπροντουαί, καὶ ὁ κύριος ἀπ'
ἐδῶ εἶναι ἀρραβωνιαστικός μου.

Ὁ Τόνου στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή κατάπληκτος. Ἐξω ἀπὸ τὸν γύρι-
σε τὴν πλάτη καὶ ἀπομακρύνθηκε.

— Πᾶμε! εἶπε ὁ Γκόρντον. Πᾶμε γρήγορα Ντίξι.

Ἡ νέα ἐτοιμάσθηκε νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ ὅταν ἔξαφνα φάνηκε ἡ
μητέρα τοῦ Τόνου.

— Ἀχ! δεσποινίς! δεσποινίς! φώναξε. Ἐχασα τὸν Τζάκυ!
Θὰ τρελλαθῶ!... Βοήκα τὸ καπέλλο του κοντὰ στὴ λίμνη!...

Τὸ αἷμα τῆς Ντίξι πάγωσε μέσα στὶς φλέβες της.

— Πᾶμε, Ντίξι, πᾶμε! ἐπενέβη ὁ Γκόρντον. Θὰ φθάσῃ τὸ αὐ-
τοκίνητο τοῦ Μάρτιν καὶ θάχῃμε ἱστορίες. Ξεχνᾷς τὸ συμβόλαιό
σου;

— Ὡ! τὸ παιδί!! τὸ παιδί! ἐτραύλισε ἡ Ντίξι.

— Πᾶμε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἐπέμεινε ὁ Γκόρντον.

— Ἀδύνατον! Θέλω νὰ εἶδῶ τί ἐγίνε τὸ παιδί!

Ὁ Γκόρντον ἐκνευρίσθηκε.

— Τώρα ἢ ποτέ!

— Ποτέ! φώναξε πεισιωμέ-
νη ἡ Ντίξι. Δὲν σ' ἀγαπῶ, ἄλλωστε,
πιά, ἀγαπῶ κάποιον ἄλλον!

Καὶ ἀφήνοντας τὸν Γκόρντον
ἐκεῖ, ὥρμησε πρὸς τὴν λίμνη:
Ὅταν ἐφθασε λαχανιασμένη, ἡ
καρδιά της κύτταξε τρελλὰ ἀπὸ
χαρὰ. Ὁ μι-
κρὸς Τζάκυ
καθόταν σ' ἕνα πάγκο, καὶ
ἔπαιξε ἀμέριμνος.

Τρέχοντας πάλι, ἡ Ντίξι ἐ-
πέστρεψε στὸ σπίτι γιὰ νὰ κα-
θησυχάσῃ τὴν μητέρα τοῦ Τόνου.

Ὁ Γκόρντον εἶχε φύγει ἤδη, περ-
σιωμένος.

Στὴν θέση τοῦ βόηκε τὸν
Τόνου. Ὁ νέος τὴν κύτταζε χαμογελώντας καὶ εἶπε:

— Ἦθελα νὰ βεβαιωθῶ πόση ἦταν ἡ ἀγάπη σου γιὰ τὸν
Τζάκυ μου, γι' αὐτὸ σοῦ ἔστειλα τὴν μητέρα μου νὰ σοῦ πῇ ἕνα
(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 2636)



Ο ντέτεκτιβ Σλέιν εξύπνησε τρομαγμένος. Από το διπλανό δωμάτιο είχαν ακουστή δυο—τρεις—άλεπάλληλες άπεγνωσμένες κραυγές.

Ο Σλέιν άνασηκώθηκε στο κρεβάτι του. Είχε έλθει για να περάσει την νύκτα στο ξενοδοχείο εκείνο και ήξερε ότι στον διάδρομο στον όποιον βρισκόταν το δωμάτιό του, ύπνηχαν άλλα δυο δωμάτια. Το ένα άριστερά του και το άλλο δεξιά του. Δέν ήταν βέβαια από ποιά είχαν άκουσθί οι φωνές.

Πήδησε ώστόσο όρθιος, φόρεσε τις παντοφλές του και έτσι όπως ήταν, με τις πυτζάμες, βγήκε στον διάδρομο. Το δωμάτιό του είχε αριθμό 9. Πήγε στο 8 και άκουγκράσθηκε. Ήταν φανερό ότι ο ένοικος του δωματίου εκείνου κοιμόταν ήσυχώτατα, γιατί ο Σλέιν άκουσε το σιγανό ροχαλητό του.

Ύστερα τράβηξε στο δωμάτιο αριθ. 10. Κανένas θόρυβος δέν έρχόταν από το δωμάτιο εκείνο. Ο Σλέιν κτύπησε έλαφρά την πόρτα. Δέν έλαβε καμιά άπάντηση. Ξανακτύπησε.

—Ποιά είναι; άκούσθηκε μια νυσταγμένη φωνή.

—Με συγχωρήτε, κύριε, είπε ο Σλέιν. Μήπως φωνάζατε;

—Μου φαίνεται ότι έβλεπα κάποιον έφιάλη... Το φαγητό του ξενοδοχείου ήταν βαρύ σήμερα, άπήντησε ο ένοικος του 10.

—Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε. Καληνύκτα σας.

—...νύκτα!

Ο Σλέιν επέστρεψε στο δωμάτιό του. Απόλυτη ήσυχία έπικρατούσε στο ξενοδοχείο.

Ο ντέτεκτιβ ξανάπεσε στο κρεβάτι του. Ο ένοικος του 8 έπαισε προς στιγμήν να ροχαλίζει. Εκείνη την στιγμή άκούσθηκαν οι κτύποι ενός ρολογιού.

Ο Σλέιν μηχανικά τούς μέτρησε. Ήταν ή ώρα δώδεκα. Δέν άκούσταν καμιά κίνηση στο ξενοδοχείο. Στόν δρόμο μόνον άκούσθηκε το πέραςμα ενός αυτοκινήτου. Ο Σλέιν προσπάθησε να κοιμηθί, αλλά τα ροχαλητά του δωματίου 8 ξανάρχισαν.

«Κλίη!» Μία πόρτα άνοιξε στον διάδρομο. Ύστερα άκούσθηκαν βαρεία βήματα.

«Όρισμένως περάχθηκε το στομάχι του διπλανού μου», σκέφθηκε ο Σλέιν. Και πράγματι, ή πόρτα που είχε άνοιξει ήταν του αριθ. 10. Ύστερα, σχεδόν ξαφνικά, ο ντέτεκτιβ άποκοιμήθηκε. Ξύπνησε στις έπτά. Το ίδιο ρολόι που είχε κτυπήσει μεσάνυκτα κτύπησε πάλι έπτά φορές. Σχεδόν άμέσως, άκούσθηκαν οι έπτά κτύποι του ρολογιού της πλατείας.

Ο Σλέιν σηκώθηκε. Μόλις όμως τελείωσε την τουαλέττα του, άκούσθηκαν σαρακατικές κραυγές στον διάδρομο.

Όρμησε έξω και είδε την καμαριέρα, τρομαγμένη, να στέκεται μπροστά στην άνοιχτή πόρτα του δωματίου 10 και να φωνάζει. Ο ντέτεκτιβ έρριξε μια ματιά. Ένας άνθρωπος ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του δωματίου εκείνου. Ένα προσεκτικότερο βλέμμα έπεισε τον ντέτεκτιβ ότι το θύμα είχε στραγγαλισθί.

Γρήγορα άναστατώθηκε όλο το ξενοδοχείο. Το θύμα λεγόταν Μόντν Πρίγκλ και ήταν περιδεύων αντιπρόσωπος ενός κοσμηματοπωλείου. Φυσικά, ή τσάντα του, που περιείχε κοσμήματα μεγάλης αξίας, είχε κάνει φτερά.

Επί τόπου έφθασε ο άστυνόμος Μόνκ και άρχισε άμέσως τις άνακρίσεις. Ήταν άναμφισβήτητο ότι το έγκλημα είχε διαπραχθί από ένοικον του ξενοδοχείου, για τόν άπλούστατο λόγο ότι οι πόρτες του όλες ήσαν κλειδωμένες και ο δολοφόνος δέν μπορούσε ούτε να μπη ούτε να βγη χωρίς να γίνη αντίληπτός. Ο μόνος που είχε βγη από το περασμένο βράδυ ήταν ο Όλιβιέ Ουώτερς, πλάσιέ της εταιρίας Χάκελ και Σία, ένοικος του 8. Είχε φύγει με το πρωινό τρσίνο των 6 και 10.

—Όλιβιέ Ουώτερς! έπενέβη ο άστυνομικός Σλέιν κατάπληκτος. Ω! διάβολε! είχα στο διπλανό μου δωμάτιο τόν φίλο μου Ουώτερς χωρίς να τώ ξέρω! Παναθεμά τον, με τρέλλανε με το ροχαλητό του.

Ο άστυνόμος Μόνκ κτύπησε τόν Σλέιν έρωτηματικά.

—Α, όχι, ίσπεκτωρ, άπήντησε ο Σλέιν μαντεύοντας την σκέψη του. Ο Ουώτερς είναι ένας γεροντάκος υπεράνω κάθε ύποψιας...

—Ας άρχίσουμε από την άρχή, πρότεινε ο άστυνόμος Μόνκ. Έφ' όσον είναι γεγονός ότι το έγκλημα έγινε από ένοικον του ξενοδοχείου, πρέπει να εξακριβώσουμε τα «άλλοθι» όλων και να βρούμε εί δυνατόν την τσάντα με τα κοσμήματα. Δέν είναι δυνατόν να έκανε βέβαια φτερά! Λοιπόν, κύριε Σλέιν, τί ώρα έγινε το έγκλημα, κατά την αντίληψή σας;

—Δέν πρόκειται περί αντίληψης, είπε ο ντέτεκτιβ, αλλά περι πεποιθήσεως. Το έγκλημα έγινε δύο ή τρία λεπτά πριν από τις δώδεκα. Ο άνθρωπος που μου μίλησε μέσα από το δωμάτιο 10 δέν ήταν ο κύριος Πρίγκλ—αυτό άποδεικνύεται εκ των ύστερων. Πώς μπορούσα όμως να γνωρίζω τη φωνή ενός άγνωστου;

—Και αν άκούγατε ξανά τη φωνή εκείνη, θα την άνα-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΩΔΕΚΑ ΚΤΥΠΟΙ ΜΕΣ' ΣΤΗ ΝΥΚΤΑ ΥΠΟ ΝΤΟΡΟΥ ΣΑΓΙΕΡΣ

γνωρίζατε; έπενέβη ο κύριος Κόμπ, ένας νεαρός πελάτης του ξενοδοχείου.

—Αμφιβάλλω, άπήντησε ο Σλέιν. Γιατί άπλούστατα, ο κακοῦργος μίλουσε με παραμορφωμένη προφανώς φωνή και το πάχος της πόρτας την παραμόρφωνε άκόμη περισσότερο.

—Σωστά, είπε ο άστυνόμος Μόνκ... Λοιπόν, ντέτεκτιβ, είπατε ότι άκούσατε δύο ή τρία λεπτά μετά από τις κραυγές του θύματος τούς δώδεκα κτύπους ενός ρολογιού. Πρόκειαι να εξακριβώσουμε ποιά ήταν το ρολόι που εκτύπησε και αν ο κακοῦργος δέν τώ είχε βάλει έμπρός ή πίσω;

Ρώτησαν τόν γραμματέα του ξενοδοχείου ο όποιος τούς έπληροφόρησε ότι το μόνο ρολόι που υπήρχε εκεί και το όποιον κτυπούσε τις ώρες βρισκόταν στην κουζίνα.

Επήγαν στην κουζίνα. Ένα μεγάλο έκκρεμες έδειχνε οκτώ παρά δέκα. Ο ντέτεκτιβ και ο άστυνόμος Μόνκ έβγαλαν τα ρολόγια τους. Πράγματι, ήταν ή ώρα οκτώ παρά δέκα.

—Έχετε την καλωσύνη να πάτε στο δωμάτιό σας, κύριε Σλέιν; πρότεινε ο άστυνόμος. Θα βάλα το ρολόι να κτυπήσει και θα μου πητε αν ο ήχος ήταν ο ίδιος μ' εκείνον που άκούσατε την νύκτα...

Ο Σλέιν πήγε πράγματι στο δωμάτιό του και έκλεισε την πόρτα. Μέσα στην κουζίνα, ο Μόνκ έβαλε το ρολόι να κτυπήσει.

Όταν ο ντέτεκτιβ επέστρεψε στην κουζίνα, ώμολόγησε ότι το κτύπημα ήταν τόν ίδιο μ' εκείνο που είχε άκούσει τα μεσάνυκτα και στις έπτά τώ πρωί.

—Ίσως τότε ο κακοῦργος γύρισε το ρολόι της κουζίνας και κατόπιν τώ ξανάβαλε στην ώρα του, παρατήρησεν ο άστυνόμος.

—Αυτό άποκλείεται κύριε, έπενέβη ο μάγειρος του ξενοδοχείου. Διότι όταν χθές τώ βράδυ στις 11 έφυγα από την κουζίνα την κλειδώσα όπως κάνω πάντοτε. Και όπως είδατε, ή πόρτα της ήταν άνεπαφη σήμερα.

—Τότε, χωρίς αμφιβολία, τώ έγκλημα έγινε πριν από τα μεσάνυκτα, έδήλωσε ο άστυνόμος. Πρέπει να ξεκινήσουμε άπ' αυτό τώ σημείο. Και τώρα, άς έλέγξουμε τα άλλοθι των διαφόρων επίβατών του ξενοδοχείου... Το βιβλίον πελατών κύριε γραμματέα...

Η έργασία του έλέγχου έγινε γρήγορα. Τώ ξενοδοχείο εκείνη την έποχή δέν είχε μεγάλη κίνηση. Οι πελάται του, την νύκτα που έγινε τώ έγκλημα, ήσαν μετρημένοι. Ο γέρω—Ουώτερς, που είχε φύγει τώ πρωί, άπεκλείετο κατόπιν της δηλώσεως του ντέτεκτιβ Σλέιν. Ο ίδιος ο Σλέιν άπεκλείετο, φυσικά, χωρίς συζήτηση.

Η γρηά κυρία Φλάξ δέν μπορούσε βέβαια να θεωρηθί ύποπτη άφου ήταν φυσιολογικά αδύνατον να πνίξη αυτή έναν άνδρα ως εκεί επάνω σάν τόν Πρίγκλ. Τέσσερες άλλοι ένοικοι, οι κ. κ. από τις 10 ως τις 2 1/2 έπαιζαν χωρίς διακοπή μπριτζ στο δωμάτιο του Σάρετον. Τα όνόματα δέν τών δύο έξ αυτών—του Πήρσον και του Σάρετον—όνόματα ευπολήπτων ανθρώπων, ήσαν έπαρκής έγγύηση για την εντιμότητα όλων.

Έμενε τώρα ο νεαρός Κόμπ, ένας ταξιδιώτης οικου φωτογραφικών ειδών. Κι' αυτός όμως, έως τις 12 1/2, έπαιζε μιλιάρ-

δο με τόν γραμματέα του ξενοδοχείου, παρουσία μάλιστα και του διεθυντού.

—Και όταν τελειώσατε τώ μιλλιάρδο σας, κύριε Κόμπς, τί κάνατε; ρώτησε ο Μόνκ.

—Πήγα στο δωμάτιό μου και ύστερα στο μπάνιο για να κάνω ένα λουτρό. Ήμουν εξαντλημένος από τώ ταξίδι και ήθελα να φρεσκαρισθώ.

—Πάμε στην αίθουσα του μπάνιου, είπε ο άστυνόμος.

Όταν έφθασαν εκεί, παρατήρησαν ότι τώ μπάνιο βρισκόταν πλάι στο δωμάτιο της γρηάς κυρίας Φλάξ. Ο άστυνόμος φώναξε τότε την γρηούλα.

—Άκούσατε κανένα θόρυβο την νύκτα, κυρία μου;

—Αχ! ναι κύριε. Ένας άδιάκριτος έκανε νυκτιάτικα τώ μπάνιο του και άφησε τα νερά να τρέχουν με όλη τους την δύναμη.

—Και τί ώρα ήταν αυτό, κυρία;

—Περασμένες δωδεκάμιση. Έκείνη την ώρα σηκώθηκα να πιώ λίγο νερό και κτύπησε τώ ρολόι μου. Ήταν μία παρά δέκα.

Ήταν άναμφισβήτητον ότι ο Κόμπ έλεγε την αλήθεια. Ο άστυνόμος Μόνκ τώ έκανε μερικές άκόμη άσήμαντες έρωτήσεις κι' ύστερα φώναξε.

—Ε! τότε τώ έγκλημα έγινε μόνο του άφου δέν υπάρχει δράστης! Δέν είναι έτσι κύριε Σλέιν;

—Εγύρισε τώ κεφάλι προς τόν ντέτεκτιβ, αλλά αυτός δέν βρισκόταν πιά κοντά του.

Ο Σλέιν είχε άπομακρυνθί προ ενός λεπτού, με την ίδια σκέψη κι' αυτός. «Τί διάβολο!» μονολογούσε έρευνώντας τώ δωμάτιο τού θύματος. Ο ένας άποκλείεται, ο άλλος άποκλείεται... Μπά! τί είναι αυτό; Κάτω από τώ κρεβάτι του θύματος ήταν μια άσερμη φωτογραφία. Ο ντέτεκτιβ την κτύπησε προσεκτικά. Μιά ξαφνική σκέψις πέρασε από τώ μυαλό του!.. Ίσως ο πλάσιέ φωτογραφικών ειδών...

Θυμήθηκε την έρώτηση που τώ είχε κάνει ο νεαρός προ ολίγης ώρας. «Και αν άκούγατε ξανά την φωνή εκείνη, θα την άναγνωρίζατε;» Θυμόταν τώρα ότι ο Κόμπ είχε κάνει την έρώτηση με κάπως παράξενο τόνο. Αν αυτός ήταν ο δολοφόνος ή έρωτησις ήταν δικαιολογημένη. Ήθελε μιλήσει στον Σλέιν, να εξακριβώσει αν πράγματι ή φωνή του άντηχούσε ως γνώριμη στ' αυτιά του ντέτεκτιβ. Αλλά... Υπήρχε ένα μεγάλο «άλλά». Ο Κόμπ είχε ένα θαυμάσιο άλλοθι. Έπαιζε μιλλιάρδο ως τις 12 1/2 ενώ τώ έγκλημα είχε γίνει πριν από τις 12. Πριν από τις δώδεκα; Μήπως έκανε λάθος;

Ξαφνικά ο Σλέιν κτύπησε τώ κεφάλι του. «Ηλίθιε Σλέιν!



Μέσα στην κουζίνα ο Μόνκ έβαλε τώ ρολόι να κτυπήσει.

μονολόγησε. Στις 7 τώ πρωί, σχεδόν άμέσως μετά τώ κτύπημα του ρολογιού της κουζίνας, άντηχησαν οι 7 κτύποι του ρολογιού της πλατείας. Αυτό όμως δέν έγινε τα μεσάνυκτα.

Με την άσερμη φωτογραφία στο χέρι, ο Σλέιν βγήκε από τώ δωμάτιο τού θύματος και μπήκε στο ύπ' αριθ. 8, εκεί όπου είχε μείνει ο γεροντάκος Ουώτερς. Τώ μάτι του έπεσε άμέσως πάνω στο ξύλινο κομποδινό. Η έπιφάνεια τού κομποδινού, σκουισμένη δλόκληρη, ήταν καθαρή στην μέση. Πάνω στην σκόνη είχε τοποθετηθί, αυτό ήταν φανερό, ένα τετράγωνο σχεδόν αντίκειμενο με βάση 10Χ10 εκατοστόμ, πλάτους και μήκους.

Τα πράγματα έτακτοποιούντο τώρα στο μυαλό του ντέτεκτιβ. Έμενε μόνο ή τσάντα. Τί είχε γίνει ή τσάντα με τα κοσμήματα;

Θυμήθηκε τόν θόρυβο τού αυτοκινήτου που είχε άκούσει μετά τώ έγκλημα. Θυμήθηκε επίσης ότι άκριβώς προτού άκουσθούν οι 12 κτύποι, τα ροχαλητά από τώ δωμάτιο 8 είχαν παύσει έστιγμήν. Έρεξε στον τηλεφωνικόθάλαμο τού ξενοδοχείου και ζήτησε την εταιρία Χάκελ και Σία.

—Μου δίνετε τόν κύριο Ουώτερς, παρακαλώ; Πώς; Σ' είσαι Ουώτερς; Έδω ντέτεκτιβ Σλέιν. Άκουσέ με σέ παρακαλώ. Θά σου κάνω μερικές έρωτήσεις. Μή με ρωτάς γιατί. Λέγε μου. Όταν ταξιδεύεις έχης μαζί σου κανένα έπιτραπέσιο ρολόι; Ναι; Πώς είναι; Πιληού τύπου έπαναληπτικό; Ναι; Περίπου δέκα επί δέκα; Ναι; Τώ είχες στο κομποδινό σου χθές την νύκτα, στο ξενοδοχείο «Σπλέντιτ»; Θαυμάσια! Δέν μου λές, κυπά σάν έκκρεμες; Ναι; Ω! δόξα τώ Θεώ! Έχει γλυκό και βαρύ κτύπο; Ναι, ναι! Ω! μπράβο! Τώρα σκέψου καλά, σέ παρακαλώ. Ξύπνησες χθές την νύκτα και τώ κοῦδισες; Πώς; Είσαι βέβαιος... Έσας έπαιζε τώ ξυπνητήριό του; Α! υπέροχα, υπέροχα! Και δέν μου λές, κτύπησε δώδεκα φορές κοῦδως τώ γυρίσει; Μπράβο! Είσαι χυσός άνθρωπος. Τώρα θυμήσου καλά! Πρόσεξε. Όταν κτύπησε δώδεκα, τί ώρα ήταν; Δωδεκάμιση; Δωδεκάμιση! Α, βέβαια! Είναι έπαναληπτικό πιληού τύπου! Ε, τότε, φίλε μου, πάρε τώ πρώτο τραίνο κι' έλα στο Σπλέντιτ, γιατί τώ καταραμένο ρολόι σου κόντεψε να μās κάνει έσένα κι' έμένα, συνενόχους φόνου. Ναι, Φ ό ν ο υ!.. Έλα, γρήγορα!

Τρέχοντας πάλι πήγε στο μπάνιο από τώ παράθυρο. Έν τάξει! μουμούρισε. Κατέβηκε τέσσερες-τέσσερες τις σκάλες. Βρήκε τόν άστυνόμο Μόνκ στον διάδρομο τού πρώτου πατώματος.

—Νά συλλάβετε τόν Κόμπ, είπα λαχανιασμένος. Τώ άλλοθί του δέν άξίζει πεντάρα.

Ο Μόνκ είδοποίησε άμέσως τόν νεαρό πλάσιέ. Ατάραχος και χαμογελαστός, ο Κόμπ ήλθε κοντά στους δυο άνδρες.

—Την γνωρίζετε αυτήν; τώ είπε ο Σλέιν δείχνοντάς τώ την άσερμη φωτογραφία.

—Όχι κύριε, άπήντησε ο νέος χαμογελώντας. Για να σας πώ δηλαδή, την αλήθεια; την έχω ξαναδθ. Μου την έδειξε ο μακαρίτης Πρίγκλ πάνω στο τραπέζι.

—Α! Ωραία! Και πού την είχε ο κ. Πρίγκλ;

—Στην τσέπη τού σακκακιού του. Την τράβηξε με τρόπο και μου την έδειξε.

—Ηλίθιε! Νομίζεις λοιπόν ότι τρώμε κουτόχορτο έμεις; Αυτή ή φωτογραφία δέν έχει μη π ο τ ε σέ τσέπη! Όλες οι πλευρές της είναι άθικτες. Έχει βγη από κουτί—από τώ κουτί στο όποιον έχεις και άλλες φωτογραφίες τέτοιου είδους.

—Μά τί σχέση... διέκοψε, ο Κόμπ.

—Βαλεντίν Κόμπ, έσύ έσκότωσες τόν Πρίγκλ. Πήγες στο δωμάτιό του πώ; θα τώ δείξεις δήθεν άσερμες φωτογραφίες και τόν έπνιξες χρησιμοποιώντας τα σεντόνια του, για να μην αφήσης τα δακτυλικά άποτυπώματά σου πάνω στο λαίμό του. Όταν έχω ξύπνησα από τις φωνές τού Πρίγκλ, είχες την έτοιμότητα να μου μίλησης ως Πρίγκλ τάχα. Ύστερα βγήκες και πήγες να κάνης τώ μπάνιο σου. Από τώ παράθυρο τού μπάνιου, πέταξες την τσάντα στο αυτοκίνητο τού συνενόχου σου, που περίμενε από κάτω. Τώ έγκλημά σου βέβαια δέν ήταν τέλειο, ούτε και τώ άλλοθί σου. Μιά σύμπτωσης κόντεψε να τώ κάνει τέλειο ή δική μου δήλωση ότι ο φόνος έγινε κατά τις 12, ενώ έγινε λίγο μετά τις δωδεκάμιση, δηλαδή άφου τελείωσες τώ μιλλιάρδο σου.

Ο νεαρός πλάσιέ είχε γίνει κάτωχρος.

—Έχεις οικονόμεια, Κόμπ; ρώτησε ξαφνικά ο άστυνόμος Μόνκ.

Ο νέος κούνησε τώ κεφάλι καταφατικά.

—Φοβούμαι ότι γρήγορα θα σέ πενήθσουν! είπε τότε ο άστυνόμος.

Της ίδιας γνώμης ήταν άσφαλώς και ο Κόμπ, γιατί χονδρές σταγόνες παγωμένου ιδρώτος είχαν άρχισει να τρέχουν από τώ μέτωπό του.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΔΕΛΤΙΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Πρίν φύγῃ; ξαναρώτησε ἡ Ζιλμπέρτ με ἓνα τόνο παραξένα ἐκπληκτικόν...

—Δὲν ξαναεἶδαμε τὸν κύριον ἐδήλωσε ἡ ὑπηρετρία, πού ἦταν δυσσχεστὴ ἐπειδὴ ὁ Ντὲ Φραγκὸν τῆς μίλησε ἀπότομα.

—Ἐπειτα ἀπὸ λίγη σκέψη ἡ Ζιλμπέρτ εἶπε.

—Δὲν καταλαβαίνω γιατί ὁ κ. Ντὲ Φραγκὸν δὲν σὰς μίλησε γιὰ τὸ Νοσοκομεῖο ὅπου εἶχα μεταφερθῇ.

Δὲν εἶδε τὴν ὑποὺλην ματιά πού τῆς ἔβριζε ἡ Ὀρτανσία.

—Πρέπει νὰ πιστέψωμε ὅτι ὁ κ. Ντὲ Φραγκὸν δὲν ἤθελε νὰ ἐνοχλῇ τὴν κυρία με τὴν ἀρροσίωσή μου, εἶπε κάπως εἰρωνικά ἡ καματιέρα.

Ὁ τέκνος τῆς ἔκανε τὴν Ζιλμπέρτ νὰ σηκώσῃ πρὸς αὐτὴν τὰ σκεπτικὰ τῆς ματία.

—Ὁ κύριος εἶχε τετραλαθῇ ἀπὸ τὸ θλιβερὸ αὐτὸ ἀτύχημα, εἶπε ἡ νεαρὴ γυναίκα ἡτίως. Ἐξ ἄλλου ὅλες οἱ ἐφημερίδες ἐγραψαν γι' αὐτὸ καὶ θὰ ἐνόμιζε ὅτι τὸ ξέρατε.

Ὅταν ἔδωσε τὴν τελευταίαν

αὐτὴν ἐξήγηση, ἔκλεισε τὰ ματία τῆς σὰν νὰ ἐκουράσθῃ μιλῶντας τόση ὥρα. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι φοβόταν τὴν περιέργεια τῆς θαλαμηπόλου καὶ τὶς ἐρωτήσεις πού μπορούσε νὰ τῆς υποβάλῃ ἐκείνη πού τὴν ὑπηρετοῦσε τόσα χρόνια. Πῶς θὰ ἐξηγοῦσε ὅτι ὁ Ροδόλφος ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τους καὶ ὅτι ἀδιαφοροῦσε τελείως γιὰ τὴν τύχη τῆς; Πῶς νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι δὲν ἦ ἔξωρε πού ἦταν ὁ ἄνδρας τῆς; Ἀν μίλοῦσε θάδινε τὴν εὐκαιρία στοὺς ὑπηρετές νὰ τὴν κακολογήσουν καὶ νὰ τὴν θεωρήσουν ἔνοχο γιὰ κάτι, ὅπως πιθανὸν νὰ τὴν θεωροῦσε καὶ ὁ κ. Ντὲ Φραγκὸν.

Ὁ ἄνδρας τῆς μίλησε γιὰ τιμωρία. Ὅστε λοιπὸν αὐτὴ ἦταν ἔνοχος γιὰ κάποιο αἷμα; Κάποιο ζήτημα τὸ ὁποῖον εἶχε ἄμεση σχέση με τὴν αἰτίαν τῶν τραυμάτων τῆς καὶ τὰ ἐπακόλουθα τῆς; Μὲ τὴν εἰσοδὸ τῆς στὸ Νοσοκομεῖο; με τὸ μωρὸ πού δὲν θὰ ἔβλεπε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας;

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο σημεῖο, πρὸ παντός, τὴν ἐβασάνιζε κυρτά. Ὁ Ροδόλφος φαίνετο νὰ ἐνεργῇ σὰν νὰ ἔμαθε τὴν ἀλήθειαν πού ὁ θεὸς τῆς παρουσίασε τὸν ἓνα στὸν ἄλλον. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐβεβαίωσε ὅτι ἐγνώριζε τὰ γεγονότα.

Καὶ ἐκεῖ κάτω στὴν θουμιέ, δὲν τῆς εἶπε πικρὸχόλα «Κοντὰ σὰς δὲν εἶμαι παρὰ ὁ διάδοχος τοῦ κ. Ντὲ Πλασερόντ»;

Λοιπὸν τὰ ἔξερε ὅλα. Τότε;

Ὅταν ἐβασάνιζε στὸ μυαλὸ τῆς ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτήματά, κατέληγε νὰ αἰσθάνεται μιὰ μεγάλη ἀηδία. Ἐνοιῶθε ὅτι τὸ ἔδαφος κλονιζότανε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς. Κάθε ἐξέταση αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, τὴν ἔσερνε θλιβερὰ στὸ βάθος ἑνὸς ἀνεξχνιάστου βαράθρου, ὅπου φοβότανε μὴπως γλυστερήσῃ, χωρὶς νὰ ξέρῃ, χωρὶς νὰ ἐννοῇ, χωρὶς ποτε νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ βγῇ ἀπὸ ἐκεῖ.

Τὸ φτωχὸ τῆς τὸ μυαλὸ, ἀ

δυνατιμένο ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια, δὲν εἶχε τὴν εὐκολίαν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν συλλογισμὸ τῆς. Δημιουργεῖτο ξαφνικὰ ἓνα κενὸ στὶς ἰδέες τῆς, εἶχε ἀκόμη τὴν ἐντύπωση τοῦ βαράθρου... στὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου οἱ σκέψεις τῆς ἐσκότανταν γιὰ νὰ κάνουν ἓνα πηδῆμα στὸ κενόν... σχεδὸν στὴν τρέλλα... Καὶ ἐξ ἐνστικτοῦ ἡ Ζιλμπέρτ προσπαθοῦσε νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τῆς τὴν ἀσαφὴ εἰκόνα ἑνὸς ἀνδρικοῦ θυμοῦ ἀδικαιολόγητον, τοῦ ὁποίου τὸ βάρος τὴν συνέτριβε καὶ ἔκανε νὰ σαλεύεται τὸ λογικὸ τῆς.

Ἡ ἀφίξις στὸ δωμάτιόν τῆς τοῦ γιαιτροῦ Τερνόν, ἔδωκε τὴν θλιβερὴν ἐξόμνησιν ἡ ὁποία ἐσκότεινιζε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴν σκέψη τῆς. Ἡ Ὀρτανσία ἔφυγε γιὰ νὰ πᾶν στὸ σπίτι τῆς.

Ἡ Ζιλμπέρτ ὑπεδέχθη τὸν γιαιτρὸ μ' ἓνα γλυκὺ μειδίαμα.

—Εἶμαι εὐχαριστημένη πού σὰς βλέπω, γιαιτρέ μου, εἶπε ἡ ῥεμα.

Ἀλλὰ τὰ ματία τῆς διατηροῦσαν ἀκόμη, στὸ βάθος τῶν μαύρων των κορῶν, μιὰ ἐλαφρὴν σκιά ἡ ὁποία ἐθόλωνε τὴν διαύ

γεία τους.

Χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ὁ νεοφερμένος ἐσφίξε τὸ χέρι τῆς τραυματίου. Αἰσθάνθη τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα τῶν δακτύλων καὶ ἐξήτησε τὸν σφιγμὸν τῆς.

—Ταραχθῆκατε σήμερα, εἶπε με ἓνα ὕφος ἀνθρώπου πού μάλώνει κάποιον. Θὰ ἀπαγορευσοῦν ἐν ἀνάγκη τὶς ἐπισκέψεις, ἂν πρόκειται νὰ ἐμποδίσουν τὴν καλλιτέρευσιν τῶν ὁποίων ὑπολόγιζε.

—Αὐτὸ θὰ ἰσοδυναμοῦσε με τὸ νὰ μοῦ στεργήσετε τὶς μικρὰς διασκέδασεις μου, ἀπάντησε ἐκείνη μ' ἓνα ἐλαφρὸ μειδίαμα. Ἐξέρετε ὅτι ἀπὸ τότε πού ἦρθα ἐδῶ καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς καθημερινὰ σκέψεις νὰ ἐρθῇ νὰ με ἰδῇ;

Ὁ γιαιτρὸς δὲν ἐκρυψε τὴν ἐκπληξίν του. Γνώριζε ἀπὸ πολλὰ καιρὸ τὴν πελάτισσάν του, τὴν ὁποία εἶχε κυράγει κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τῆς νεότητός τῆς. Εἶχε μάλιστα παραστήσει καὶ στὸν γάμο τῆς καὶ εἶχε δίκην νὰ ἐκπλαγῇ ἀπὸ μιὰ παρομοίαν δήλωση.

Τί ἔκανε λοιπὸν ὁ νεαρὸς σύζυγος, ἂν δὲν ἐρχόταν κάθε μερὰ στὸ προσκέφαλό τῆς γυναικὸς του!

Ἀλλὰ ἐνδιαφέρετο πολὺ γιὰ τὴν ὑγείαν τῆς ἀρρώστου του ὥστε νὰ μὴ δειξῇ τὴν ἐκπληξίαν του ἡ ὁποία μπορούσε νὰ προξενήσῃ μιὰ συγκίνησιν.

—Διάβολε! εἶπε, ἔβαλα φρουρὰ στὴν πόρτα σας. Ἀδίκαια γὰγές μου.

—Ὀ! Γιατί; διεμαρτυρήθη ἡ Ζιλμπέρτ λυπημένα. Ἄν ξέρατε πόσο οἱ ὥρες μοῦ φαίνονται μακρυνὰς μερικὲς φορές...

—Ὅταν θὰ εἰσθε καλλίτερα θὰ ἰδοῦμε. Ἐξέρετε, μικρὰ κυρία, ὅτι ἡ κατάστασίς σας με ἀνησύχησε πάρα πολὺ; Εἰσθε σκοτωμένη σὲ ὅλα τὰ μέλη καὶ διερωτώμην πού θὰ καταλήγαμε μ' ἓνα

κατόπουλο παραγεμισμένο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

—Πῶς ἐμάθατε, γιαιτρέ, ὅτι βρισκόμουν τραυματισμένη στὸ Νοσοκομεῖο καὶ ὅτι εἶχα ἀνάγκη τῶν φροντίδων σας;

—Δὲν εἶχατε ἀνάγκη καθόλου ἀπὸ τὶς φροντίδες μου, διεμαρτυρήθη ἐκείνος ζωηρά. Σὰς περιποιήθηκαν πολὺ καλοὶ γιαιτροί, συνηθισμένοι νὰ γιαιτρεύουν ἑκατοντάδες παρόμοιες περιπτώσεις με τὴν δική σας καὶ δὲν ὑπῆρχε καμιὰ ἀνάγκη τῶν συμβουλῶν μου.

—Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ποῖς σὰς εἶπε νὰ ἔλθετε;

—Ὁ ἄνδρας σας.

Ἐκείνη ἐπανελάβε ἀργά.

—Ὁ ἄνδρας μου... Ἦλθε λοιπὸν νὰ σὰς δῇ; πρόσθεσε λίγο δύσπιστα.

—Καθόλου! Γιατί θέλατε νὰ ἔλθῃ σίτι μου; Ἀπλούστατα ἐτηλεφώνησε.

—Πότε;

—Τὴν ἄλλη βραδυὰ τοῦ ἀτυχήματός σας.

—Γιὰ νὰ ἔλθετε νὰ με τοποθετήσετε στὸ Νοσοκομεῖο; ἐπέμεινε ἐρωτώντας ἐκείνη.

—Γιὰ νὰ σὰς βγάλω ἀπεναντίας. Ἦθελε νὰ μὴν μείνετε στὸ Μποζόν, ἀλλὰ ἄφηνε σὲ μένα τὴν φροντίδα ν' ἀποφασίσω γιὰ τὴν ἡμέρα καὶ τὸν τόπο τῆς μεταφοράς σας.

—Ξέρετε λοιπὸν ὅτι βρίσκομαι ἐδῶ; Σ' αὐτὴ τὴν κλινικὴ; ρώτησε ἐκείνη με μιὰ ἀδύνατη τρεμουλιαστὴ φωνή.

—Πῶς; ἂν τὸ ξέρῃ; Φαντάζομαι ὅτι ναί! Κάθε μερὰ μοῦ τηλεφωνεῖ γιὰ νὰ ζητήσῃ εἰδήσεις σας.

Μιὰ δυνατὴ κοκκινίλα ἔβαψε ξαφνικὰ τὰ ὤχρα μάγουλα τῆς ὀρτανσίας.

—Εἶναι αὐτὰ ἀληθινὰ; ρώτησε με τὰ μεγάλα ματία τῆς γεμάτα ἀνησυχία.

—Καὶ βέβαια! Γιατί θὰ σὰς ἔλεγα κάτι πού δὲν ἦταν ἀληθινόν;

—Γιατί μαντεύετε ὅτι αὐτὸ θὰ μ' εὐχαριστοῦσε, ὁμολόγησε ἐκείνη δειλά.

Ὁ γιαιτρὸς ἔτριψε τὰ χέρια με ἓνα ὕφος ἱκανοποιημένο.

—Ε! λοιπὸν, τὸ φαντάζομαι ὅτι αὐτὸ σὰς προξενεῖ εὐχαρίστηση, μικρὴ μου κυρία.

—Καὶ πραγματικῶς λοιπὸν εἶναι ἀληθινόν;

—Σὰς δίνω τὸ λόγο μου, ἐβεβαίωσε ὁ γιαιτρὸς σοβαρά; μπρὸς στὴν ἀγωνιώδη φλόγα ἡ ὁποία ἀλλοίωσε τὸ ὥραϊόν τῆς πρόσπο.

Ἀνέπνευσε καλλίτερα! Ἐπειτα ἀπὸ ἐκεῖνα πού τῆς εἶπε ἡ Ὀρτανσία, ἔπειτα ἀπὸ τὴν παράξενην σιωπὴν τοῦ Ροδόλφου, ὁ ὁποῖος δὲν ξαναφάνηκε, τῆς ἦταν γλυκὺ νὰ παραδέχεται ὅτι, παρ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἐνδιαφερόταν γι' αὐτὴν καὶ ζητοῦσε πληροφορίες γιὰ τὴν ὑγεία τῆς.

Ἡ σκέψη αὐτὴ τῆς ἦταν τόσο εὐεργετικὴ, ὥστε τὰ μαῦρα τῆς ματία ὑγράνθησαν.

—Γιαιτρέ, θέλετε ν' ἀναλάβετε μιὰ παραγγελίαν γιὰ τὸν ἄνδρα μου; ρώτησε με ἀδύνατη φωνή.

—Στάς διαταγὰς σας! εἶπε ὁ γιαιτρὸς.

—Ὅταν σὰς τηλεφωνήσῃ, θὰ εἶμαι ἐξαιρετικὰ ὑπόχρεος ἂν εἰδοποιήσετε ὅτι εἶνα ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα ταχυδρομεῖον τὸν περιμένει ἐδῶ.

Ἡ Ὀρτανσία, ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε τὸν κύριον νὰ πᾶν νὰ τὴν ζητήσῃ, ἐνόμιζε ὅτι θὰ ἔκανε καλὰ νὰ μοῦ τὸ φέρῃ ἐδῶ σήμερὰ τὸ ἀπόγευμα καὶ δὲν ἐσκέφθηκα, ὅταν ἔφυγε, νὰ τῆς πῶ νὰ τὴν ξαναπάρῃ.

—Σύμφωνοι. Χωρὶς ἄλλο θὰ διαβιβάζω τὴν παραγγελίαν σας.

—Υπολογίζω σὲ σὰς! Πότε σὰς τηλεφωνεῖ;

—Τὸ βράδυ... πάντοτε μετὰ τὸ φαγητό.

—Σὰς εὐχαριστῶ λοιπὸν ἐκ τῶν προτέρων, ἐπειδὴ θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ τὸ θυμῇθε.

Καὶ προσέθεσε γιὰ νὰ διεκαιολογήσῃ τὴν ἀνάγκη στὴν ὁποῖαν βρέθηκε νὰ προσφύγῃ εἰς τὸν γιαιτρὸν στὴν περίπτωσιν αὐτῇ.

—Χάρι; σὲ σὰς, ὁ ἄνδρας μου θὰ εἰδοποιηθῇ ἀμέσως. Μεταξὺ ὅλων τῶν ἐπιστολῶν ἀσφα

λῶς ὑπάρχουν καὶ μερικὲς τὶς ὁποῖες περιμένει με ἄνυπομονησίαν.

—Μὴ φοβεῖσθε! δὲν θὰ τὸ λησμονήσω.

Ὅταν ἔφυγε, ἡ Ζιλμπέρτ ἦταν ἡσυχώτερη.

Ἐμαθε ἓνα πρᾶγμα ἀπολύτως καταπληκτικόν ὁ ἄνδρας τῆς ἀφοῦ εἶδε μιὰ ἐξαιρετικὴν δυσσχεστία, ἐγκατέλειπε τὴν συζυγικὴν ἐστίαν. Ἀλλὰ ἐξ ἄλλου, ἐνῶ ἐκείνη ὑπέθετε ὅτι ὁ Ροδόλφος δὲν ἐνδιαφέρετο καθόλου γι' αὐτὴν, ὁ γιαιτρὸς τὴν διεβεβαίωσε ὅτι κάθε βράδυ ἔπερνε εἰδήσεις τῆς. Καὶ ἡ σκέψις τῆς ἐλπίδος ἐβούτιζε μέσα τῆς, ἂν καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν πιστέψῃ.

—Αὔριο ἴσως ἐρθῇ ἐδῶ, νὰ ζητήσῃ τὰ γράμματά του.

XXVI

Ἡ ἐλπίδα τῆς Ζιλμπέρτ διεψεύσθη. Ὁ Ντὲ Φραγκὸν δὲν ἦλθε στὴν κλινικὴν, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ καταλάβῃ ὁ γιαιτρὸς Τερνόν ὅτι δὲν συμμορφώθηκε με τὴν παραγγελίαν του ἔστειλε στὴ θέση του τὸν φίλον του Βερλαῖν.

Καὶ ἡ ὀρτανσία ὅταν τὴν εἰδοποίησαν ὅτι ἓνας κύριος ἐπιθυμοῦσε νὰ τῆς μιλῇ, ἐδοκίμασε μιὰ ζωνηρὴ ἐκπληξὴ ὅταν εἶδε νὰ μπαίνει ὁ ἀξιωματικὸς ἀντὶ ἐκείνου πού ἐπερίμενε.

Ὁ ἐπισκέπτης τὸν ὁποῖον ἐκείνη ἐγνώριζε πολὺ λίγο, εἶχε φροντίσῃ νὰ τῆς φέρῃ μερικὰ λουλούδια.

Ἦταν μιὰ λεπτότης στὴν ὁποία δὲν ἦταν πιά συνηθισμένη καὶ γιὰ τὴν ὁποία τὸν εὐχαρίστησε ζωηρὰ, παρ' ὅλη τὴν διάψευσιν τῶν ἐλπίδων τῆς. Ἐπειτα, μετὰ τὶς πρώτες στιγμὲς τῆς στεναχωρίας πού συνοδεύει γενικὰ μιὰ παρόμοια συνομιλία μετὰ ἑνὸς ἀνθρώπου, τοὺς ὁποίους δὲν συνδέει καμιὰ παλαιὰ οἰκειότης, ἡ νεαρὴ γυναίκα ἐτόλμωσε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸν εἰδήσεις γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς.

—Ἀλλὰ εἶναι καλὰ, εἶναι καλὰ, ἀπάντησε ὁ ἄλλος με ἀμνηχανία γιὰ τὴν ἀπρόβλεπτη αὐτὴ ἐρώτησιν, ἐπειδὴ ἀγνοοῦσε ὅτι ὁ κ. Ντὲ Φραγκὸν δὲν εἶχε ἔλθει ἀπὸ ἀρκετὰς ἡμέρας νὰ ἰδῇ τὴν γυναίκα του.

—Τὸν εἶδατε σήμερα;

—Ὅχι! ἀλλὰ χθὲς τὸ βράδυ εἶμαστε μαζί καὶ ἐπειδὴ προέβλεπε ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ βγῇ σήμερα τὸ ἀπόγευμα, με παρακάλεσε νὰ ἐρθῶ ἐγὼ ἀντὶ αὐτοῦ.

—Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας, τὸ νὰ δεχθῇτε αὐτὴ τὴν ἀγγρεία ἀπάντησῃς ἡ Ζιλμπέρτ με λεπτότητα.

Ὁ νέος ἐνόμιζε ὅτι ἔπρεπε νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ διεβεβαίωσε ὅτι με ἀληθινὴν χαρὰ εἶχε δεχθῇ νὰ ἔλθῃ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀληλογραφίαν τοῦ φίλου του, ἀφοῦ αὐτὸ τοῦ ἔδινε τὴν εὐκαιρίαν νὰ λάβῃ προσωπικῶς καὶ τὰ νέα τῆς τραυματισμένης.

Ἐκείνη τὸν ἄφησε νὰ λήμ με τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποια λέξη θὰ τῆς φανέρωνε τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ ἀνδρός τῆς. Ἀλλὰ τίποτα, στὴ φωνὴν ἡ σὰ λόγια τοῦ ἀξιωματικοῦ δὲν τὴν ἄφησε νὰ βγάλῃ τὸ παραμικρότερον συμπέρασμα καὶ οἱ τυπικὲς φράσεις τῆς ὁποῖες οἱ δύο συνομιλεῖται ἀντήλλαξαν εὐγενῶς, διεψεύσαν λίγο τὴν ἐλπίδα τῆς νέας γυναίκας.

Τὴν στιγμὴν πού ὁ ἀξιωματικὸς δὲν τὸ περίμενε, ἡ Ζιλμπέρτ ἔθιξε θαρραλέα τὸ θέμα πού τῆς ἐσφιγγε τὴν καρδιά.

—Πού βρίσκεται τὴν στιγμὴν αὐτὴ ὁ ἄνδρας μου;

—Στὶς Βερσαλλεῖς.

—Καὶ σὲ ποῖο μέρος τῶν Βερσαλλίων;

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐσήκωσε τὸ κεφάλι. Αὐτὴ ἡ ἐρώτησιν ἰστὰ χεῖλιν τῆς Ζιλμπέρτ τοῦ φαινώτανε παράξενη! Ἦταν ποτε δυνατόν νὰ μὴ γνωρίζῃ πού ἀκριβῶς βρισκόταν ὁ ἄνδρας τῆς;

Ἐπειτα ἐσκέφθη ὅτι πιθανόν νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ἂν αὐτὸ τὸ ὁποῖον τῆς εἶχεν εἰπῇ ὁ Ροδόλφος συμφωνοῦσε με ἐκεῖνο πού ἔξερε καὶ αὐτὸς.

Ἐμερίδιασε με τὴν πονηρὰν γυναικείαν τακτικὴν αὐτὴ τὴν ὁποῖαν ἐπίστευεν ὅτι τῆς τὴν ἐνέπνευσε μιὰ ἐλαφρὴ ζήτοτυπία.

Καὶ με μιὰ ἐπιεικὴ συγκατάβαση ὑπεβλήθη σ' αὐτὴ τὴν ἀνάγκην.

—Ὁ Ντὲ Φραγκὸν βρίσκεται σίτινι του... στὸ διαμέρισμα πού



Ἡ Ὀρτανσία μίλοῦσε με μιὰ φινερὴ προπαγάνδα νὰ φαίνεται εὐθυμῇ.

κρατούσε άλλοτε, πρὸ τοῦ γάμου του, τὸ ὅποιον ἡ ἐπίσπευσις τῆς τελεσεως του τὸν ἠμπούδισε νὰ τὸ ἀφήσῃ. Μόνο σὲ ἓνα μῆνα, στὸ τέλος τῆς τρεχούσης τριμηνίας ἔθα μπορούσε νὰ τὸ ξενοικιάσῃ.

Χαμογελοῦσε μὲ τὴν υπερβολικὴ ἀκριβεία τῶν πληρωφοριῶν του.

Ἀλλὰ ἡ Ζιλιμπέρτ ἡ ὁποία ἐμάντευε τί ἐσκέπτετο, δὲν ἐθύμωνε. Ἀπ' ἐναντίας, παίζοντας καὶ αὐτὴ τὸ παιγνίδι τῆς, χαμογελοῦσε ὑποβάλλοντας τὴς ἐρωτήσεις τῆς.

—Καὶ ἀπὸ πότε; μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ πῆτε, κύριε Βερλαῖν;

—Πότε ὁ ἄνδρας μου γύρισε στὶς Βερσαλλίες;

—Ἀπὸ τότε πού εἰσθε ἀσθενής, ἀγαπητὴ κυρία.

—Καὶ ζῇ ἐκεῖ μόνος;

—Ὁ!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀνεπήδησε! Ἡ ζήλεια τῆς συνομιλήτριάς του τοῦ ἐφαίνετο ἀρκετὰ ὑπερβολικὴ. Ἐκείνη ἄρχισε νὰ γελάῃ.

—Γιατί διατάζετε, κύριε Βερλαῖν; Ὁ ἄνδρας μου λοιπὸν μένει μόνος στὶς ὡραίες σας Βερσαλλίες;

—Παρτὸν κυρία μου! Ὁ Ντὲ Φραγκὸν ζῇ ἐκεῖ ἀπολύτως μόνος, ἀπὸ ὅσα μπορῶ νὰ ξέρω.

—Τότε γιατί ἡ ἐρώτησίς μου σὰς ἐξάλισε τόσο πολὺ;

Ἐκείνη ἐξηκολούθησε νὰ μειδιά καὶ διατηροῦσε τὸ τσαχνίτικο ὕψος τῆς. Ὁ ἀξιωματικὸς ἀπατήθη μ' αὐτὸ.

—Μὰ τὴν πίστι μου, ἀπῆντησε χαρούμενα, δὲν ξέρω τίποτα γι' αὐτὸ. Ἴσως, ἀπλούστατα, γιατί ἡ ἐρώτησίς σας δείχνει μιὰ ἀμφιβολία τὴν ὁποία τὰ πράγματα δὲν δικαιολογοῦν...

Ὁ Ντὲ Φραγκὸν θὰ γελοῦσε ἐπίσης, ἂν μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ἔκανε νὰ γεννηθῇ μιὰ παρόμοια σκέψις στὴν ὡραία γυναίκα του.

—Θὰ γελοῦσε; ἔκανε ἐκείνη μὲ ἓνα τόνο ἀκαθόριστο.

—Ἀ! εἶμαι βέβαιος γι' αὐτὸ! Καὶ ἂν μὲ ἐξουσιοδοτήτε νὰ τοῦ τὸ πῶ, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εἶναι κατενθουσιασμένος μὲ τὴν ἐλαφρὰ ἀνησυχία σας καὶ λυπημένος μαζί ὅτι μπόρεσε νὰ τὴν προκαλέσῃ.

—Θὰ γελοῦσε! ἐπανελάβε ἐκείνη ἡρεμα. Ἀ! λοιπὸν βλέπετε κύριε Βερλαῖν, ἐγὼ δὲν γελῶ.

Ὁ ἀξιωματικὸς τὰ ἔχασε. Μπρὸς στὸν ξαφνικὰ αὐστηρὸ μορφασμὸ τῆς Ζιλιμπέρτ ἐγινε σοβαρὸς.

—Ὁ! κυρία μου, διεμαρτυρήθη θερμὰ, δὲν θέλετε νὰ πῆτε ὅτι ὑποπτεύεσθε τὸν κ. Ντὲ Φραγκὸν γιὰ μιὰ ἐκουσία ἐλαφροσύνη;

—Οἱ νέες γυναῖκες ἀνησυχοῦν πάντοτε πολὺ γρήγορα, ἀπῆντησε ἐκείνη μὲ τὸ ἴδιο σκαμπτικὸ ὕψος. Οἱ ἄνδρες, γενικῶς, δὲν ἀγαποῦν τὴν ἀσφάλεια καὶ ἐγκαταλείπουν τὴς ἐρημικὲς οἰκογενειακὰς ἐστίες. Ὁ Ροδόλφος ἔχει ἀνάγκη ζωῆς καὶ κινήσεως γύρω του καὶ ἐγὼ βρισκομαι τραυματισμένη, σχεδὸν ἀνάνηρη καὶ ἀσχημισμένη ἀπὸ τὸν πόνο.

Ἐπιτρέφετέ μου νὰ σὰς διακόψω, ἀγαπητὴ κυρία. Ἐν πρώτοις δὲν ἔχετε καθόλου ἀσχημῆναι. Κάθε ἄλλο!.. Ἐπειτα, γνωρίζω τὸν φίλο μου ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ μπορῶ νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι ἔχετε ἄδικο νὰ τὸν περιλάβετε στὸν χαρακτιῆρα μὲ τὸν ἂν δρῶν γενικῶς, γιὰ τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου μιλήσατε. Ὁ Ντὲ Φραγκὸν εἶναι εὐαίσθητος, εἰλικρινής καὶ θὰ εἶναι ἀνίκανος νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὴν παραμικρότερη εὐχαρίστηση, τὴν στιγμή πού ἔξεραι ὅτι σεῖς εἰσθε ἀρρωστη καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ τὴν συμμερισθῆτε.

—Ὁ! διεμαρτυρήθη ἐκείνη, λίγο σκαμπτικὰ, μὴν τὰ πολυλέτε γιὰ νὰ καθησυχάσετε τὴν ἀνησυχία μου.

Ἀλλὰ δὲν λέω ὑπερβολές, κυρία μου καὶ θὰ σὰς δώσω τὴν ἀπόδειξη. Γνωρίζετε τὸν ἄνδρα σας καὶ γνωρίζετε πόσο ἀπὸ χαρακτιῆρος εἶναι γελαστός καὶ γενικὰ χαρούμενος. Ἐ, λοιπὸν, ἀπὸ τότε πού ἐγινε τὸ ἀτύχημά σας, δὲν ἀναγνωρίζω τὸν κ. Ντὲ Φραγκὸν! Τὴν ἐτομένη τοῦ δυστυχίματος αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἀγνωστὸς ἀκόμη, ἦρθε νὰ μὲ συναντήσῃ στὴν λέσχη! Ἡρθε ὡχρὸς σκυθρωπός, ἀγνώριμος! Φαινόταν ἀληθινὰ συντετριμμένος. Τὸν διδῆγησα στίτι του, πολὺ στενωπυμένος μὲ τὸ νὰ τὸν βλέπω τόσο ἀπογοητευμένον καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ τὸν ἀφήσω.

Ἡ Ζιλιμπέρτ τὸν ἀκούγε μὲ προσοχή! Ὡστε ὁ Ροδόλφος διετήρησε ὅλη τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὸ ἴδιο σκυθρωπὸ πρόσωπο τὸ ὅποτον εἶχε ἰδῇ καὶ αὐτὴ στὸ Νοσοκομεῖο καὶ γιὰ τὸ ὅποιον τῆς μίλησε καὶ ἡ Ὁρτανσία.

Ἀλλὰ ἀπὸ τότε ὁ ἄνδρας μου συνήλθε καὶ ἔπειτα ἀπὸ δέκα ἡμέρες πού πέρασαν δὲν τὸ σκέπτεται πλέον;

Ἀπατάσθε, κυρία μου! Δὲν ἄλλαξε ἀπὸ τότε! Κάθε μέρα ὅταν τὸν ξαναβρίσκω, φοβοῦμαι σχεδὸν νὰ τοῦ ζητήσω πληροφορίες γιὰ σὰς! Στὸ ὄνομά σας, κάνει κάποιο μορφασμὸ καὶ δὲν σὰς κρύβω, ὅτι εἶμαι εὐτυχὴς πού ἦρθα νὰ σὰς δῶ γιατί σὲ κάποιαν στιγμή διερωτήθηκα μήπως εἴχατε παραρροφωθῇ γιὰ πάντα. Μπαίνοντας ἐδῶ, πρὸ ὀλίγου, ἀνακουφίσθηκα πού σὰς βρήκα

σὲ τόσο καλὴ κατάστασι. Εἶχα καταλήξῃ νὰ φαντάζωμαι τὰ χειρότερα πράγματα.

—Ὁ! ξεφύγω χωρὶς πολλές ζημιές, ἀπῆντησε ἐκείνη μὲ ἀρκετὴ φιλαρέσκεια.

Ἐπειτα παίζοντας μὲ χάρι τὸν ρόλο τῆς κύτταξε μὲ ἱκετικὰ βλέμματα τὸν ἀξιωματικόν.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς ζητήσω, κύριε Βερλαῖν, νὰ μὴν ἐπανάλαβετε στὸν ἄνδρα μου τὴς ἀνόητες σκέψεις μου γιὰ τὴν διαμονὴν του στὶς Βερσαλλίες; Ὁ καταλυπηθὼ, ἂν μάθῃ τὴς ἀσχημὲς ιδέες πού μοῦ πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό, γι' αὐτόν, ὁ ὁποῖος τόσες φροντίδες ἔκανε γιὰ τὴν ὑγεία μου.

—Ὁ! δὲν θὰ πῶ τίποτα, κυρία μου, ὑπεσχέθη ἐκείνος εὐγενικά. Ὁ ἔρωσ συνοδεύεται πάντα ἀπὸ λίγη ζηλοτυπία καὶ διαιολογῶ πλήρως τὴν παράκαιρη σκέψη πού ἐτάραξε τὸ μυαλό μίαν νεοπάντησε.

Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀπῆντησε ἐκείνη, πάντοτε ταραγμένη. Ὅταν μὲν κανεὶς μόνος, ὥρες ὁλόκληρες, ἀκίνητος στὸ κρεβάτι καταλήγει νὰ γίνῃ καχύποπτος. Τοῦ ἔρχονται ἓνα σωρὸ ιδέες, ἡ μιὰ πρὸ ἀλλοκοτῆ ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ καταλήγει νὰ φαντασθῇ, πράγματα καθ' ἑαυτὸν δυσάρεστα.

Πιστεύει ἁμέσως ὅτι ὁ σύζυγος διασκεδάζει, ἐξακολούθησε γελαστὰ ὁ Βερλαῖν. Τὸν βλέπει νὰ τρέχῃ στὰ νυκτερινὰ κέντρα ἢ νὰ δειπνῇ στὰ μεγάλα ρεστοράν.

—Ὁχι! ὁχι! ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο! διεμαρτυρήθη ἐκείνη. Ἐλεγα μέσα μου μόνο. Ὁ Ροδόλφος στὶς Βερσαλλίες πρὶν ἀπὸ τὸν γάμο του, ἀσφαλῶς θὰ εἶχε συνάψει ἐκεῖ μερικὰς γυναικεῖς φίλεις... τὴς μικρὰς αὐτὰς ἀταξίαις τὴς ὁποῖας κάνουν ὅλοι οἱ ἄνδρες ὅς ἐργενήδες... Ἐσκεπτόμουν ἀκόμη... ὅτι γιὰ νὰ περάσουν τὸν καιρὸ μιλοῦν, δὲν εἶναι ἐστί; καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν ξαναγεννῶνται τοὺς δεσμούς.

Ἐδῶ παλὶ θὰ σὰς διακόψω κυρία μου, Ὁ Ντὲ Φραγκὸν δὲν εἶχε ποτὲ ἐκείνο πού λένε...

Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτα, ἀγαπητὴ κύριε, διέκοψε ἐκείνη γελώντας. Ὁ ἄνδρας μου ἦταν ἀνύπανδρος καὶ εἶχε ὅλα τὰ δικαιώματα τῆς ἐλευθερίας. Μὲ ἐβεβαίωσατε καὶ μοῦ φθάνει ἡ διαβεβαίωσίς σας γιὰ νὰ εἶμαι ἐντελὸς ἡσυχῇ. Ἐγὼ ἐμπιστοσύνη σὲ σὰς, βλέπετε κύριε Βερλαῖν, προσέδεσε ἐκείνη μὲ τὸ θελτικώτερο χαμόγελο.

Ἐχετε πρὸ πάντος ἐμπιστοσύνη σ' ἐκείνον! ἀπῆντησε ὁ Βερλαῖν, ἀκουμπώντας τὰ χεῖλη του ἐπάνω στὰ μικροσκοπικὰ δάκτυλα, τὰ ὁποία ἐκείνη τοῦ ἔτεινε. Ὁ Ντὲ Φραγκὸν εἶναι ἀξίος ὁλοκλήρου τοῦ ἐρωτός σας.

Εἶμαι γι' αὐτὸ βεβαίαι.

Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν εὐθυμία πού ὑπεκρίνετο τόση ὥρα, ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν ἐξακολουθήσῃ. Ὅλη ἡ μελαγχολία τῶν 12 ἡμερῶν πού ἐπέρασαν ἀνέβαινε μέσα τῆς. Καὶ καθὼς ὁ ἀξιωματικὸς ἔφηνε τοῦ εἰλικρινὰ τὴ φορὰ αὐτὴ.

Ἐπολογίζω τὴν φιλία σας γιὰ νὰ παρηγορήσετε τὸν ἄνδρα μου! Δὲν πρέπει αὐτὸς νὰ ξεσκονίσῃ κάθε μέρα τὴς ἰδίας σκέψεις.

Ἐπεσχέθη καὶ ἀπεμακρύνθη ταραγμένος γιὰ τὴν ὑγρότητα πού εἶδε ἔξω τὴν ν' ἀνεβαίνῃ στὰ μάτια τῆς νέας γυναίκας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ζιλιμπέρτ παρέμεινε γελαστὴ καὶ χαριτωμένη, ἐφ' ὅσον ἐκείνος βρισκόταν ἐκεῖ. Ἐπειτα ὅταν ἡ πόρτα ἐκλείσε πίσω του μιὰ μεγάλη θλίψη ἐκάλυψε τὸ πρόσωπό τῆς.

Ἐκλείσε γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μάτια τῆς καὶ ἀναπόλησε μὲ θλίψη ὅλα ὅσα εἶπαν. Καὶ ξαφνικὰ ἀπὸ τὰ ὄχρα τῆς χεὶλῃ ξέφυγε αὐτὸ τὸ παράπονο.

—Θεέ μου! Θεέ μου!.. Τί λοιπὸν τούκανα, ὦτε νὰ εἶναι ἔτσι θυμωμένος μαζί μου;

XXVII

Ἐβδομάδες πέρασαν κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ὁποίων ὁ Ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωσε σημεῖον ζωῆς, στὴν νέα γυναίκα του.

Ἡ Ζιλιμπέρτ τὸ πῆρε ἀπόφασι. Τουλᾶχιστον αὐτὴ δὲν παραχόταν καὶ δὲν τὸν περιέμενε πιά. Ἐξ ἄλλου ὁ Βερλαῖν ἐπέστρεψε καὶ βιβλία. Οἱ ἐπισκέψεις αὐτὰς εὐχαριστοῦσαν τὴν νέα γυναίκα, τὴμα τῆς καρδιάς, γιατί νόμιζε ὅτι ἔμπαινε μαζί μὲ τὸν Ροδόλφο.

Ἴσως ὁ ἀξιωματικὸς νὰ κατέληξε νὰ καταλάβῃ, πηγαίνοντας ἀπὸ τὸν ἓνα στὸν ἄλλο. ὅτι δὲν ἐβασίλευε τελεία συμφωνία στὸ ζευγάρι; ἀλλὰ δὲν ἄφηνε νὰ φανῇ τίποτα.

(Ἀκολουθεῖ)

PANΘΕON

ΣΕΛΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Ἐλάττω νὰ μάθω τὸν χαρακτιῆρα σας, τὰς προτιμήματά σας, τὴς ψυχικὰς ἰδιότη-
τάς σας;

Γράψατε λίγες λέξεις μ' ἓνα ψευδώνυμον στὴν ΚΥΡΙΑΝ ΜΙΝΑΝ ΜΠΕΝΧΟΥΡ, γραφολόγον περιοδικῶ «Πανθεόν», Ἀθήνας ἐσφαλμένους ὁ δρυμὰς εἰς γραμματόσημα καὶ τὸ κατωτέρω δελτίον.

Αἱ ἐπιστολαὶ σας πρέπει νὰ εἶναι γραμμέναι μὲ τὸν πραγματικὸν γραφικὸν χαρακτιῆρα σας, χωρὶς καλλιγραφίας καὶ ἐπιτηδεύσεις.

Σ ἡ μ.—Ὅσοι καὶ ὅσαι ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθω τὸν χαρακτιῆρα φίλων σας προσώπων, ἐσφαλμένους χρονογράφον τὸν καὶ ἀνάλογα γράμμα-
τόσημα καὶ δελτία.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΠΑΝΘΕΟΝ."

ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

Κά τ ο ι ο κ ο ρ ί σ ι.—Εὐγενική, πρόθυμη, καλοπροαίρετη καὶ γελαστὴ συνήθως. Κρύβεις τὴς πίκρας σου καὶ φαίνεσαι πάντα εὐθυμῇ. Ἀγάπης πολὺ καὶ ἀτυχῆσαι. Εἶσαι ἀπογοητευμένη χωρὶς ν' ἀπελπίζῃσαι. Ἐχεις ἐλπίδες καὶ πολὺ δικαίως. Ἄν πραγματοποιηθοῦν διὰς ἐάν κρατήσης τὴν εὐγενικὴν γραμμὴν τοῦ χαρακτιῆρός σου.

Ἰ δ ε ο λ ὁ γ ο ν ἔ π α ν α σ τ ᾶ τ η ν.—Εἶσαι λιγὰκι ἐξημμένος, θυμώνεις, σὲ συνεπαίρνει τὸ πείσμα, φωνάζεις καὶ κατόπιν ἀκίνητῃς καὶ γίνεσαι ἀνάνη. Καλὸ παιδί ἀλλὰ παρασύρεσαι ἀπὸ ιδέας ἑξαλλες. Ἀλτροῦσῃς καὶ αἰσθηματίας.

Ἀ γ γ λ ῖ ς.—Δὲν λογαριάζετε τὰ λεπτὰ, ἀποφεύγετε τὴς αἰσθηματολογίας καὶ εἰσθε τυπικὴ στοὺς φίλους καὶ γνωστούς. Δὲν παίρνετε ἀποφάσεις γιὰ τίποτα. Ἐπιφυλακτικὴ καὶ φρόνιμη. Σὰς ἀγαπᾷ καὶ δὲν σὰς μέλλει. Ἐχετε τὸ σκαπό σας. Συγκινηθῆτε πρὶν εἶναι ἀργὸ πιά.

Β α σ ῖ λ ε ι ο ς Σ. Π. Ο.—Τὰ μυαλὰ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι. Λές πολλά, ἐνθουσιάζεσαι μὲ τὸ τίποτα καὶ κάνεις τρέλλες. Ἀγαπᾷς, μισεῖς, γελάς, κλαῖς, φωνάζεις σάν ἄνθρωπος πού δὲν κάνει τίποτα εὐσυνείδητα. Φιλόδοξος καὶ ἐπιδεικτικὸς. Θές νὰ εἶσαι μέσα σὲ ὅλα. Προσοχή. Λίγη σκέψις χρειάζεται.

Α. Π. Κ. 2.—Σὲ ὅλα δίνεις τὸν τύπο τοῦ μυστηρίου. Μιλᾷς μὲ αἰνίγματα. Θές νὰ ἐκπλήτῃς καὶ λές ὅτι σοῦ κατέβη. Ἀγαπᾷς καὶ ποιητὴς καμμιὰ φορὰ. Δὲν ψυχολογῇς, ἀλλὰ κάνεις ὅτι σοῦ ἔρθη στὸ μυαλό. Πρόσεχε μὴν πέσης ἔξω.

Ἀ ρ σ ἔ ν Ἀ ο υ ἔ ν.—Λίγο κακόλογος καὶ περιέργος. Πολὺ ἀφελὴς καὶ καλῆς ψυχῆς κατὰ βάθος. Σ' ἀρέσουν τὰ σκανδαλικά καὶ κάνεις κόρτε ἀλύπητο ἀναφέλευτα. Εἶσαι ζιζάνιο ἀλλὰ φοβοῦμαι πὺς θὰ πιαστῇς γρήγορα σάν πουλὶ στὴν ξόβεργα. Τὰ μάτια σου δέκα.

Ἐ λ ἔ ν η.—Περιμένεις τὸν Πάρι σου σὲ κάποιο ἀκρογιάλι καὶ σοῦ ἀργῇ ναρθῇ ἀδημονῇς. Μεμψίμοιρη καὶ παραπονιάρη. Λίγο ἀσθενεὶς καὶ ἀκαρῇ. Φρόντισε νὰ ξεντίνῃς ἀπὸ πᾶν σου τὸν ὑπερρωμαντισμὸ καὶ θὰ πετύχῃς.

Μ ᾶ τ α Χ ᾶ ρ ι Ε. Τ.—Θετικὸ μυαλό, εὐχάριστο καὶ καλὴ. Μὲ ἀγωγή καὶ εὐγένεια πολλή καὶ μὲ γνώσεις καὶ γνώση. Σὰς ἀγαποῦν τρελλὰ. Τὸ καταλαβάνετε καὶ ὅμως δὲν ὑπερηφανεύεσθε. Ὁραῖος χαρακτὴρ καὶ καρδιά χρυσή. Ἡ εὐτυχία σας ἀνήκει.

Ἀ ὁ ἔ ς.—Ἀπειρος στὴ ζωὴ. Γίνεσαι θύμα τῆς φαντασίας σου καὶ τῶν αἰσθημάτων σου. Δὲν βλέπεις πούθεν τὸ κακό. Μοιάζεις σάν νεογέννητο παιδί. Πρόσεχε γιὰ τὸ κόσμος ἔχει καὶ φρέδια πού σαγκάουν. Ἀγαπᾷς καὶ σὲ λατρεύουν.

Ἀ ὁ ἔ ἡ.—Πολὺ εὐθυμῇ, χαρούμενη καὶ καλή. Συμπαθεῖς κάθε τι καλὸ καὶ προσπαθεῖ νὰ μὴν κάνῃ ποτὲ κακό. Παραπονεῖται συχνά, ἀλλὰ δὲν κρατᾷ κακία. Παραπονεσμάτῃ δὲν τῆς λείπει. Χωρὶς κακία ὁ μως. Δυὸ γλυκὰ λόγια καὶ ὅλα τὰ ξεχνᾷ.

Μ α ὁ ρ ο ς ἰ π ὁ ἑ τ η ς.—Ἀνοιχτο, χέρης καὶ ζωηρός. Τόλμη σὲ ὅλα τὰ ζητήματα. Πρωτοβουλία καὶ θάρρος στὴ ζωὴ. Ἀνθρωπος γεννημένος γιὰ τὴν ἐπιτυχία. Βρίσκει τὸ δρόμο μόνος σου. Καὶ σ' ἀγαποῦν.

Ἀ φ ρ ι κ α ν ὁ ς.—Λιγὰκι πείσμων καὶ θυμωμένος. Καλὸς ὅμως καὶ θετικὸς. Δὲν πελαγώνεις. Ξέρεις καλὰ τὴ θές καὶ καὶ τὸ ἐπιδιώκεις συστηματικὰ. Ψυχὴ μεγάλη. Δὲν μικρολογεῖς ἄδικα. Ζητᾷς ἓνα ἰδανικὸ καὶ θὰ τὸ βρῇς. Ἐχεις ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ ἀπειρη. Ἀγαπᾷς τὰς περὶ πεταίες.

Κ α λ λ ῖ ο π η Β.—Παιδί ἀφελέστο-
το καὶ χαριτωμένο. Μιλεῖ μὲ τὴν καρδιά στὰ χεῖλη. Ξεχνᾷ ὅμως εὐκολα καὶ παρασύρεται εὐκολώτερον. Ἀγαπᾷ τὸν θόρυβο, τὴς σχέσεις, τὰ γλέτια καὶ θέλει νὰ εἶναι πανταχοῦ παρών. Λιγὰκι φλύαρος ἀλλὰ πολὺ λεπτός καὶ εὐγενικός.

Μ ἰ ἂ ν κ α.—Χωρὶς ἐπιτήδευση. Ἀπλὸς καὶ ἐνθουσιώδης. Ἐνα σπουγγίτι ζωηρὸ καὶ τρελλό. Εὐχαριστεῖται μὲ λίγα καὶ δίνει τὴν ψυχὴν του ὅλη ὅταν ἐνθουσιασθῇ. Μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ξεχνᾷ. Ἀκακὸς καὶ γλεντζές.

Μ ὁ ν Ρ ε π ὁ.—Γλῶσσα προτρέχουσα τῆς διάνοιας. Ἀνοησία κλισισχὴ πού φθάνει μέχρις ἀνεπείρας πολλὰς φορές. Προσέχετε γιατί μιὰ μέρα θὰ τὸ μετανοήσετε καὶ θὰ εἶναι ἀργά. Κάνετε τὸν ἑστυνο χωρὶς λόγο. Καὶ ὅμως δὲν εἰσθε κακός. Σὰς γέλασαν λίγὸ τὰ κακὰ παραδείγματα πού εἶδατε γύρω σας.

Χ α ρ ᾶ λ α μ π ο ν S O S.—Ἀγαθός, ἀφελὴς, ἀπλοῦχος χωρὶς ἀξιώσεις. Πολλὰς φορές φέρεσθε σκαλιὰ καὶ ἀνάρμοστα χωρὶς κακία. Ἀγαπᾷτε καὶ εἰσθε φιλήδονος στὴν ἀγάπην σας. Ζητᾷτε πάντα κατὰ καὶ δίνετε σπανίως.

Τ ὁ χ ε ἰ ρ ὁ γ ρ α φ ο.—Ἀνήκει σὲ καλὴν καρδιά μὲ πολλὰ προσόντα. Μιὰ συμπληρητικὴ ὑπαρξὶς γεμάτη ἰδανικά. Κουρασμένη καὶ ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ ἀλλὰ ὑπομονετικὴ στὸ ἑακρον. Ζῇ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ἀ ὁ ο υ ρ α Μ. Μ.—Δὲν δίνετε σημασία σὲ τίποτα. Ζῆτε μηχανικά σάν ὁ πνωτισμένη. Πολλὰς φορές σὰς κεντρίζει μιὰ περιέργεια καὶ κάνετε κατὰ ἄλλα κατόπιν μεταπίπτε σὲ νάρκη. Βαρύνεσθε πού ζῆτε.

Μ ᾶ γ δ α μ.—Στερεοῖσθε θελήσεως. Σὰς κάνουν ὅτι θένε οἱ ἄλλοι πού εἶναι πιὸ δυνατοὶ ἀπὸ σὰς. Μὴ φαντάζεσθε πὺς σὰς προτιμοῦν ἔτσι. Ὁχι. Μὴν εἰσθε τόσο μαλακία καὶ καλή.

Ἀ ο υ λ ο ὁ ὁ δ ι τ ο ὦ ἄ γ ρ ο ὦ.—Ἐχεις ἀρώματα πολλὰ καὶ τροπαιόματα μεγάλα. Ἐνα ἐλάττωμα. Εἰσθε εὐαίσθητος. Μὴν ἀκούτε χολακίης. Ὁ κόσμος εἶναι φρένῃς. Ἀγαπᾷτε κάθε πρόσωπο πού θὰ σὰς πῇ ἓνα καλὸ λόγο. Περάσετε τὰ λόγια τους ἀπὸ τὴν τὴν κριτικὴν σας π ὁ ὦ τ α.

Φ.Κ.Π.—Δίνετε σπουδαιότητα σὲ κάθε

τί, πού σὰς συμβαίνει καὶ ὑποφέρετε. Εἰσθε μνημονάπιου λιγὰκι, νευρικός χωρὶς λόγο καὶ κάποτε θυμωμένος. Ἐχετε καλὴν καρδιά καὶ ὅτι ἀγαπᾷτε τὸ ἀγαπᾷτε εἰλικρινά. Σὰς κακολογοῦν ἄδικα.

Ε ὁ ὦ α.—Τὸ μεγαλεῖο σὰς θέλγει. Θέτε λούσο καὶ θόρυβο, συντροφικὲς ἀριστοκρατικές. Συνδέεσθε εὐκολα καὶ διατηρεῖτε τὴς φιλίας σας. Λιγὰκι ἀτολμος κατόπιν παίρνετε θάρρος. Πάντοτε μετρημένα ὁ λα σὰς.

Χ ε λ ὁ ς.—Δραστήριος, μὲ ἐμπορικὸν πνεῦμα. Κάθε τι πού καταπιστῇτε τὸ φέρετε εἰς πέρας. Παρατηρητικὸς καὶ τολμηρός, τὰ λέτε ὀρθὰ κοφτὰ χωρὶς φόβο, χωρὶς πάθος. Ἀγαπᾷτε μὲ τὸν δικὸν τρόπο καὶ εἰσθε εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴ ζωὴ.

Π α π α ρ ο ὦ ν α.—Ποιητικὴ καὶ ἐρωτική. Σὰς ἀρέσουν πολὺ τὰ ρωμαντικά ἐν γένει καὶ κρατᾷτε μέσα σας κάποια μυστικά, μὲ πολλὴ ἀξιοπρέπεια. Δὲν παρασύρεσθε εὐκολα. Μετᾷτε καὶ κάνετε. Ἀγαπᾷτε καὶ ἀμφιβάλλετε. Ἀδικα ὅμως.

Μ π ἔ ν Χ ο ὦ ρ.—Χαριτωμένος καὶ εὐγενικός τύπος μὲ πολλὴν ἐντιμότητα καὶ καὶ εἰλικρίνεια. Φυσιολάτρης καὶ λιγὰκι ποιητής, δὲν παραμελεῖτε νὰ μελετᾷτε τὸ πρακτικὸ μέρος τῆς ζωῆς. Ἐχετε αἰσθηματὰ θερμὰ καὶ τὰ δείχνετε χωρὶς νὰ παραξηγησθε. Θὰ προσδέεστε.

Ἀ ν ο ἰ κ τ ὁ κ α ρ δ ο ν.—Ἐνθουσιάζεσθε εὐκολὰ καὶ σὰς συνεπαίρνει ὁ οἶστρος τῆς λογοτεχνίας πού σὰς καταντᾷ κάποτε ἀφηρημένον ἱλιγὰκι. Ἀφιλοκερδής, καλὸς καὶ εὐγενικότατος. Λιγὰκι εἶρων καὶ γλεντζές. Ἀγαπᾷτε μὲ θόρυβο καὶ τὸ ἐκδηλώνετε μὲ καμπάνες γιὰ νὰ τὸ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος.

Παρακολουθήσατε ἀπὸ τὸ
τὸ σημερινὸν φύλλον τὸ νέον
μας ἱπποτικὸν μυθιστόρημα

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΙΖΑΜΠΟ

τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Γάλλου
συγγραφέως

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Κολώνια
ἐξαιρετικῆς ποιότητος
ΠΑΝΟ ΜΑΡΙΝΟΠΟΛΟ
Ὁμόνοια - Ἀθήναι

Νέοι και Τερέφες

Νέον μέταλλον

Το μαύρισμα των ασημένιων αντικειμένων καταργείται οριστικώς. Ένα νέον μέταλλον το όποιο ανακαλύφθη, — το «ρόδιον», έχει την ιδιότητα να μένει ανεπηρέαστον από οίανδήποτε ατμοσφαιρικήν αιτίαν. Ένα στρώμα «ροδίου» επάνω σε οίονδήποτε μέταλλον καθιστά το μέταλλον ουσιαστικώς αναλλοίωτον.

Το «ρόδιον» στοιχίζει δύο φορές περισσότερο από την πλατίνη.

Η βιομηχανία της νοθείας.

Η αστυνομία του Λονδίνου ανέκαλυψε ένα ανήθικον τρόπον εκμεταλλεύσεως βλαβερών προϊόντων. Στην πρώτη σειρά ερχονται τα αποτσίγαρα. Ωρισμένα εργοστάσια του Λονδίνου πληρώνουν 12 πέννες το κιλό (27 δραχμές), για τον καπνό που περιλαμβάνουν διάφοροι αλήται από τα αποτσίγαρα. Ο καπνός αυτός περνά από ειδικά διυλιστήρια και αφήνει κέρδος στους «βιομηχάνους» 500 τοις εκατό.

Κατόπιν διαμαρτυρίας της Ύγειονομικής Υπηρεσίας του Λονδίνου, η Σκώτλαντ Γιάρντ και η υπηρεσία διώξεως λαθρεμπορίου έτέθησαν εις τὸ έργον για να τερματίσουν αυτό το αίχος.

Τὸ αεροπλάνο χαλάει τὰ δόντια.

Ένας γιατρός του Τόκιο διατείνεται ότι αἱ αεροπορικαὶ πτήσεις καταστρέφουν τὰ δόντια. Κατόπιν προσεκτικῆς στατιστικῆς του, ἐξηκρίβωσε ότι οἱ αεροπόροι ἔχουν τὰ χειρότερα δόντια. Εἰς τὴν διαπίστωσιν αὐτὴν ἔφθασε κάνοντας σχετικὰς ἑρευνὰς στὰ διάφορα στρατιωτικὰ σώματα τῆς Ἰαπωνίας. Ἡ αεροπορία ἔρχεται... πρώτη ἀπ' τὴν ἀνάποδον. Δεύτερον ἔρχεται τὸ ναυτικόν.

Διάφοροι Ἀγγλοὶ ἐπιστήμονες

καὶ ὁδοντοῖατροὶ ὁμολογοῦν ὅτι ὁ Ἰαπωνέζος συνάδελφός τους ἔχει δίκαιον. Τὴν βλάβη αὐτὴ τὸν δοντοῦν τὴν ἀποδίδουν στὸ ψύχος ποὺ εἶνε συνδυασμένον μὲ τὰ μεγάλα ὕψη καὶ τὶς μικρὰς ἀτμοσφαιρικὰς πιέσεις. Ἐπίσης ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους εἶνε ἡ ἀγωνία τὴν ὁποῖαν ἀισθάνεται καὶ ὁ πιὸ θαρραλέος ἀκόμη αεροπόρος. Ἡ ἀγωνία αὕτη ἐπηρεάζει τὰ νεῦρα καί, πρῶτα ἀπ' ὅλα βέβαια τὰ λεπτότατα νεῦρα τοῦ συστήματος τῶν δοντιῶν.

Μία δυσάρεστη ἔκπληξις

Ένας πλούσιος ἔμπορος τῆς Βαρσοβίας, ὁ Βλαδισλάβ Μπεζίνσκι, ἑγγαμὸς καὶ πατέρας τεσσάρων παιδιῶν—ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον μὴ κόρη παντρεμένη ἡλικίας εἴκοσι ἐτῶν—ἔδοκίμασε πρὸ ἑβδομάδου μὴ δυσάρεστη ἔκπληξις.

Ένα μεσημέρι, ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι του εὐρήκε τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του μὲ συνωφρονωμένα πρόσωπα καὶ μὲ διαθέσεις καθε ἑλὸς παρὰ φιλικὰς γι' αὐτόν. Στὶς σχετικὰς ἐρωτήσεις του ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως του ἔδωσαν μὴ κλήση κάποιου ἐπαρχιακοῦ δικαστηρίου μὲ τὴν ὁποῖαν ἔκαλεῖτο νὰ δικασθῇ «ἐπὶ ἀποπλανήσεως καὶ διαγμίου».

Ὁ δυστυχὴς παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμῇ ἀπὸ τὴν κατάπληξιν, δεδομένου ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε σκεφθῇ, οὔτε νὰ παντρευθῇ γιὰ δευτέρη φορά, οὔτε καὶ νὰ ἀπατήσῃ καὶ τὴ γυναῖκα του.

Ὁπωσδήποτε ὅμως, ἡ κατηγορία ἦταν σαφεστάτη καὶ ἡ οἰκογενειακὴ γαλήνη τοῦ Μπεζίνσκι διέτρεξε σοβαρὸν κίνδυνον, μέχρις ὅτου ἐξακριβωθῇ ὅτι κάποιος ἀπατεῶν, ἐμφανισθεὶς μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Μπεζίνσκι κατάρθρωσε νὰ ἀποπλανήσῃ καὶ νὰ νυμφευθῇ τὴν νεάν ἡ ὁποία τὸν κατήγγελε μὲ τὸ ὄνομα ὑπὸ τὸ ὅποιο τὸν ἐγνώρισε.

Κατόπιν τῆς ἀποδείξεως αὐτοῦ ἡ μήνυσις ἠκυρώθη καὶ ἡ ἀστυνομία ἀναζητεῖ τώρα τὸν ἐξαφανισθέντα ἑξυπνὸν ἀπατεῶνα.

Ποιὸς τὴ χάρη του...

Κατὰ τὰ τελευταῖα ὀκτὼ χρόνια, ἕνας Ρῶσος κρατικὸς υπάλληλος παντρεύθηκε 58 φορές καὶ χώρισε 57. Ἐχει 102 παιδιὰ. Τώρα θέλησε νὰ χωρίσῃ καὶ τὴν 58ην γυναῖκα του. Ἡ αἰτησίς του ὅμως ἀπερρίφθη. Ἦταν καιρὸς, ἔ;

Ἀγῶνες.. φειδιῶν.

Στὴν Ἀγγλία ὁργανώνονται τώρα κοῦρσες.. φειδιῶν. Μάλιστα φειδιῶν. Τὰ φειδία θὰ τοποθετοῦνται στὴν μέση ἑνὸς στρογγυλοῦ στίβου καὶ μεταλλινὲς πλάκες θὰ ἐγγίζουσιν αὐτοὺς. Θὰ διοχετεύεται τότε λίγο ἠλεκτρικὸ ρεῦμα στὶς πλάκες ἐκείνες, καὶ τὰ ἐμπετὰ θὰ ξεκινοῦν. Τὸ πρῶτο βραβεῖο θὰ τὸ παίρνῃ ὁ φειδιῶν ποὺ θὰ φθάσῃ πρῶτον στὴν γραμμὴ τοῦ κύκλου τοῦ στίβου...

Τὸ βαρέλι ποὺ σώζει.

Ένας Ἀγγλος ὀφείλει τὴν ζωὴν του σ' ἕνα ἄδειο βαρέλι κρασιοῦ. Καθὼς ἐγύριζε ἀπὸ τὸν Καναδὰ, τὸ πλοῖο στὸ ὁποῖον ἐπέβαινε συνεκρούσθη μὲ ἕνα ἄλλο πλοῖο καὶ βούλιαξαν καὶ τὰ δύο. Ὁ Ἀγγλος σώθηκε χάρις εἰς τὸ ἄδειο βαρέλι. Ὅχι βέβαια κρατώντας τὸ—πρᾶγμα ἀδύνατον—ἀλλὰ χώνοντας διὰ τῆς βίας τὸ χέρι του μέσα στὴν τρύπα τοῦ βαρελιοῦ. Ὑστερα καὶ νὰ ἤθελε, δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ τὸ βγάλῃ. Ὅταν τὸν περισυνέλεξαν, ὕστερα ἀπὸ ἑννέα ὧρες, ἔσπασαν τὸ βαρέλι γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὸ χέρι του.

Ἡ βαθύπλουτη.. ὑπηρέτρια

Τὸ «Γκόλντφιλντς», ἕνα πλοῖο κέντρο μεταλλίων στὸν Βόρειο Καναδὰ, ἔχει τὴν πιὸ μοντέρνα ὑπηρέτρια τοῦ κόσμου. Ἡ κοπέλλα αὕτη ὀνομάζεται Ζάν Ράις, κερδίζει πάνω ἀπὸ 30 λίρες (16.000 δραχμὲς) τὴν ἑβδομάδα καὶ ἔρχεται στὴν ἐργασία μὲ τὸ ἰδιόκτητό της αεροπλάνο! Τὰ μεταλλεῖα, μακρὰ ἀπὸ κάθε μεγαλοῦπολη, δὲν ἔχουν καμμίαν ἀπὸ τὶς πολυτελεῖες τοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ μεταλλωρυχοὶ εἶνε εὐχαριστημένοι ποὺ κάποιος πλένει τὰ ρούχα τους καὶ περιποιεῖται τὰ δωμάτιά τους. Ἡ Ζάν κάνει αὐτὰς τὶς δουλειὰς, δουλεύοντας 8 ὧρες τὴν ἡμέρα. Ὑστερα ξαναπαίρνοντας στὸ αεροπλάνο της, ἐπιστρέφει στὴν μεγαλοῦπολη ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ξεκίνησε τὸ πρωτὶ—καὶ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ξεκινᾷ κάθε πρωτὶ. Ὁ πατέρας της καὶ τὰ ἑξή ἀδέρφια ἀδελφὰ της εἶνε μεταλλωρυχοὶ, ἀλλ' αὕτη, μολονότι δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, κερδίζει ὅσα κερδίζουν καὶ οἱ 7 μαζὶ ἄνδρες τῆς οἰκογενείας της!

Συλλογὴ αὐγῶν.

Ὁ Ἀγγλος Ἐντγκαρ Π. Τσάνς ἔχει μὴ συλλογὴ ἀπὸ 20.000 αὐγὰ πουλῶν. Φυσικὰ τὰ 20.000 αὐτὰ αὐγὰ δὲν ἀντιπροσωπεύουν ὅλα τὰ εἶδη πουλῶν. Εἶνε σειρὰς ὁλόκληρες αὐγῶν ποὺ ἀντιπροσωπεύουν 180 διάφορα εἶδη ἀγγλικῶν πουλῶν καὶ 625 εἶδη ἑσθιακῶν πουλῶν.

Καὶ κάτι... ἀπροσδόκητο.

Τὸ βάρος ποὺ ἔχουν ὅλα τὰ σύννεφα τῆς γῆς ὑπελογίσθη σὲ 278.000 τόνους.

Πρωτότυπος πληρωμὴ ἐξόδων.

Γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης του ἕνας λαποδύτης ἔκλεψε τὸν χρυσὸ στυλογράφο τοῦ δικαστοῦ ποὺ τὸν εἶχε δικάσει. Δυστυχῶς συνελήφθη καὶ ὑπάρχει πιθανότης ὅτι, γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ ἔξοδα τῶν δύο δικῶν του, θὰ ἀναγκασθῇ νὰ κλέψῃ ὁλόκληρο τὸ πορτοφόλι τοῦ δικαστοῦ.. ἢ τοῦ εἰσαγγελέως.

Ἡ ΜΟΔΑ



Ένα μοντέλλο πλεκτῆς μάλλινης μπλούζας σὲ φόρμα ἐξαιρετικὰ μοντέρνα. Τὸ φόρμας τοῦ στήθους δὲν προέρχεται ἀπὸ τὶς κοψιὲς ποὺ εἶναι ἀπολύτως ἴσιες, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ δύο πρόσθετα κομμάτια ποὺ φαίνονται στὴν εἰκόνα. Τὸ πλέξιμο γίνεται ἐξ ὁλοκλήρου μὲ point de jersey (μὴ γραμμὴ ἀπ' τὴν καλὴ, μὴ ἀπ' τὴν ἀνάποδον) καὶ μὲ point de côtes simples (ἕνας πόντος ἀπ' τὴν καλὴ ἕνας ἀπ' τὴν ἀνάποδον).

Οἱ ὁδηγίαι ποὺ δίνουμε παρακάτω δίνονται γιὰ σῶμα μὲ κορμὸ 42 ἐκατοστά. Γιὰ ἕνα κορμὸ διαστάσεων μεγαλειτέρων ἢ μικροτέρων αὐξάνετε ἢ ἐλαττώνετε τὸ ἔμπροσς κατὰ 16 πόντους καὶ τὴν πλάτη κατὰ 12.

Ἐκτέλεισις

Εἰς πρὸς. Ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος καὶ πλέκετε 110 πόντους μὲ βελόνες τῶν 2 χιλιοστομέτρων φτιάχνοντας 7 ἐκατοστόμετρα τῶν ἀπλῶν μερῶν. Στὴν τελευταία γραμμὴ αὐτῶν τῶν μερῶν κάνετε 18 αὐξήσεις (δύο θηλειὰς μασὶ) ξαναγυρίζοντα ἀπὸ τὸν πόντο 92, ἐργαζόμενες μὲ βελόνες τῶν 3 χιλιοστομέτρων κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: 35 πόντους ἴσιους μὲ point de jersey, ἀπ' τὴν καλὴ, δύο πόντους ἀνάποδους point de jersey, ἀπ' τὴν καλὴ, 18 πόντους ἴσιους ἀπ' τὴν καλὴ, 2 πόντους ἀνάποδους ἀπ' τὴν καλὴ καὶ 35 πόντους ἴσιους ἀπ' τὴν καλὴ. Ἐργασθῆτε κάνοντας

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΔΑ ΜΟΥ

ΠΩΣ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΩΡΑΙΑ ΜΑΤΙΑ

(Συμβουλαὶ τῆς Τζόαν Μπλόντελ)

—Ὅταν μία νέα θέλῃ νὰ γίνῃ πιὸ ἑλκυστικὴ, λέγει ἡ Τζόαν Μπλόντελ, καταφεύγει συχνότατα στὸ μακιγιάρισμα τῶν ματιῶν. Καὶ ὅμως, μαῦρα μασκαράκια γύρω ἀπὸ θοὰ καὶ κοκκινισμένα μάτια, ἀποτελοῦν μὴ πραγματικὴ ἀιδία. Τὰ μάτια πρέπει νὰ λάμπουσιν τότε μόνον τὸ μακιγιάρισμά των ἀξίζει τὸν κόπο. (Τὴν στιγμήν ποὺ τὰ ἔλεγε αὐτὰ, τὰ μάτια της ἔλαμπαν πραγματικά, γιατί ἡ Τζόαν Μπλόντελ εἶχε μόλις τελειώσῃ τὸ γύρισμα μῆς σκηνῆς, μὲ τὸν Ντὶκ Πάουελ (τὸν ἀγαπημένο της, ἐν παρενθέσει).

—Ἐχω, ἐξακολούθησε ἡ Τζόαν, τέσσαρες κανόνες γιὰ τὰ μάτια, τοὺς ὁποίους ἐφαρμόζω μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια προτοῦ κἀν σκεφθῶ τὴν χρῆσιν καλλυντικῶν. Ἀκούστε τους:

1) Ἀποφεύγετε τὸ δυνατό φῶς τοῦ ἡλίου ἢ τοὺς δυνατοὺς ἠλεκτρικοὺς λαμπτήρας. Ἐφόσον εἰσθε ὑποχρεωμένες νὰ κάνετε ἡλιοθεραπεία, ποτὲ μὴν ξεχνάτε τὰ μαῦρα γυαλιά σας.

2) Πλένετε καθημερινῶς τὰ μάτια σας μὲ ἕνα καλὸ φάρμακο γιὰ τὰ μάτια, πρὸ παντὸς τῆς μέρας ποὺ ἔχει πολὺ σκόνη, γιατί, ἡ σκόνη τὰ ἐρεθίζει καὶ τὰ κάνει νὰ κοκκινίσουσιν.

3) Ξεκουράζετε τὰ μάτια σας, τὴν ἡμέραν, ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο. Ἀν τὸ φῶς σὰς ἐνοχλῇ, χρησιμοποιεῖτε ποὺ καὶ ποὺ μὴ κομψὴ μαύρη μάσκα ἢ μὴ λουρίδα μαύρου πανιοῦ. Ἀν δουλεύετε μὲ τὰ μάτια συγκεντρωμένα διαρκῶς σ' ἕνα σημεῖο, σηκώνετε τὰ συχνὰ καὶ κινεῖτε μακρὰ, ὅσο μπορείτε πιὸ μακρὰ.

4) Γυμνάζετε τὰ μάτια σας. Μάλιστα! Ὅπως ἡ γυμναστικὴ δυναμώνει τοὺς μυῶνας τοῦ σώματος, ἐστὶ θὰ κάνει καὶ θαύματα γιὰ τοὺς μυῶνας τῶν ματιῶν σας.

Ἡ γυμναστικὴ αὕτη μπορεῖ νὰ γίνῃ σὲ οἰαδήποτε ὥρα τῆς ἡμέρας, ὅταν διαθέτετε πέντε λεπτά. Ἀνοῖξετε τὰ μάτια σας διὰ πλάτα, —ΔΙΑΠΛΑΤΑ— ἕως ὅτου νοιώσετε τὸν αὐτόματο συσπασμὸ τῶν μυῶνων. Ὑ.

ὁλόκληρες δύο σειρὰς (ἀπ' τὴν καλὴν τοῦ ἐργοχείρου) 1 αὐξήσιν (πλέκετε δύο φορές τὸν ἴδιον πόντον ἀπ' ἔμπροσς καὶ ὀπίσω) στὸ κάθε μέρος τῶν δύο ἀντιθέτων πλευρῶν (4 αὐξήσεις στὴν καθε γραμμὴ) ἐπὶ 22 γραμμῶν. Ἐξακολουθεῖτε κάνοντας τὶς ἴδιες αὐξήσεις γραμμῶν, ἐπὶ 32 γραμμῶν γίνονται 168 πόντοι, ἐπὶ τῶν ὁποίων φτιάχνετε 4 ἐκατοστόμετρα ἴσιου πλέξιματος ἐπὶ τῆς καλῆς ὁφθαλμοῦ παραλείποντας τὰ ἀνάποδα μέρη.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, 26 ἐκ. ὕψους συνολικοῦ, ἀναπροσαρμόζετε τὰ δύο ἀντίθετα μέρη ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ προηγούμενον καὶ κάνετε μὴ αὐξήσιν—στὴν καθε πλευρὰ—δύο ἀντιθέτων γραμμῶν (4 αὐξήσεις στὴν καθε γραμμὴ) ἐπὶ σαράντα γραμμῶν. Σὲ 26 ἐκατοστά, ἐπίσης κολλᾶτε τὶς γραφὲς φτιάχνοντας σὲ καθε πλευρὰ ἀπὸ δύο γραμμῶν, μὴν φορὰ 6 πόντους, τρεῖς φορές

στερα κλείστε τα μὲ δύναμη—ἕως ὅτου δῆτε θεοσκότεινα. Πάλι τὰ νεῦρα θὰ κινηθοῦν μόνον τους. Κρατήστε τότε τὸ κεφάλι σας ἴσια καὶ κοιτάζετε ὅσο μπορείτε μακρὰ, ὕστερα ἀριστερά, χωρὶς ὅμως νὰ κουνήσετε τὸ κεφάλι. Κάνετε τὸ αὐτὸ πέντε φορές. Τώρα ἀπὸ ἀριστερά, μεταφέρετε τὰ μάτια σας δεξιά, διαγράφοντας ἐστὶ ἕνα λοξὸ κύκλο, χωρὶς πάντοτε νὰ κουνήσετε τὸ κεφάλι. Μετρήστε δέκα καὶ κάνετε ἀντίθετα τὸν ἴδιον κύκλο.

Στὸ μακιγιάρισμα νὰ εἰσθε προσεκτικὲς. Τὸ κραγιὸν πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται μόνον γιὰ τὸ ἐπάνω βλέφαρον γιὰ νὰ σηματοδοτῆται ἐστὶ φόντο ποὺ αὐξάνει τὴν λάμψιν τῶν ματιῶν. Γιὰ τὰ γαλανά μάτια, καλύτερον εἶναι τὸ καφεῖ χροῦμα.

Ὅταν μακιγιάρετε τὸ ἐπάνω βλέφαρον, σῦρτε τὸ κραγιὸν ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω. Γιὰ τὰ μεγάλα καὶ στρογγυλὰ μάτια δὲν πάει καθόλου τὸ μακιγιάρισμα καὶ τῶν κάτω βλέφαρων.

Ὅπωςδήποτε, ἀσχετῶς πρὸς τὰ βλέφαρα, ἀποφεύγετε νὰ βάζετε σκιά καὶ τὸ ἀπὸ τὰ μάτια. Ὅτε ἕνα σὲ γίλια κορίτσια δὲν κερδίζει ἀπὸ τὴν προσθήκην αὐτῆ. Ἀπεναντίας, ἡ μαύρη ἐκείνη γραμμὴ δίνει ἕνα ἀγριο καὶ τρομαγμένο ὕψος ποὺ καταστρέφει τὴν ὁμορφίαν τῶν ματιῶν.

Προτοῦ κοιμηθῆτε, πρέπει νὰ ἀφαιρέσετε κάθε ἔχθος μακιγιάρισματος καὶ νὰ πλύνετε τὰ μάτια σας μὲ ἕνα κατάλληλον φάρμακο. Τότε βάζετε λίγη δυναμωτικὴν κρέμα, μέσα στὰ ματόκλαδα καὶ γύρω ἀπὸ τὰ μάτια καὶ ἕνα ἔχθος λαδιοῦ στὰ βλέφαρα καὶ τὰ φρυδιά γιὰ νὰ εἶναι μαλακὰ καὶ εὐλύγιστα.

Ἀκολουθώντας τὶς συμβουλὲς αὐτὰς ποὺ εἶναι λογικώτερες, θὰ ἔχετε ὥρατια μάτια, ἢ μάλλον τὰ μάτια σας θὰ φαίνονται μὲ τὸ μακιγιάρισμα, ὥραιότερα ἀπὸ ὅτι εἶναι καὶ ὅχι χειρότερα.

ΤΖΟΑΝ ΜΠΛΟΝΤΕΛ

2 καὶ τρεῖς φορές. 40 γραμμῆς μετὰ τὶς αὐξήσεις συμπληρώνονται καὶ μένουσιν 98 πόντοι—ἐπὶ τῶν ὁποίων γίνονται 10 ἴσιες γραμμῆς μὲ point de jersey ἴσια ἀπ' τὴν καλὴ (χωρὶς ἀντίθετη ὁψη). Κλείνετε τὸ πλέξιμο.

Ράχη. Πλέκετε 110 πόντους γιὰ τὸ κάτω μέρος μὲ βελόνες 2½ χιλιοστομέτρων μὲ τοὺς ὁποίους φτιάχνετε 7 ἐκατοστόμετρα. Ἐπάνω ἐργάζεστε ἴσια μὲ point de jersey μὲ βελόνες 3 χιλιοστ. Στὰ 25 ἐκατοστ. χωρίζετε τὸ ἐργόχειρο εἰς δύο, εἰς τὸ μέσον, καὶ ἐξακολουθεῖτε τὸ ἕνα μέρος πλέκοντας διαρκῶς τοὺς 3 πόντους ἀπ' τὴν καλὴ. Στὸν πόντο 26 ἐνώνετε τὶς ἁφές χαμηλώνοντας δύο σειρὰς 1 φορὰ κατὰ 6 πόντους καὶ 3 φορές 1. Στους 30 πόντους σταματᾶτε ἀφήνοντας ἀσυμπληρωτοὺς τοὺς ὑπολοίπους 46. Τὸ ἴδιον κάνετε καὶ γιὰ τὸ ἄλλο μέρος ποὺ χωρίζετε.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι	Βράδυ
ΠΕΜΠΤΗ Γιουβέτσι κριθαρ. Τυρί-φρούτα	έντοσθια ρηγαν. Πατάτες τηγ.—Τυρί
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Γιαλαντζι ντολμάδ. Έληές—Φρούτα	Πατάτες γιαχνί Κομπόστα
ΣΑΒΒΑΤΟ Μπακαλιάρος βρασ. Τυρί—Φρούτα	Αυγά με τσουρέ Τυρί—Φρούτα
ΚΥΡΙΑΚΗ Γουρουνόπουλο φασόλια Τυρί—Κρέμα πιάτου	Παστίτσιο Γιαούρτι—Γλυκό
ΔΕΥΤΕΡΑ Μαρίδες πλακί Χόρτα—Φρούτα	Σπανάκι ρυζί Ρέγκα—Φρούτα
ΤΡΙΤΗ Μοσχάρι κολοκυθ. Τυρί—Κομπόστα	Μπάμιες βουτύρ. Τυρί—Φρούτα
ΤΕΤΑΡΤΗ Φασόλια γιαχνί Έληές Λακέρδα	Μελιτζάνες γιαχνί Έληές—Φρούτα

ΕΝΤΟΣΘΙΑ ΡΗΓΑΝΑΤΑ—Πλένομε καλά με νερό έντοσθια άρνιου του γάλακτος, δηλαδή σηκώτι, σπλήνα, καρδιά, νεφρά, λίγα γλυκάδια και λίγο πάχος (μπόλια), τὰ κόβουμε μικρά κομμάτια και τὰ βάζουμε σ' ένα μικρό ταψί. Έπειτα βάζουμε σὲ μιά λεκάνη 3-4 κουταλιές της σούπας λάδι καλό, τὸ ζουμί τριῶν λεμονιών, μία κουταλιά ψιλή ρήγανη, λίγη τομάτα και ἀνάλογο ἀλατοπίπερο. Τ' ἀνακατεύουμε καλά και τὰ ρίχνουμε στὸ ταψί όπου ἔχουμε τὰ έντοσθια. Τ' ἀνακατεύουμε και πάλι και τὰ στέλνουμε στὸ φούρνο. Μετά τρία τέταρτα εἶναι έτοιμα. Ἄν βάλουμε και έντερα, τὰ κάνουμε πλεξούδες και τὰ βάζουμε μαζί με τ' άλλα.

ΓΙΑΛΑΝΤΖΙ ΝΤΟΛΜΑΔΕΣ—Κόβουμε πολὺ ψιλὰ και καβουρντίζουμε στήν κατσαρόλα με λάδι, χωρίς νὰ ξανθίσουν 300 δράμια κρεμμύδια. Ἐν τῷ μεταξύ μουσκεύουμε 125 δράμια ρύζι σὲ νερό, τὸ στεγνώνουμε και τὸ ρίχνουμε κι' αὐτὸ στήν κατσαρόλα, ἀνστατεύοντας λίγα λεπτά. Ὑστερα ρίχνουμε σιγά-σιγά ἐνάμιση ποτήρι νερό, πάντοτε ἀνακατεύοντας με ξύλινο κουτάλι. Τ' αφήνουμε έτσι νὰ σιγοβράση ἔως ὅτου ἀπορροφηθῇ τὸ νερό και μισοψηθῇ τὸ ρύζι, ὅποτε ρίχνουμε ἀνιθο, μαϊντανό, (ἢ και δυόσμο) ἕνα λεμόνι και ἄλατοπίπερο. Έπειτα κατεβάζουμε ἀπὸ

τὴ φωτιά τὴν κατσαρόλα και αφήνουμε νὰ μισοκρυώση. Έπειτα πέρνουμε ἕνα-ἕνα τὰ κληματόφυλλα (ἔχουμε ζεματίσει 100 δράμια), τοὺ βάζουμε μιά κουταλιά γέμιση και τὸ τυλίγουμε ὀχι σφιχτά. Ἐτσι ἕναν-ἕναν πὺν έτοιμάζουμε τὸν βάζουμε στήν κατσαρόλα κατὰ στρώσεις και τοὺς ἀλατοπιπρώνουμε. Ρίχνουμε ἕνα ποτήρι νερό και βάζουμε ἑπάνω τους ἕνα ἀναποδογυρισμένο πιάτο γιὰ νὰ μὴν ἐπιπλέουν και αφήνουμε νὰ σιγοβράσουν ἔως ὅτου ἀπορροφηθῇ τὸ νερό. Τρώγονται κρύοι. Ἀντὶ κληματόφυλλα τὸ χειμῶνα, βάζουν λάχανο. Ἀλλὰ τότε δὲν βάζουν μαϊντανὸ και δυόσμο.

στὴ φωτιά νὰ πάρη μιά βράση. Ἀνακατεύοντας διαρκῶς τὸ μίγμα με σύρμα. Έπειτα κατεβάζουμε τὴν κατσαρόλα, προσθέτουμε λίγη βανίλλια, βράζουμε λίγο ἀκόμη τὴν κρέμα και τὴν σεβρίζουμε στὰ πιάτα κουκκίζοντας με ψιλή ξάχαρη. Ἐάν θέλωμε νὰ νίη με σοκολάτα, ὅταν κατεβάσουμε τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιά, και πρόκειται νὰ ρίξουμε μέσα στήν κρέμα τὴν βανίλλια ἔχουμε έτοιμη, τριμμένη ὅσο μπορούμε πιδ ψιλή, πενήντα δράμια σοκολάτα, τὴν ὅποιαν ρίχνουμε στήν κατσαρόλα χωρίς νὰ σταματήσω με τὸ ἀνακάτωμα με τὸ σύρμα.

Ξανθίζουν τὸ κρεμμύδι περισσότερο και προσθέτουν σταψίδα, κουκουνάρια και κανέλλα σκόνη.

ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ ΦΑΣΟΛΙΑ—Βάζουμε τὰ φασόλια ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ κρύο νερό. Τὸ πρωτὶ τὰ βάζουμε σὲ νέο νερό με λίγο ἄλατι νὰ βράσουν. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ παίρνουμε τὸ κρέας (μιά ὀκα γιὰ 8-10 ἄτομα) τὸ κόβουμε μικρὰ κομμάτια, τὸ καβουρντίζουμε μ' ἀνάλογο βούτυρο και 3-4 κρεμμύδια ψιλοκομμένα. Ὅταν ξανθίσουν ρίχνουμε μιά κουταλιά της σούπας ἀλεύρι, τὰ ταράσσουμε ν' ἀνακατωθοῦν και ρίχνουμε τόσο νερό ἔως νὰ σκεπασθῇ τὸ κρέας Συγχρόνως ρίχνουμε τομάτα, ἄλατι, πιπέρι. Σκεπάζουμε τὴν κατσαρόλα και αφήνουμε νὰ σιγοβράση τὸ κρέας. Τότε, ἂν ἔχουν γίνει τὰ φασόλια, τὰ στραγγίζουμε και τὰ ρίχνουμε μέσα στήν κατσαρόλα νὰ βράσουν μαζί με τὸ κρέας ἔως ὅτου ψηθῇ κι' αὐτὸ και ἡ σάλτσα κίσει καλά. Ἐάν τὰ φασόλια δὲν εἶναι λυωμένα τ' αφήνουμε νὰ γίνουν πρῶτα καλά.

ΚΡΕΜΑ ΠΙΑΤΟΥ—Δουλεύουμε καλά σὲ μιά κατσαρόλα 6 κρόκους αὐγῶν με 120 δράμια ξάχαρι. Κατόπιν προσθέτουμε 25 δράμια Κόρν-φλαουρ με λίγο-λίγο γάλα (μιά ὀκα τὸ ὅλον) γιὰ νὰ μὴ σβωλιάση. Ἀποὺ ἀνακατεύουν ὅλα καλά, βάζουμε τὴν κατσαρόλα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Ὅσες ἀνάγνωστρες ζητοῦν συμβουλὰς ἀπὸ τὸν Δερματολόγον πρέπει ν' ἀναφέρουν τὴν ἡλικίαν των, ἔάν εἶναι ἑγγαμοὶ ἢ ἀγαμοὶ, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς των και νὰ περιγράψουν σαφῶς και λεπτομερῶς τὴν πάθησίν των. Ἐπίσης νὰ καθορίζουν ἔάν τὸ δέγμα των εἶναι ξηρὸν ἢ λιπαρὸν. Ὅταν αἱ ἐρωτήσεις ὑπερτάδραχμον γραμματόσημον, ὅ αν δὲ ζητεῖται ἰδιαίτερα ἀπάντησις νὰ ἐσωκλείωνται γραμματόσημα πενήντα δραχμῶν.

«ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ» Θεσσαλονίκην.—Μὴν περιμένετε νὰ θεραπευθῇτε τελείως ἐντὸς εἰκοσι πέντε ἡμερῶν. Χρειάζεται ὑπομονή και ἐπιμονή, γιὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν ριζικὰ και νὰ μὴν βλάψει και τὸ δέγμα σας. Βεβαίως ὑπάρχουν ἀλοιφές πὺν τις ἐξαλείφουν σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, αὐτὲς ὁμως ἔχουν ὡς βάσιν τὸν ὑδράργυρο και πρέπει νὰ χρησιμοποιῶνται διαρκῶς διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὸ δέγμα γίνεται ἀπείρως χειρότερο ἀπὸ ὅ,τι ἦτο πρὶν. Καὶ ὅπως πάντοτε θέλω και τῶρα νὰ σᾶς θεραπεύσω ριζικὰ και ὀχι προσωρινὰ και με χημικὰ οὐσίαι καταστρεπτικὰς γιὰ τὸ δέγμα. Ὑπομονὴ λοιπὸν και ἐξακολούθησις τῆς θεραπείας. Ἐπίσης φροντίστε νὰ εἰσθε τακτικὴ στὰς κενώσεις. Ἡ ἐξαδέλφη σας ἄς περῶνῃ μ' ἕνα βορυσάκι τις ρίζες πρῶτὶ και βράδυ με τὸ ἑξῆς:
Huile de ricin

Rhus
Extrait quinquina 15 gr
2 »
«**ΠΗΝΕΛΟΠΗΝΗ**» Σέρρας.—Ἀποὺ ἐξαλειφθῇσαν ἐντελῶς μὴν ἐξακολουθεῖτε τὴν κρέμαν. Τὸν χειμῶνα θὰ παίρνετε μουρονόλαδον μέχρι τὸν Μάιον. Δὲν χρειάζεται διαίτα στήν τροφή σας.

«**ΑΝΔΡΕΑΝ ΜΑΝΩΛ**» Τρίπολιν.—Σᾶς ἀπήντησα με ἰδιαιτέραν ἐπιστολήν. Εὐχαριστῶ.

«**ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ**» Ἀλεξανδρούπολιν.—Ἡ πάθησις θεραπεύεται δύσκολα, ἡ δὲ θεραπεία διαρέει ἀναλόγως τοῦ ὄργανισμοῦ και τῆς μορφῆς τῆς παθήσεως. Γράψτε μου λεπτομερῶς τὰ συμπτώματα και στείλτέ μου και τὰς ἐκθέσεις τῶν μικροβιολόγων πὺν ἔκάματε τὰς ἀναλύσεις διὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα εὐχαρίστω.

«**ΕΥΓΕΝΙΑΝ Γ**» Ἐνταῦθα.—Κάθε βράδυ θὰ τὰ τρίβετε ἐλαφρὰ με τὸ κάτω θι φάρμακον:

Glycerine 7 gr.
Alcool de 65° 10 »
Eau de roses 10 »
Pilocarpine 2 »

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεύτερον ἐρώτημα σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴν ἀποφασίσετε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα γιὰτὶ ἡ ἀπογοήτευσίς σας κατόπιν θὰ εἶναι πολὺ μεγάλη.

«**ΜΕΡΟΠΗΝΗ**» Θεσσαλονίκην.—Στὸ ὕτ' ἀριθμ. 153 τεύχος ἀντὶ γιὰ δέγμα ξη

ρὸν» ἐτέθη γιὰ δέγμα ξηρὸν». Ἐχέτε τοῦτο ὕτ' ὅφιν σας στήν ἀνάγνωσιν τῆς ἀπαντήσεως.

«**ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΚΑΝ**» Πάτρας.—Ἐφ' ὅσον ἡ ἀνάλυσις πὺν ἔκάματε ἀπέβη θετική οὐτε σκέψιν κᾶν περὶ γάμου δὲν πρέπει νὰ κάνετε. Ἡ θεραπεία εἶναι βεβαίως μακροχρόνιος, ἔχει ὁμως τὸ πλεονέκτημα ὅτι εἶναι ἀσφαλής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλας ἀσθενείας τῶν ὁποίων ἡ θεραπεία εἶναι ἀμφισβητήσιμη καιτοὶ ὑπῆρξεν πολυδάπανος, πολυδύσυνος και μακρά. Ἡ ὄνομα δὲ τοῦ ἱατροῦ σας πὺν μοῦ ἀναφέρετε ἀποτελεῖ μίαν ἀκόμη ἑγγύησιν ὅτι θὰ γίνετε τελείως καλά.

«**ΣΩΤΗΡΙΑΝ Π**» Κέρκυραν.—Τὸ σκεπτικὸν πρέπει νὰ εἶναι γνήσιον Μασσαλίας και θὰ τὸ χρησιμοποιεῖτε πρῶτὶ και βράδυ. Κρόκον αὐγοῦ ναι, μίαν ὁμως φορὰν τὴν ἑβδομάδα, ψωμί νὰ τρώτε καλλίτερα μαῦρο.

«**ΝΑΥΣΙΚΑΝ**» Θεσσαλονίκην.—Τὴν ἀλοιφήν αὐτὴν νὰ ἐξαλείψετε τὸ χνούδι τοῦ προσώπου σας θὰ σᾶς τὴν στείλῃ τὸ ἐργαστήριον. Θὰ τὴν μεταχειρισθῇτε ἐτὶ τρεῖς μῆνες συνεχῶς σὲ μασσάζ· πέντε λεπτῶν κάθε βράδυ. Ἐν τῷ μεταξύ δὲν θὰ βάλετε τίποτε ἄλλο ἐπάνω.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τὰ «**ἀστρα**» πὺν παρουσιάζονται συνήθως στὰ χέρια ἐξαλειφονται ὡς ἑξῆς. Πέρνουμε ἕνα σαποῦνι μαῦρο ἢ πράσινο, και φτιάχνουμε μ' αὐτὸ ἕνα εἶδος ἐμπλάστρου τριβοντᾶς τὸ ἑπάνω εἰς ἕνα κομμάτι φανέλλα· τὸ μπλάστρι αὐτὸ τὸ βάζουμε ὅλη τὴ νύκτα ἑπάνω στὸ «**ἀστρο**». Καλλίτερον εἶναι νὰ τὸ ἀγῆσωμε μερικὰς ἡμέρας ἢ νὰ κάνουμε τὸ ἐπίθεμα αὐτὸ κάθε νύκτα ἐπὶ δυὸ περιόδους ἑβδομάδες, ἔως ὅτου γίνουν τὰ «**ἀστρα**» μαλακά, ὥστε νὰ μπορούμε νὰ τὰ ξεριζώσωμε με τὸ νύχι.

Καταμέτρησις ἐνὸς βαρελιοῦ.—Γιὰ νὰ μετρήσωμε τὴν χωρητικότητά ἐνὸς βαρελιοῦ, ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι. Ὁ ἑξῆς, ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴν εἶναι περίεργος. Διπλασιάζουμε τὴν μεγάλη διάμετρό του και προσθέτουμε στὸν ἀριθμὸ αὐτὸν τὴν μικρὴν διάμετρο. Αὐτὸ πὺν θὰ βροῦμε τὸ πολλαπλασιάζουμε ἐπὶ τὸν ἑαυτὸν του και τὸ οὕτω ἐξαγόμενον τὸ πολλαπλασιάζουμε με τὸ μήκος τοῦ βυτίου. Καὶ τέλος τὸ νέον αὐτὸ ἐξαγόμενον με 0,0875. Ἐτσι θὰ βροῦμε πόσα κυβικά μέτρα χωρεῖ.

Κατὰ τῶν ἐγκυμμάτων.—Πολὺ συχνὰ

καιόμεθα ἐλαφρὰ μὲν ἄλλ' ἄρκετὰ ἔδυνηρά. Μερικοὶ βάζουν στήν πληγὴ μελάνι, ἄλλοι ξυμένεσι πατάτες κλπ. Το καλλίτερον ἂν ὅλα εἶναι νὰ βάζουμε ἑπάνω στὸ ἑγκύμα λίγο κοινὸ λάδι φαγητοῦ με λίγο βαμβάκι και ὁ πόνος θὰ ἐλυττωθῇ γρηγῶρα.

Δυνάμωμα τῆς φωτιᾶς.—Ὅταν ἡ φωτιά στὴ σόμπα ἢ στὸ τζάκι δὲν ἀνάβει καλά, ἢ ὅταν τὰ κάρβουνα ἔχουν οὐβύσει σχεδόν, ἀρκεῖ νὰ προσθέσωμε ἕνα μικρὸ κομμάτι κολοφωνίου και ἀμέσως θὰ ἔχωμε ζωηροτάτη πάλι φωτιά και θερμότητα. Τὸ κολοφάνιο λυώνεται και χύνεται στὰ κάρβουνα.

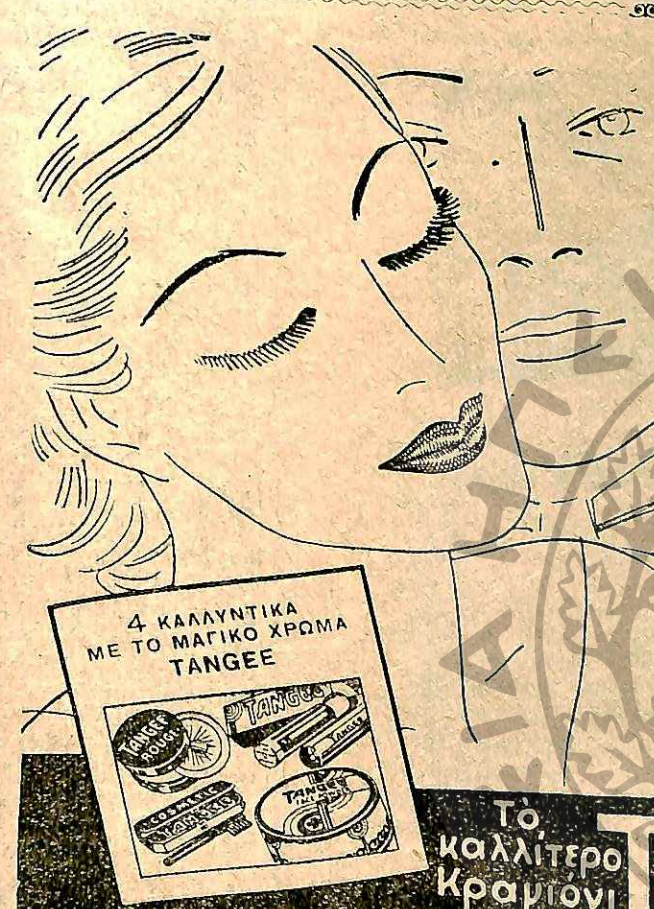
Κηλίδες ἐπίπλων.—Ἀφαιροῦνται με μὲ μίγμα ἴσων μερῶν οἰνοπνεύματος ἀδιάλυτου, νεφτιοῦ και λινελαίου. Με αὐτὸ βρέχουμε τὸ λερωμένο μέρος και τὰ τρίβουμε δυνατὰ με ἕνα κομμάτι παλαιοῦ λιντοῦ. Ὅταν ἐξαφανισθοῦν οἱ λεκέδες τρίβουμε τὸ μέρος με μάλλινον ὕφασμα.

Πῶς θὰ γεννοῦν διαρκῶς οἱ κόττες μας. Ἀν Συνταγή.—Πέρνουμε 2 μέρη πιπέρι τῆς Καιέννης, 4 μέρη καρικεύματος (καφέ κλπ.) και 6 μέρη ξιγκιβίρι. Τὰ ἀνα-

κατώνουμε καλά και δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα ρίχνουμε ἕνα μικρὸ κουτάλι τοῦ γλυκοῦ σὲ κάθε ὀκα τροφῆς τῶν πτηνῶν. Ἐπίσης καλὸ εἶναι ν' ἀνακατεῦται ἡ τροφή των με κρέας ὡμὸ φρέσκο κοπανισμένο ψιλὸ. Βα Συνταγή.—Παίρνουμε 4 μέρη φλοῦδες αὐγῶν κοπανισμένες, 4 μέρη κοπανισμένα γαρύφαλλα, 4 μέρη θεϊκὸ σίδηρο, 2 μέρη μάρσθο, 1 μέρος τριμμένο πιπέρι σκόνη, 2 μέρη ἄμμο και 6 μέρη κοπανισμένο κρέας και ἀνακατωμένο με ἄλευρι. Ἐνα μεγάλο κουτάλι ἀπ' αὐτὸ τὸ μίγμα φθάνει γιὰ 20 κόττες.

Καθαρισμὸς μαρμάρων.—Γιὰ νὰ καθαρίσετε τελείως τὸ μάρμαρον πάρτε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο 2 μέρη διττανθρακικοῦ νατρίου και ἕνα μέρος κιμωλίας τριμιμένης σὲ σκόνη. Ὅλα μαζί τὰ κοπανίζετε και προσθέτετε τόσο νερό ὥστε νὰ σχηματισθῇ νεροῦλος πολτός. Τρίβετε με τὸν πολτὸν τὸ μάρμαρο δυνατὰ και ἔπειτα τὸ πλένετε με σαποῦνι.

Τὰ σταματάςτὰ γιὰ νὰ καῖνε με μικρότερη φλόγα, σὴν καντύλι και νὰ λυώνουν πολὺ ἀργά, γεμίζουμε τὴν κοιλότητα κάτω ἀπὸ τὸ ἀναμμένο φυτίλλι με λεπτὴ σκόνη ἄλατι ἢ σόδα.



Ἐὸ μυστικὸν τοῦ
"ΦΥΣΙΚΟΥ" δεγμήτρου

• Αἱ πραγματικὰ κομψὲς γυναῖκες γνωρίζουν ὅτι ὅπως τὸ στὺλ ἔτσι και ἡ ὁμορφία πρέπει νὰ εἶναι φυσική. Ὅτι τὰ χεῖλη δὲν πρέπει νὰ φωνάζουν πῶς εἶναι βαμμένα. Νὰ γιατί τὸ κραγιὸν TANTZHE εἶναι τόσο περιζήτητο· δὲν εἶναι βαφή! Συγχωνεύεται ἁρμονικὰ με τὸ φυσικὸν σας χρῶμα... σᾶς καθιστᾷ θελκτικώτερες. Γιὰ ὅσες προτιμοῦν ἐντονώτερο χρῶμα, ἰδίως γιὰ τὸ βράδυ, ὑπάρχει εἰδικὸ κραγιὸν TANGEE.



ΑΦΤΙΑΧΤΑ: Χεῖλη δίχως κραγιὸν φαίνονται ξεθωριασμένα.
ΒΑΜΜΕΝΑ: Χεῖλη πασαλειμμένα με βαφή φαίνονται ἀφύσικα.
TANGEE: Τοῦναι τὸ φυσικὸ ὀδινὸ χρῶμα τῶν χειλέων σας.

Τὸ καλλίτερον κραγιὸν τοῦ κόσμου
TANGEE
Καταρρεῖ τὸ "βαμμένο" ὕφος

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΜΗΡΟΥ 38 • ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛ. 28.104

ΦΟΝΗΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΟΥ

(συνέχεια από την σελίδα 2595)

Όταν συνήλθε, ο Κλάρκ κύτταξε δεξιά αριστερά, σαστισμένος... Είδε τον άστυφύλακα—και θυμήθηκε. Ο νεαρός κ. Γκορβίλ, (τι παράξενη σύμπτωσης) να κάθονται πλάι πλάι με την Ντόλλυ στο σινεμά!) είχε φύγει ήδη.

Όστε έτσι! Η Ντόλλυ είε βγή μετὰ την ἀ-αχώρησή του! Και τώρα, τελείωσε!... πάει η Ντόλλυ...

Ο άστυφύλαξ έτοιμάθηκε να φύγει.

— Δέν θέλω να σάς στενοχωρήσω, είπε, κύριε, αλλά ξέρετε, παρ' όλίγο να γινόταν φωτιά στο σπίτι σας. Έψαχνα να βρω κάτι να πω για να συνέλθω από την ταραχή μου. Στο κελλάρι σας λοιπόν κάποιος είχε ξεχάσει ένα αναμμένο κερί. Αν δέν έρχόμουν εγώ, το κερί θα έλυωνε και θαίτιαναν φωτιά κάτι παληόχαρτα, όποτε, αντίο σπίτι... Καληνύκτα σας και προ παντός θάγρο;

φίλε μου...

Όταν έμεινε μόνος ο Κλάρκ αισθάνθηκε μιὰ δυνατή ανατριχίλα.

Ξαφνικά θυμήθηκε κάτι: Έπάνω στην κάμαρά της θα ήταν τώρα πεταγμένο στο κρεβάτι της το νεκρό σώμα της Ντόλλυ, όπως το έφεραν από τον κινηματογράφο.

Δέν είδωλμσε να άνεβή. Καλλίτερα ένα ξενοδοχείο.

Βγήκε από το σπίτι του.

Μπροστά στον κήπο στάθηκε. Στηρίχθηκε στα κάγκελα. Θυμήθηκε την «Ντολλίτσα του», την παλιά Ντόλλυ που είχε αγαπήσει προ δεκαετίας—αυτήν που είχε θελήσει να σκοτώσει σήμερα, σάν σκύλα.

Τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν ποτάμι από τα μάτια του.

—Φωχή Ντόλλυ! Μουρμούρισε...

ΜΑΙΡΗ ΡΟΜΠΕΡΤΣ ΡΑΓΧΑΡΤ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ο Ιατρός Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ ιδρυτής του αισθητικού κέντρου ELYSEE των Παρισίων, δέχεται όλας τας δυσμορφίας, ουλές, στίγματα, άγγειώματα, εγκαύματα κ. λ. π. όλας τας αισθητικές έχειρήσεις.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ ή ανιλερολύσεως, άνει πόνο, άνευ στίγματος όριστικώς.

Βερανζέρου 12α — Τηλ. 31.434 ΔΙΤΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ανώδυνος και άνευ ουδεμιάς βλάβης του δέρματος άφαίρεσις των τριχών επιτυγχάνεται μόνον δια της διαθερμοκοινοκυκλασιών υπενδύνας υπό ειδικού λατρού όδδς Κυδαθηναίων 19 (πάροδος Φιλελλήνων)

4—7½ μ μ τηλ. 27.420

Με τας βαφάς ARTI ουδέποτε θα άποτύχετε εις την βαφήν των φορεμάτων σας



Θά έπρεπε να'το πω στον
ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΝ;

Ο Γιώργος λέγει πάντα ότι αυτό που τον πρωτοτράβηξε σε μένα και με κάμνει ακόμη τόσο διαφορετική από τας άλλας γυναίκας είναι ή φυσική ωραιότης της επιδερμίδος μου. «Τόσα νέα κορίτσια» λέγει έχουν ή την επιδερμίδα γυαλιστή ή χονδρές κηλίδες πούδρας. Βεβαίως μεταχειρίζομαι πούδρα αλλά εις έμέ δίδει την όρην του άπολύτως φυσικού διότι είναι «αεριοποιημένη». Τόσον λεπτή και τόσον έλαφρά που πραγματικώς στέκει στον αέρα.

Διά τον λόγον αυτόν ή πούδρα Τοκαίου εξαπλούται τόσον ενιαία και κανονικά, καλύπτουσα την επιδερμίδα με ένα λεπτόν πέπλον ωραιότητος, σχεδόν άδιόρατον. Προκαλεί μίαν ωραιότητα όπου φαίνεται πραγματικώς φυσική, τόσον διάφορος από τις παλές βαρείες και μοδέρνες αι όποται δίνουν την έντύπωσιν φιασιδώματος.

Η τελευταία ανακάλυψις της «αεριοποιημένης» πούδρας θα ανατρέψη όλας σας τας ιδέας όσον άφορά την πούδρα. Δοκιμάσατέ την σήμεραν.



Ένας νεωτερισμός του οίκου L.T. PIVER
Η ΝΕΑ
Κρέμα
ΜΑΤΙΤΕ

ΗΓΥΗΜΕΝΩΣ ΧΩΡΙΣ ΓΛΥΚΕΡΙΝΗΝ

Έπιτευχθείσα κατόπιν πολυετών πειραμάτων, άποτελεί την καλλιτέραν δυνατήν βάση δια την πούδραν εις το μακιγιάρισμα. Είναι μία μη λιπαρά κρέμα, μελετηθείσα ειδικώς δια την όνομαστήν πούδραν χωρίς τάλκ (μάτι, διότι όλα τα συστατικά της είναι μάτι).

την πούδραν ΜΑΤΙΤΕ

L. T. PIVER
PARIS

ΜΗΝΥΤΑΡ

Η ΜΑΝΤΟΝΑ ΤΟΥ ΜΠΡΟΝΤΟΥΑΙΗ

(συνέχεια από την σελίδα 2625)

ψέμμα. Τώρα είμαι βέβαιος ότι θα είσαι ή καλλιτέρα μητέρα του παιδιού μου.

— Μά ή Άλμα...ρώτησε ή Ντίξι.

Ο νέος κούνησε το κεφάλι του λυπημένα:

— Πήρα ένα τηλεγράφημα ότι σκοτώθηκε έπιστρέφοντας στην πόλη. Μεθυσμένη όπως ήταν, άναποδογύρισε το αυτοκίνητό της.... Καταλαβαίνεις...

— Ω! Τόνυ! Άγάπη μου! Ψέλλισε ή Ντίξι και ρίχθηκε στην άγκαλιά του τρισευτυχισμένου.

Μέσα στ' αυτιά της άντηχούσε ένας χαρούμενος σκοπός και κάτι λόγια που είχε τραγουδήσει τόσες φορές, χωρίς να τα πιστεύη:

Δός μου, δός μου ώραία στολίδια,

Και μπριγιάν κι' ακριβά δαχτυλίδια,

Αυτά μόνο ζητά ή καρδιά μου...

Η Μαντόνα του Μπρόντουαη άποκοτούσε—επί τέλους—έκείνα που ζητούσε πραγματικά ή καρδιά της—δηλαδή έναν καλό άνδρα, ένα σπίτι κι' ένα παιδάκι, έστω και ξένο.

ΟΛΙΒΕΡ ΚΟΚΣ

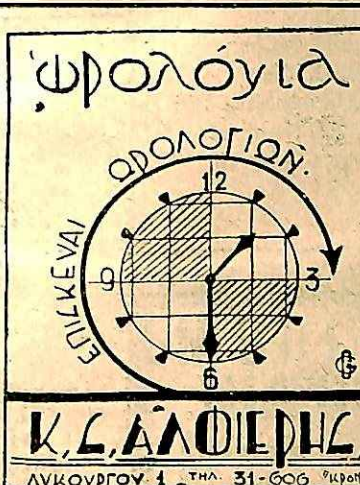


ΤΑ 90 °)ο

των γυναικών σήμεραν, παραπονούνται διότι τα rouges permanents στεγνώνουν τα χείλη των. Ο έν Νέα Υόρκη Οίκος CUTEX, ο αρχαιότερος του κόσμου, έλαβε υπό σοβαράν έποψιν το δίκαιον αυτό παράπονον.

Την στιγμή αυτή γίνεται άνάρπαστον εις τα πέντε πέρατα του Κόσμου ένα ROUGE CUTEX, αληθινά άνεξίτηλον, περιέχον ειδικόν λάδι που τρέφει τα χείλη, τα διατηρεί διαρκώς όργα και τους δίδει νεανικήν όρην και θελκτικήν στιλπνότητα. Το CUTEX λόγω της ειδικής συστάσεώς του είναι μοναδικόν εις το να στρώνη άπαλά και όμοιόμορφα. Διατηρείται στα χείλη επί ώρας αναλλοίωτον. Έν μιὰ λέξει είναι το τελειότερον rouge της στιγμής. Παρασκευάζεται εις 4 φυσικούς χρωματισμούς που ανταποκρίνονται προς τας αποχρώσεις των γνωστών Brillants όνύχων CUTEX. Το rouge CUTEX περικλείεται από κομμήν μάση θήκη emaille μεγάλου μεγέθους και πωλείται λιανικώς εις όρισμένην τιμήν δοχ. 90 έκαστον.

Άντιπροσωπεία και πώλησις λιανική και χονδρική: όδδς ΠΕΤΡΑΚΗ 7, ΑΘΗΝΑΙ



ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

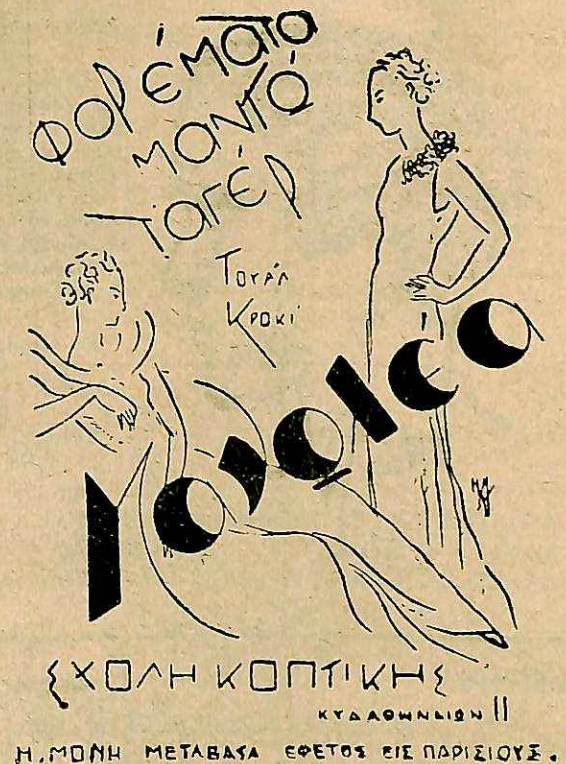
ΟΔΟΣ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ 1 (ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑ)

“ΑΣΤΡΑ,”



Τα τελευταία μοντέλλα (PATRON, CROQUIS) σε TOILES άπ' ευθείας εκ Παρισίων μόνον εις τον Οίκον «ΑΣΤΡΑ» όπου υπάρχει μεγάλη έκθεσις νεωτερισμού διευθυνομένη υπό της ιδίας της Mme «Άστρα» διπλωματούχου της “ACADEMIE D'ARTS, Κοπτικής και Ραπτικής των Παρισίων.

ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ



ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΥ ΚΟΜΜΩΤΟΥ ΚΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ



ΚΟΜΟΤΙΝΗ : Σ. Σαραντίδης,
ΛΑΜΙΑ : Κ. Πλατής
ΛΑΡΙΣΣΑ : Παντελής 'Αγγελίδης.

Οι κομμωταί οι οποίοι μεταχειρίζον-
ται το φάρμακον Comprimé της Mme
Asplé αποκτούν μεγάλην πελατείαν,
διότι τὰ μαλλιά παραμένουν ondule
μαλακά και γυαλιστερά.

Οι αποστέλλοντες 50 δραχμάς λαμ-
βάνουν 10 κυτία δια 10 περιμανάν προς
δοκιμήν και χάριν δωρεάν Comprimé.
'Η καλλιτέρα περιμανάν εκτελείται
εις το Κομμωτήριο

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Με φάρμακον της Mme Asplé
COMPRIMÉ

Γεν. 'Αντιπρόσωποι :

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκοκονδύλη, 11 Τηλ. 27.975

ΑΝΤΙΠΡ. ΕΠΑΡΧΙΩΝ :

Θνίκη Ν. Ψωμογερίσης, Παύλου Μελά 22.

ΠΑΤΡΑΙ : Κ. Κωστήσης, Κορίνθου 27

ΒΟΛΟΣ : Δ. Τακόπουλος, 'Ιωλκού 39

'Απολλωνιάδος 2.

ΤΑ ΦΩΤΟ ΡΑΔΙΟ ΚΑΙ ΦΩΤΟ ΣΠΟΡ ΓΕΩΡΓΑΛΑ

Μετεφέρθησαν λόγω κτεδαφί-
σεως από την οδόν ΑΙΟΛΟΥ 63
(Έναντι Χρυσόσπηλαιωτίσης)
Διά να συγκεντρωθῇ ἡ πολυπλη-
θὴς πελατεία τῶν δύο καταστη-
μάτων εἰς τὸ νέον μας 'Ατελιέ,
ἀντὶ πάσης ἄλλης ρεζλάμας, ὑπε-
βίβάσαμεν τὴν τιμὴν τῶν

6 ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ
ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΑΣ 40 ΔΡΑΧΜΑΣ
Εἰδικότης διὰ μικρὰ παιδάκια,
τῶν ὁποίων ἡ φωτογράφησις γί-
νεται ἐντελῶς ἐνσταταγὴ διὰ τοῦ
νεωτάτου γαλλικοῦ συστήματος
τεχνητοῦ φωτός.
Cabine Bouillaud



'Αγοράζετε και τροχίζετε ἐν γένει
ὅλα τὰ κοπτικὰ σας εἴ'η
εἰς τὸ 'Ηλεκτροτεχνεῖον

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΛΛΑΡΔΙΝΗ

ὁδὸς Δώρου 10 (πλατ. 'Ομονοίας) διότι
εἶναι τὸ μόνον κατάστημα ἐν 'Ελλάδι
ποὺ θὰ εὐρεθῇ ξυρόφια, ψαλίδια, ψαλι-
δάκια μανικιούρ κ λ π. εἰς ἀρίστην
ποιότητα ὁτι καὶ τοῦ ὅλων τῶν καλλιτεχνῶν
ἐργαστῶν τοῦ

SOLINGEN

Διαρκὴς παρακαταθήκη ὅλων
τῶν εἰδῶν Κουρείου
Πωλοῦνται με ἐβδομαδιαίας δόσεις.

ΚΥΡΙΑ !

Σὰς συνισ ὡμεν νὰ βάφετε μόνη σας τὰ
φορεμάτά σας, τὰ μαλλιά, τὰ νηματά σας
ὡς και τις ψάθες σας μόνον με τὰς γνη-
σίας και παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰς
Βαφὰς «ARTI», διότι οὕτω μόνον θὰ εἴ-
σθε βεβαία ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ἀπολύτως εἰς
τὴν βαφὴν και χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν παρὰ
μικρὰν φθορὰν τὸ φόρεμά σας. Μία βαφὴ
διὰ νὰ εἶνε καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ
βάφη τὸ ὕφασμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ παντὸς
και νὰ μὴ τὸ καταστρέφη. Παλαιὸν φόρε-
μα βαφὴν με «ARTI», οὐδέποτε ἀναγνωρί-
ζεται ὡς βαμμένον. Αἱ βαφαὶ «ARTI» οὐ
δέποτε ξεβάφουν.

Αἱ βαφαὶ «ARTI» πωλοῦνται στὰ φαρ-
μακεῖα και ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας, εἰς
61 μοντέρνους χρωματισμούς.

MENTIOUM
ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

'Εταιρείας Ψυχικῶν 'Ερευνῶν,
ἐπιστημονικῶς κατηρτισμένη,
Δέχεται ὁδὸς Κρήτης 6, πᾶ-
ροδος ὁδοῦ Λιοσίων, Στάσις
Σουρμελῆ. Τηλέφ. 29.045

Μὲ τὰς βαφὰς ARTI οὐ-
δέποτε θὰ ἀποτύχετε
εἰς τὴν βαφὴν τῶν φο-
ρεμάτων σας

MENTIOUM
ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ

'Εταιρείας Ψυχ. 'Ερευνῶν.
Δέχεται καθ' ἐκάστην 'Ο-
μήρου 46 Τηλέφ. 28.129

Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν και δερματικῶν

Νοσημάτων

'Οδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25.532

'Ιδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκαστὸν
ἀσθενῆ.

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Τέως Βοηθὸς ἱατρὸς ἐν τῷ Νοσο-
κομείῳ «Εὐαγγελισμός»

'Επίσκεψις ἐν τῷ 'Ιατρείῳ

καθ' ἐκάστην 4-6 μ.μ.

'Οδὸς Σωζοπόλεως ἀριθ. 27.

Τηλέφωνον 81.014

Μὲ τὴν βαφὴν

ARTI

οὐδέποτε θὰ ἀποτύχετε εἰς τὴν
βαφὴν τῶν φορεμάτων σας.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ

ΝΙΚ. ΜΠΡΑΧΟΥ

'Η πλουσιωτέρη συλλογὴ καλ-
τῶν. Ποιότητες ἐξαιρετικαί.

Γυναικεῖαι, ἀνδρικαί.

και παιδικαί

Κυλότες και γάντια

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ

Τό δαῦμα τῆς ἐποχῆς !!



ἡ

Ἀεροπερμανάντ

ΜΗΤΣΟΝ

Λατωβριάνδου 6 τηλ. 31-591

„ΚΡΟΝΟΣ“